

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 4 de juny de 1992

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Any XIII - Núm. 663 175 ptes.

A FINANT...

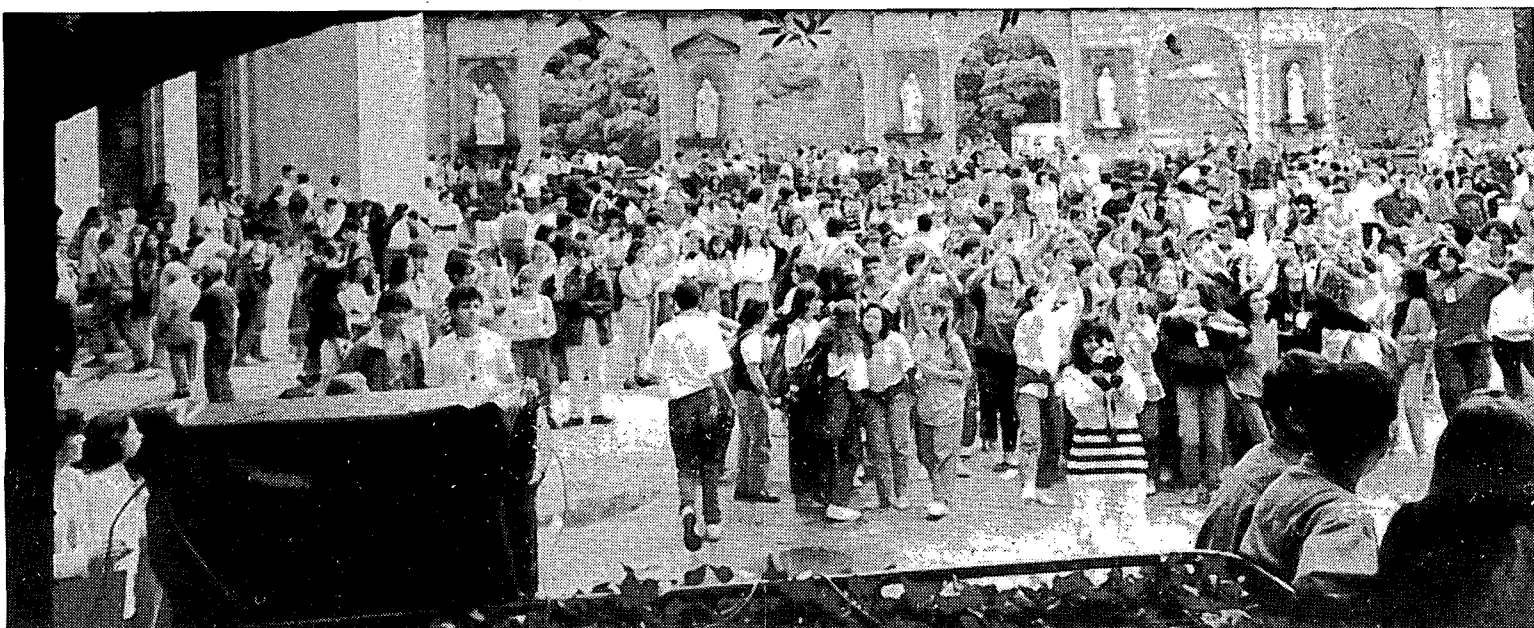
Cap a un Concili...

L'anunci de la futura celebració d'un «concili» de l'Església a Catalunya no ha suscitat pas grans entusiasmes entre la nostra gent, clergues o no, i potser és bo que sigui així. Més aviat es nota en l'ambient com una actitud d'expectació. Abunda més l'esperança que no pas l'escepticisme. Es diria que el nostre catolicisme, com el paralític de la piscina Probàtica, espera que «es remoguin les aigües» per assolir-ne la salut. No és pas que la nostra Església estigui greument malalta—tampoc no ho estava, des de feia trenta-vuit anys, el paralític de l'Evangeli—però poiser sí que li convé que, una vegada més, Jesús, el Salvador li digui «pren la teua llitera i camina!»... sense esperar que es remoguin les aigües, i que algú et fiqui a la piscina. El «concili» haurà de remoure aigües massa quietes: trobar una estructura jurídica adequada per tal que la peculiar arxidiòcesi de Barcelona s'integri de debò en la «Tarraconense», vetllar perquè la macrocefàlia amb què el Cap i Casal deforma la realitat catalana no pesi també negativament en els planteigs i les decisions pastorals i missioneres, marcar amb coratge no exempt de misericòrdia els límits doctrinals, morals i disciplinars del seu «territori» com a Poble, senyalar camins i procurar viàtics per anar a proclamar l'Evangeli a tothom. Tot això, però, no es farà pas tant per la virtut de les aigües remogudes com pel seguiment fidel, adorant i amorós del Senyor Jesús.

■ Joan E. Jarque i Jutglar

Més de mil joves al Romiatge de Confirmació, a Montserrat

"Pedres joves d'una Església viva"

MONTSERRAT.— Més d'un miler de joves van participar dissabte en el VII Romiatge de Confirmació convocat a la Diòcesi de Barcelona per les delegacions de Catequesi i Joventut sota el lema "Som les pedres joves d'una Església viva". Malgrat el mal temps que va marcar aquest setè aplec de confirmació, el delegat de Joventut, Antoni Serramona, valorava el jovent que hi va participar com "cada cop més mogut però amb més ganes d'aprofundir" i amb un tarannà actiu.

El lema d'enguany modificava el de la celebració del IV centenari de Montserrat per transmetre el missatge als nois i noies que acaben de rebre la confirmació, segons va dir monsenyor Carles, arquebisbe de Barcelona, a l'eucaristia de la tarda, que són "pedres vives, no

terrossos que es trenquen fàcilment, sinó pedres franques, per on és possible escalar, grimpar fins a Déu, un camí segur cap al Pare, ni equivocat ni feble".

Monsenyor Carles també va insistir, en aquest dia que s'esqueia el 50è aniversari de l'ordenació sacerdotal de Pere Tarrés, que tots els joves confirmats s'havien d'integrar en grups o moviments eclesials per tal de no abandonar aquesta Església que els ha transmès la fe gràcies a un camí "de vint segles de fidelitat". No és bo que camineu sols, el camí s'ha de fer en companyia perquè la fe catòlica no és aïllada, és comunitària, i no té sentit viure-la com aïllada", va dir als quasi 1.200 nois que omplien la basílica.

Pelegrinatge i

Assemblea General

dels Amics de

Catalunya Cristiana

MONTSERRAT.— Se celebrà el propassat dissabte, 30 de maig l'Assemblea General anual dels AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA, que, com sempre també tingué el caràcter de romeria al Santuari de la Patrona de Catalunya. Unes expressives paraules del Pare Abat obrien l'Assemblea, feta pel Director del Setmanari Mn. Joan Jarque. Després de la Missa conventual, els assistents escoltaren una interessantíssima conferència del pare Miquel Estradé sobre les seves vivències d'un viatge a Terra Santa. Finalment, els assistents s'aplegaren en un dinar de germanor que tingué lloc al restaurant del monestir.

VIATGES I PELEGRINATGES DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS
DE **CATALUNYA CRISTIANA**

Us anticipem les nostres...

PROPOSTES DE VIATGE PER A PASSAT L'ESTIU

¿Voleu descobrir ben amicalment el país més ufanós i extens de tot el Nou Món?

BRASIL Del 13 de setembre al 2 d'octubre

Podeu fer-vos pelegrins de la Paraula seguint de prop les petjades de Jesús

TERRA SANTA Del 14 al 21 d'octubre

Veniu, si no, a satisfer la curiositat de veure un món plural, exòtic, ancestral...

L'ÍNDIA Del 9 al 28 de novembre

Podeu convertir les vacances nadalengues en una vivència al bressol mateix del cristianisme

TERRA SANTA Del 27 de desembre al 3 de gener

O bé ¿preferiu dedicar-les a aprofundir sobre el terreny els coneixements bíblics?

SINAÍ / JORDÀNIA Del 27 de desembre al 5 de gener

**AMPLIACIÓ DEL
NOMBRE DE PLACES**

TERRA SANTA

Del 9 al 18 de juliol

VISITANT, COM A "PELEGRINS DE LA PARAULA" LA JUDEA I LA GALILEA:

Jerusalem (sant sepulcre, via Dolorosa, cenacle, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, etc.) i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.), Betlem, Jericó, la mar Morta i el riu Jordà, el llac de Tiberiades, el mont Tabor, Cafarnaüm, Canà de Galilea, Natzalet, el mont Carmel, etc.

Una vivència inoblidable, pas a pas amb el Nou Testament, seguint les directrius i la tradició transmesa per l'Escola bíblica de Montserrat.

DEMANEU INFORMACIÓ

PER A INFORMACIÓ ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3er. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

EDITORIAL

Veniu, Esperit Sant!

Necessitem esperit, necessitem l'Esperit. Entre tantes coses en les quals els catòlics ens repartim en una pluralitat d'opinions, l'afirmació d'aquesta necessitat, podria ser compartida per tots? Caldria, si més no, que ho fos.

La vella seqüència del dia de Pentecosta ens fa demanar a l'Esperit Sant que ens amoreixi la sequedat, que ens flexibilitzi contra l'encarcament, que canviï en bona escalforeta la nostra fredor. Heus aquí tres peticions que apunten directament als mals que ens assetgen per la dreta i per l'esquerra.

La sequedat es tradueix sovint en la duresa dels nostres judicis. Generalment apliquem la lògica per mesurar el proïsme, oblidant la nova lògica introduïda per l'Evangeli. Aquesta parteix d'una balança desnivellada: Ell ens ha estimat fins a l'extrem, Ell perdona, Ell fa més festa per un pecador recuperat que per la perseverància de noranta-nou justos. En aquesta perspectiva, resulta il·lògic tractar l'altre com ell ens tracta a nosaltres. Només és lògic tractar-lo com som tractats per Ell, perdonar com Ell ens perdona, estimar-lo com Ell ens ha estimat. Se'ns menja el món, també aquest món de la nostra societat que vol ser democràcia però no arriba tan enllà, sinó que practica la denúncia de l'altre en profit del propi interès i es complau a derrotar l'adversari. Ell vol que entre nosaltres no sigui així. Veniu, Esperit sant!

La mort és rigidesa. La mort guanya terreny en nosaltres quan substituïm la decisió sempre nova a prendre a cada moment pel recurs a la lletra escrita o al costum inveterat. Ens encarcarem quan, en lloc de mantenir-nos actuals i creatius, ens refugiem en la repetició d'allò que vam pensar quan encara pensàvem o vam fer quan encara teníem iniciatives, com aquell qui ja no té ingressos i va gastant el raconet estalviat. En l'ordre personal, els racons es podrien. Cal viure i viure en plenitud: encarcerar-se és començar a morir. Si ens mirem bé i mirem al nostre voltant... quantes coses encarcerades a les nostres comunitats. Veniu, Esperit Sant.

Molta gent troba freda l'Església. Alguns diran: és clar, amb tanta jerarquia, amb tanta institució, amb tant dret canònic... Altres, en canvi, comentaran: naturalment, amb tanta organització, amb tantes reunions amb acords intocables, amb tantes noves exigències... La veritat és que tots som víctimes d'un gra massa de racionalisme que ens incapacita per donar una imatge de l'Església més propera, més comprensiva àdhuc de les febleses humanes, més maternal. Veniu, Esperit Sant!

En la vida de l'Església hi ha una dinàmica de creixement exterior que ens fa moure continuament: cada temporada exigeix unes feines determinades, hi ha un principi de curs i un final, una catequesi que comença un dia i acaba un altre, unes celebracions que les diverses festes van demanant, un butlletí amb data fixa, unes reunions en les quals s'acorda fer-ne d'altres, uns compromisos que cal complir... El risc d'un cos eclesial no vivificat en cadascun dels seus racons més petits per l'Esperit ens assetja sempre. La carn és feble... Per això quan arriba la Pentecosta ens resituem en el cenacle dels apòstols amb Maria, ens mirem en tota la seva amplada i la seva llargada la nostra feina de cada dia, les nostres activitats sempre abassegadores i sempre insuficients i, mostrant-les a l'Esperit Sant, li diem: veniu-hi, Vós que sou Senyor i infoneu la vida, sadolieu-les del vostre alè. No ens deixeu eixuts, ni encarcerats, ni freds. Ompliu-nos dels vostres dons. Feu-nos sentir, sobretot, el goig de la salvació.

El mot **fonamentalisme** serví, a principis d'aquest segle, per identificar aquell moviment nascut en el si del protestantisme americà que es caracteritzava per una lectura literalista de la Bíblia. En aquests darrers anys, però, el seu sentit s'ha anat estenent, sovint indiscriminadament, a d'altres àmbits. Es parla del fonamentalisme islàmic, i fins i tot del fonamentalisme catòlic. Tot dins el mateix sac. En darrer terme tot el que fa referència a "religió" acaba essent associat a aquest mot. Hom té la impressió que la ideologia del **laïcisme**, avui imperant a l'Europa occidental, ha trobat una nova expressió per desqualificar els qui pensen i viuen diversament. Perquè l'acusació de "fonamentalisme" la majoria de les vegades il·lumina ben poc sobre la naturalesa del problema al qual es pretén referir-se i en canvi esdevé, això sí, una arma ideològicament eficaç.

Tot intent de posar en qüestió la modernitat secularitzada, en la seva pretensió d'emancipar, absolutament, la raó de la fe, és titllat de "fonamentalisme". Com més "laicitzat" i "mundanitzat" sigui el món,

no és el culte al no-res, sinó l'odi al que té sentit, una aversió que ateny a tots aquells que creuen que val la pena dedicar la seva vida a una causa i sacrificar-se per ella si cal... Els cops infligits a l'espiritual, a la pàtria, al sagrat, degraden els qui els provoquen més que no pas els qui els reben, i la demagògia de la irrisió porta a poc a poc un poble a l'avversió envers si mateix". Davant d'això cal afirmar que els valors de la modernitat no són falsos, però que separats de l'arrel de la seva vitalitat, Déu, acaben essent concebuts de manera exclusivament **immanent**, i a la fi, desemboquen en un carreró sense sortida: Aleshores és quan la reacció no es fa esperar: retorn al **fonamental**, apologia de la identitat i de la puresa racial... i de la irrisió dels valors es passa, com assenyala el mateix Doménach, a l'exaltació de l'ordre i al fanatisme, és a dir, a l'extrem contrari.

L'afirmació de la **tolerància**, sense cap mena de matis, identificada amb relativisme o indiferència a ultrança, pot ser tan mortífera com el fanatisme d'alguns fonamentalismes, perquè tot i esdevenir una ideologia que predica la **multiplicitat** de les possibilitats d'opció, no deixa, en canvi, emergir cap opció per la qual valgui

la pena renunciar a totes les altres. Qui, acollint-se a aquest pluralisme i a aquesta multiplicitat, escull una de les opcions existents i la proposa a la resta, és immediatament desqualificat o esdevé sospitós. Això no és just. Més encara, és símptoma d'una greu **intolerància**. I és una trampa. D'aquesta manera, en nom de l'anomenada **cultura de la tolerància** s'arriba a declarar **inacceptable** una opció com la de l'Evangeli. Que hom descobreixi aquest tresor en el camp i ho vengui tot per adquirir-lo

apareix no solament com una estupidesa, sinó fins i tot com un "perill".

La promoció d'una cultura de la tolerància, com ha escrit el teòleg Ellero Babini, autor de l'interessant volum "L'antropologia teològica de H.U. von Balthasar", "no passa a través d'una relativització de la centralitat i de l'absolutesa de la redempció acomplerta en Jesucrist, únic Mitjancer... sinó que passa per la capacitat i el coratge de saber pronunciar el nom de Jesucrist, palesant-ne al mateix temps la singularitat i el valor universal... Per Ell tots nosaltres ens sentim judicats i perdonats, salvats. Ens descobrim pecadors i ens sentim acollits, reconciliats. Esdevenim així capaços també d'acollir i de valorar l'altre home que viu, al nostre costat i que esdevé el nostre "proïsme", encara que sigui distint de nosaltres".

En el cristianisme l'altre no és només "tolerat", sinó acollit i valorat, àdhuc en la seva diversitat. Acollit i valorat en el Crist, centre del cosmos i de la història, redemptor de l'home. Perquè Jesucrist és la plenitud de la veritat, capaç d'assumir en ell i de valoritzar tota veritat humana parcial, tot valor relatiu.

■ Manel Valls i Serra

RESPIR

Els noms que signifiquen

Ho vaig sentir fa anys en una celebració comunitària al moment de les pregàries espontànies. Una senyora s'hi expressà més o menys amb aquestes paraules: "Em vaig trobar un dia unes lletres del pare que em deien: El nom no et fou posat perquè si, Glòria; te'l vam posar perquè tota la teva vida fos viscuda a glòria de Déu. Ara jo vull donar gràcies a Déu pel pare, que em deixà això escrit". Jo vaig admirar la fe dels pares i la devoció de la filla. No fa gaires mesos, vaig estar parlant amb una noia romanesa, de nom Alina, que m'explicà l'origen del seu nom: "Sóc la darrera de nou germans; els vuit primers van anar morint infants. Sóc l'única que viu. Quan vaig néixer, els meus pares es digueren: Li posarem Alina, perquè serà el consol en les nostres penes. **A**lina significa, en romanès, **consolar d'una gran pena**". I jo, pobre de mi, que em creia que aquesta dimensió del nom era cosa només de l'antigor i, encara, de la Bíblia!

■ Miquel Estradé

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-directors: Francesc Malgosa Riera i Mons. Joan Carrera Planas.

Redacció i col·laboradors: Núria Albert; Montserrat Albert; Josep M. Aragonès; Joan d'Arquer; Jordi Bassas; Pilarín Bayés; Pietat Campmajo; Oriol Camps; Pere Campàs; Salvador Cardús; Rosa Collé; Francesc Gamissans; Núria Giral; Joan Guiteras; Jordi Jorba; Pau López; Enric Graupera; Jaume Mora; Antoni Munné; Francesc Nicolau; Núria Oriol; Albert Pera; Antoni Plaja; Tomàs Puntí; Jordi Roigé i Solé; Joan Salvador; Pere Tena; David Vidal; Pere Vives; Manuel Valls; Miquel Estradé; Francesc d'A. Picas; Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEM.

BARRA: Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA.

Disseny: Josep Samper.

Compaginació: Carlos Aguado

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes. □ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Angels, c/. València, 244, 2º. Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84.

Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impresora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30, Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA.

D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Cop d'ull als nostres mitjans de comunicació

L'ús dels mitjans de comunicació per a la pastoral ha estat sempre una aspiració més aviat frustrada de la nostra Església. No em refereixo ara, com en l'article anterior, a la incidència que puguem tenir en el món de la informació general, sinó a la creació d'instruments propis o, si més no, d'espais propis en els mitjans de les diverses empreses de comunicació, públiques o privades. Mirem ràpidament quina panoràmica presenta aquest camp d'acció —malgrat tot amplísim— només en l'àmbit de la comunicació en llengua catalana.

Pel que fa a la televisió, és obvi que només podem parlar d'espais d'informació religiosa en els canals generals. L'únic país europeu on l'Església s'ha plantejat de tenir una televisió pròpia ha estat Portugal, que comptava ja amb l'experiència excepcional de la Ràdio Renascença. A Catalunya, TVE de Sant Cugat transmet la missa dominical, i TV-3 ofereix cada setmana l'espai "Signes dels temps", sota la responsabilitat, ambdues emissions, de la conferència episcopal tarraconense. Són dues excel·lents realitzacions, però només dues... TVE pot adduir a favor seu que realitza altres programes religiosos en llengua castellana. Però la programació de la Televisió Catalana resulta realment escassa en aquest camp. Aquesta escassetat s'ha fet particularment palesa en els programes de la passada setmana santa, en contrast amb l'actitud adoptada per TVE. Això, juntament amb alguns altres aspectes de la programació de TV-3, ja comentats en el nostre setmanari, és decebedor per a una part de l'electorat que sol fer confiança a la coalició que té majoria al l'ens autònom català de la ràdio i la televisió, esperant-ne un altre estil en aquest punt concret.

Les emissions religioses radiofòniques abunden més. Catalunya Ràdio emet cada diumenge, poc abans de les 8 del matí, la carta dominical de l'Arquebisbe de Barcelona i, a les 14.30, "Paraules de vida", Ràdio Barcelona ofereix, les nits del diumenge, a les 21.15, "Objectiu l'home". Però hi ha programes religiosos a moltes altres emissores locals: 16 al Bisbat de Vic, amb "Lluita i festa" al capdavant; 10 a Tarragona, amb "Església viva" i la comunicació de l'Arquebisbe "Fets i criteris"; 9 a Girona, on destaca "Església viva"; 8 a Tortosa, amb "La veu de l'Església"; 7 a Solsona, amb "Missatge d'esperança", de Berga, i "Antena parroquial", de Cardona; 5 a Urgell, amb "Ressò"; a Mallorca destaquen "Bon dia" i "La veu dels qui no tenen veu"; i a Menorca, "Església de Menorca" i "Opinió". I encara d'altres.

I arribem a la premsa. Aquí ens trobem amb una gran riquesa d'iniciatives: una veritable allau de publicacions. I amb una gran pobresa de capacitat d'influència: les tirades són baixes. Comptem, aproximadament, amb 11 butlletins, 58 revistes, i 15 fulls. Trobem, també, 14 publicacions a Mallorca, 7 a València, 4 a Menorca i 1 a Eivissa. No cal dir que es tracta de publicacions molt desiguals, tan per raó dels continguts, com de la periodicitat i de l'àmbit social i geogràfic que contenen. En termes generals, podem dir que la presentació i el to de fons de tot aquest ventall d'edicions han millorat notablement en els últims anys. La continuïtat d'aquest procés de superació només serà possible, però, si s'aconsegueix un creixement substancial de les tirades.

Caldria, sobretot, que, a banda de les publicacions més locals i de les especialitzades, aconseguíssim una convergència de col·laboracions per a la millora i la difusió del Full de cada diòcesi i per a alguna de tot l'àmbit comunicacional català, com "Catalunya Cristiana", per no anar més lluny. A França i a Itàlia, més de dos i de tres setmanaris catòlics aconseguixen un milió de lectors cada un... Al conjunt d'Espanya es considera que el 20% de les publicacions no passen de 500 exemplars, el 50% no supera els 5.000 i només un 14% superen els 10.000. No he trobat estadístiques circumscrites a Catalunya. Aquestes, com totes les altres dades, són extreïdes de la "Guia 1991" publicada pel secretariat de la comissió episcopal de mitjans de comunicació social de l'episcopat espanyol. Seria molt interessant poder comptar aviat amb una guia d'aquest tipus sobre els mitjans de comunicació catalans. Mentrestant, m'ha semblat que aquesta mirada panoràmica podia ajudar-nos a una bona reflexió.

■ J. Carrera Planas

Segons de quina forma es parla del Concili Vaticà II, sembla com si, abans, l'Església fos prehistòria pura. Com si només a partir de l'"esperit del Concili" s'hagués descobert l'Evangelí. Talment com si l'"etiquetatge" de garantia de cristià dels temps moderns, passés indefectiblement a través d'aquest "esperit del Concili".

Dic que "sembla com si", no pas que sigui així exactament. Però, ni que sigui a través d'un "sembla com si" subjectiu, penso que la reflexió és obligada. I més quan en els últims esdeveniments protagonitzats per l'Església Catòlica, s'ha posat seriosament en dubte aquest "esperit del Concili".

Com tots els Concilis ecumènics, el Vaticà II no ha pretès en cap moment ser un fi en si mateix, sinó un instrument al servei de l'Església, com a comunitat dels qui creuen en Jesucrist. La pròpia Església universal es posa en diàleg amb ella mateixa, per tal d'auto-reconèixer's i de replantejar-se d'on ve i cap a on pretén anar. El mateix va passar a Trento, arran de les grans reformes del segle XVI, com havia passat abans a Nicea, Efes i Calcedònia, el segle IV, davant de

Europa, la prepotència creixent dels monarques absoluts, el repte d'un Nou Món descobert... Que això va suposar la posposició lamentable d'altres intuïcions vàlides al si de l'Església? Ben segur que sí. Però l'"esperit de l'època" obligava els pares conciliars a fer opcions excloents, vulgues que no.

El mateix s'ha de dir del Concili Vaticà II. L'"esperit de l'època" ve marcat per la crisi profunda de l'Estat modern, nascut en l'Absolutisme i secularitzat en la Revolució Francesa, pel repte de l'ateisme i de les ideologies secularitzadores, pel qüestionament de la moral tradicional, pel procés accelerat de les noves tecnologies, per l'amenaça al medi ambient, pels contactes més freqüents amb les altres religions. Doncs bé, els pares conciliars opten per no insistir en el concepte estatutari d'Església com a **societas perfecta** (Belarmino), i recuperen, en canvi, la fórmula dels primers pares "**Ecclesia ab Abel**", coextensiva a la totalitat de l'espai i del temps. I no ho fan pas perquè sí, sinó perquè l'"esperit de l'època" —de la qual ells també en són fills—, en facilita la comprensió.

Hi ha molts que consideren frustrades les seves esperances i parlen d'una "traïció a l'esperit del Concili", però penso —amb tots els respectes que em mereix aquesta opinió— que no n'hi ha per tant. Seríem parcials, si no veiéssim i valoréssim la forta crítica de l'Església postconciliar al poder omnímode de l'Estat, així com l'abandonament, per part de la majoria de bisbes, del seu rol de funcionaris d'"assumptes religiosos", i la seva opció preferent per la societat civil en tots els racons del planeta. Tant és així que, en certa forma, podríem dir que les directrius del Vaticà II han

aconseguit de fer extensiu a Occident, de forma voluntària, allò que l'Església havia viscut, de forma obligada, durant els anys de dictadura comunista als països de l'Est. Així, l'anomenat "esperit del Concili" pressuposa, d'alguna manera, assumir els valors fonamentals de l'"Església del silenci" com a model anticipador de les noves relacions Església-Estat. I no és absurd pensar que només un Papa vingut de l'Est podia posar-hi fil a l'agulla, malgrat totes les crítiques que s'ha hagut de sentir. (Els lefevrians d'esquerra acaben essent, a la llarga, tant anti-orientals com el seu il·lustre patró de dretes.)

Però, el Concili Vaticà II no ha inventat res de nou, si no és que donem al verb "inventar" el sentit etimològic de "retrobar allò perdut". Per això, no en traurem res de satanitzar persones i institucions segons les nostres preferències. Sempre s'és pre-conciliar, o postconciliar respecte d'algun Concili: és tan inevitable com la nostra condició humana. No ens hi escarrassem.

■ Jordi Bassas i Ribalta

Pre-conciliars i postconciliars

les grans qüestions cristològiques i el seu rerafons sociològic en l'imperi romà. I potser avui encara és massa d'hora, però arribarà el dia que parlar de pre-Vaticà II serà tan natural com avui parlar de pre-tridentí, o de pre-nicè.

Per no absolutitzar massa els termes, en un sentit o en un altre, penso que és important saber situar els concilis ecumènics en el context històric de la seva època, i en el seu doble aspecte d'acceptació i de crítica a l'esperit de l'època. L'anomenat "esperit del Concili" serà justament això: tenir en compte l'"esperit de l'època" (els "signes dels temps") per tal d'acceptar-ne allò acceptable i rebutjar-ne allò rebutjable. Molts dels qui, per exemple, posen el concili de Trento, com a paradigma d'una Església reaccionària, palesen, com a mínim, un profund desconeixement de la història. Els decrets de Trento poden ser avui tan discutibles com es vulgui, però no hi ha dubte que, d'allí, en va sortir la resposta decidida de l'Església a uns desafiaments nous: la desaparició d'un ideal polític comú de Cristiandat, les guerres de religió a

SABER ESCOLTAR

Ressuscitè el tercer dia

La fe és clara: realment el Senyor ha ressuscitat! Aquesta afirmació sustenta el cristianisme. N'és fonament i centre. I si no fos així, creure —ho diu sant Pau— seria una niciesia.

En efecte, el Senyor Jesús fou crucificat, morí realment. I, sepultat, ressuscitè al tercer dia. Les dones i els apòstols trobaren la tomba buida. Se'ls aparegué vivent, tal com els havia dit. Van sentir el goig de la seva presència nova. L'envaïa la glòria de Déu i es manifestava diferentment d'abans de morir. Però, era el mateix Jesús que un dia els cridà i que generosament seguiren. El qui fou mort injustament al Calvari, el van veure i palpar. Menjava amb ells. Sentien la represa de la convivència i el seu cor experimentava com mai un gran escalf d'esperança i d'amor. Els qui, ferits per la mort del Mestre, foren pessimistes, acolliren l'evidència. Els va costar. Fins i tot s'hi resistiren. Però el veridic s'imposà. Fins al punt que, per aquesta veritat, donaren testimoni martiral. Aviat està dit!

La Resurrecció, acció única i misteriosa de Déu, enllaça la història i la fe. És cert que aquest esdeveniment supera l'horitzó de la nostra experiència. Si bé les mateixes narracions evangèliques no descriuen pas el moment ni la manera, el donen com un fet. És a dir, com allò que és. Com a realitat ancorada en el misteri —designi— de Déu. I, en el Totpoderós, reposa la seguretat de l'ànima. Sí, el més absolut assentiment. Sense cap mena de dubte.

La Resurrecció, tingué lloc en el temps i en la història. Perquè el Jesús crucificat és patrimoni de la història. Perquè el testimoniatge dels apòstols és una dada històrica i fidedigna. Una Resurrecció que tingué lloc el tercer dia. Queda, doncs, perfectament enquadrada. Realment el Senyor ha ressuscitat!

Sabem que Jesús de Natzaret, el que fou executat en la creu, fou exaltat amb el seu cos a la glòria de Déu per una especialíssima intervenció divina. I que ara viu en Déu. És sempre vivent davant del Pare i intercedeix sempre per nosaltres. Mort i ressuscitat es fa present en l'Església i en els sagraments per l'acció constant de l'Esperit.

■ Joan Guiteras

TRADICIONAL SORTEIG

organitzat per

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

celebrat davant notari el dia 1 de juny del 1992

1er. PREMI:
cotxe SEAT IBIZA/Olímpic,
3 portes

Núm.
62.840

2n. PREMI:
Una filmadora vídeo
PANASÒNIC NV-G3B (VHS-C.)

Núm.
90.520

3er. PREMI:
Un artístic JOC DE CAFÈ

Núm.
78.000

ALTRES PREMIS:

8 Lots de vídeos, Núms.:

08.062
14.935
40.071
48.714
50.986
61.371
78.346
79.982

10 Lots de llibres, Núms.:

07.864
31.050
35.109
37.850
45.076
54.054
61.193
65.169
87.831
91.356

Número de la COBERTA VERDA: 305

• CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES •

◆ Ànimes de metall

Sr. Director:

Tremolàvem l'altranitacasaquan veiem, ja relaxats —sense nens— la pel·lícula "Ànimes de metall" que donaven per la tele. Cada trepitjada mecànica de Yul Brinner, quan perseguia implacablement el bo fins a matar-lo, ressonava a la nostra habitació. En Yul no era res més que un robot metàl·lic, un cos cibernètic sense ànima.

Reconec que sóc un exagerat, però hi ha molts dies, en els meus habituals viatges amb el tren, veig en Yul, a molts Yuls. No tenen el cap pelat: un dia és un adolescent amb la cassette penjada de l'orella, un altre dia és un executiu jove amb vestit de sastre impecable i amb el diari dels progrés sota el braç, un altre dia és una rossa despampanant amb la revista femenina més moderna... Tots em recorden en Yul: a la que veuen un seient buit, corren com bojos cap allà amb les seves orelles d'ase que els impedeixen de veure que encara està dreta una jove embassada, un avi jubilat, una grassoneta senyora Maria que és avançada per l'esquerra sense escrúpols... Només cedeixen quan un pobre vellet s'atreveix a vèncer la seva timidesa i exigeix en veu alta els seus drets.

No veuen a ningú, ni es fixen tan sols en allò dels "seients reservats". Ànimes de metall egoistes que només pensen en el seu diari, en la seva música o en el seu cul.

A vegades, poques vegades, m'anima a veure un grup de nois que xerran asseguts i que, quan veuen arribar la "senyora Maria", s'aixequen per deixar-la seure. Però això és com un oasi enmig del desert.

Són moltes les escoles d'ara i d'abans que han produït ànimes de metall, que no maten, però que

—amb petites coses— fan molt de mal a la societat.

¿Han pensat en això els inventors de Lodes, Logses i altres mares legals de l'educació? ¿En què consisteix avui l'educació general i bàsica? Són preguntes que hom es fa amb totes les senyores Maria d'aquest país.

PAU SAUMELL
Advocat. Barcelona

◆ El satanisme

Sr. Director:

Lamento molt l'avenç i el proselitisme que sembla que està agafant el satanisme.

Cada dia augmenta més el nombre de llibres —jo no crec que es mereixin ni tan sols aquest nom— que parlen del diable, les sectes satàniques, els rituals i la manera d'iniciar-se en aquest mal camí.

I no parlem dels grups musicals de tendència "Heavy Metal", que en les lletres de les seves cançons envien missatges malignes influïnt negativament en la nostra joventut.

Encara em deixo els films, l'"Expo-museu Satan" de Barcelona, i algunes revistes de temàtica paranormal que, sota una falsa màscara de seriós científisme, predisposen gairebé d'una forma subliminal a la persona vers el diabolisme. Vaig llegir un article en una d'aquestes revistes on hi deia una frase tan barroera com demagògica: "Les diferències entre Déu i Lucifer cada dia són menys". Ho diuen d'aquesta manera i es queden tan tranquils!

Una cosa és clara: hi ha un moviment obscú i generalitzat, que tracta d'engalipar-nos mitjançant subterfugis i maquiavelismes en aquest fanatisme tan pervers.

Ja sofrim prou amb la guerra, el

terrorisme, la delinqüència i tant d'altres violències que, a més, ens ve a sobre tot això.

FRANCESC REBOLLO I
BONJOCH
Mollerussa

◆ El cremallera de Montserrat

Sr. Director:

Els qui de joves vam pujar algun cop en cremallera a Montserrat, no pas en pla turístic, ans religiós i de peregrinació, ens fa molt de goig sentir que hi ha unes possibilitats reals que el sudit cremallera sigui restaurat. I ens ho fa encara més aquest any jubilar, en què la comunitat benedictina aprofita l'efemèride per commemorar el 400 aniversari de la consagració de la primera Basílica montserratina.

Deixant a part les propostes pastorals, com no fer cap peregrinació sense haver-la preparat i sense una continuació, litúrgiques al mateix monestir o a les esglésies amb capella o altar de Nostra Senyora de Montserrat, caritatives, com la rehabilitació d'habitatges en mal estat, tot col·laborant a la magnífica labor de Caritas, ara per ara, i com a educador, proposaria el treball del jovent universitari o grups d'escoltes, per començar a restaurar l'antic traçat del cremallera, que a molts indrets encara és patent. Tota gran obra espiritual comença, crec, per una de material, com quan sant Francesc va començar a restaurar aquella capelleta que queia a Assís, i així, sense gairebé adonar-se'n començà a fer comunitat.

Els altres, els qui ho voldríem fer, podríem rumiar una altra obra, però pel jovent, unes vacances a l'aire lliure, tot construint el "camí"

que prepararia les futures peregrinacions, fóra un estiu ben aprofitat i amb sentit cristià. Tanta gent jove, bona i sana, que no sap què fer a l'estiu si no és anar als Andes a la Conxinxina a descobrir món, en podríem descobrir un altre prop de casa.

Quins cants més exultants mentre pujàvem! Ara, pujant en autocar, un mutisme gairebé total. És veritat que molts encara, tot pujant en cotxe en família, passen el rosari, costum antiquíssim del país. Però en grup, res. Recordo que fa uns anys hi vaig pujar amb l'autocar de l'empresa Julià. En enfilant la muntanya, vaig demanar al xofer permís per a entonar el violai. Ell em va mirar

amb uns ulls de commisericòdia com si em digués: Em sembla que esteu fora d'òrbita. Vaig insistir, i amb el seu permís, ho comunico als passatgers, entono el cant, i tothom va cantar que feia goig. En baixar, una família em diu: "Cada any pugem a Montserrat, i des del cremallera, que ho havíem tingut la il·lusió de cantar tot pujant". El cert és que el xofer, en sentir-ho, em va somriure d'una fàisó com si em digués: "Renoï, teníeu raó. Us felicito".

Estiu, joves, treball en quip... No seria una bona oportunitat per retornar a les nostres fonts?

IGNASI FARRERES JORDANA
Rubí

Una font de vida espiritual, un pla d'acció lluminós, una força de superació constant, una base d'equilibri psíquic i un trampolí de llançament vers ideals capaços d'omplir la vida encara.

El teu buit... només el pot omplir Déu.

El trobaràs en uns
EXERCICIS ESPIRITUALS

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dirigits per un capellà de la Unió Sacerdotal Lumen Dei, inspirats en S. Ignasi, en règim d'internat i silenci

Data: 13 - 14 de juny

Comença la vigília

INFORMACIÓ: Xuclà, 19 Barcelona
TELÈFONS: 301 31 94 i 317 88 07

"El consum de la droga és una falsa resposta a la manca del sentit positiu de la vida" (Document Vaticà)

Vaticà: Un document sobre el problema de la droga

La toxicomania: "un handicap de l'amor"

ROMA.— El toxicòman és un "handicap de l'amor" i el primer factor que afavoreix de recórrer a la droga és "una absoluta o relativa absència de vida familiar, ja que la família és l'element clau en la formació del caràcter d'una persona i les seves actituds envers la societat". Aquesta és la constatació expressada en un document d'una trentena de pàgines presentat dies enrere al Vaticà i que es titula "Del desesper a l'esperança". La família hi és presentada com el millor mitjà de prevenció.

Publicat pel Consell pontifici per a la família, aquest nou document conté tres grans capítols: el fenomen de la toxicomania; la tasca específica de l'Església; la presència evangelitzadora de l'Església. Els signants, el cardenal colombià Alfonso Pérez Trujillo i el prelat francès Jean-François Arrighi, president i vice-president respectivament del Consell pontifici per a la família, precisen que el document és el fruit de la trobada amb persones amb molts anys d'experiència. El seu objectiu és que l'home, "renunciant a falses dependències, trobi la veritable llibertat en la dependència filial al Pare celestial".

En el primer capítol, el consum de droga hi és presentat com "una resposta enganyosa a la manca de sentit positiu de la vida". La causa és principalment "una certa crisi de valors i una manca d'harmonia interior de la persona". Encausant l'absència de vida familiar, el Consell pontifici enfoca entre altres la multiplicació dels divorcis, la cohabitació fora del matrimoni, la incapacitat per oferir una "educació integral".

El creixent consum de droga també és un símptoma de l'afebliment actual de la societat, "una societat passiva, és a dir sense ideal, permissiva, secularitzada, en la qual la recerca d'evasió s'expressa de moltes

diverses maneres, una de les quals és la fugida en la toxicomania". Una mentalitat de consum artificial, l'atur, l'hedonisme desfermat, una concepció desordenada de la sexualitat, la influència dels mitjans, tot això, als ulls del Vaticà, contribueix a fer de la droga "una resposta fàcil i immediata, però enganyosa, a les necessitats humanes de satisfacció i d'amor veritable". El document cita Joan Pau II per invitar a una "redescoberta del sentit últim de la vida i dels seus valors fonamentals".

Només una teràpia: proposar els camins de vida

La resposta de l'Església a la toxicomania és un missatge d'esperança i un servei que, més enllà dels símptomes, va al mateix cor de l'home, no s'accontenta només presentant la qüestió, sinó que proposa "camins de vida". Es tracta, com Joan Pau II ha subratllat moltes vegades en el passat, d'ajudar el toxicòman a reesdevenir un subjecte actiu capaç de ressuscitar els seus recursos personals per renunciar a l'esclavatge de la droga. Citant sempre el Papa, el document afirma que ha estat concretament provada "la possibilitat de recuperació o de redempció del pesant esclavatge, amb mètodes

des que exclouen rigorosament tota concessió de caràcter substitutiu, sigui legal o il·legal".

Si l'Església vol combatre eficaçment la droga, fa constar el document, ha de fer de la família la seva "prioritat pastoral". I fa notar encara que la presència de toxicòmans crida la parròquia a un compromís "que va més enllà de la simple ajuda econòmica o de la fàcil delegació a estructures especialitzades". El mitjà per respondre-hi és la disponibilitat de famílies o de grups de famílies per acollir o assistir el toxicòman en la fase de reintegració en la societat o en el treball. (APIC).

FILTRANT LA NOTÍCIA

Ratzinger

Ara fa deu anys, el cardenal bavarès, Joseph Ratzinger, fou nomenat Prefecte de la Sagrada Congregació per la Doctrina de la Fe. És l'indòmit defensor de l'ortodòxia catòlica. El cardenal ha estat comparat maliciosament a un gos de guarda, però ell no s'ha enfadat. "Un gos de guarda —digué— pot resultar simpàtic, sempre que no mossegui a ningú sense avisar-lo abans, i si no té cap més remei que mossegar, ho fa a aquell que s'ho mereix".

Els deu anys han estat de greus compromisos pel Prefecte. L'any primer, el 1982, va intervenir sobre l'ecumenisme amb les altres Esglésies. "Res d'acord substancial; hi ha massa coses que no estan clares sobre l'Eucaristia, el sacerdoti, la primàcia i la infalibilitat del Papa", va declarar. El 1983, es promulgà el nou codi de Dret Canònic, on desapareix la condemna explícita de la maçoneria. Amb tot, el mateix any, la Congregació per la Doctrina de la Fe manifestava que "els catòlics inscrits a les lògies maçòniques estan en pecat greu". El 1984, Ratzinger intervé en l'anomenada "teologia de l'alliberament". El cardenal és hipersensible als perills de la ideologia marxista. En una primera "Instrucció" de la Congregació, el cardenal es mostra molt sever, tot i que en un segon document, que es promulgà dos anys més tard, declara amb vigor que "la doctrina cristiana

pot ser un instrument per una acció política dels creients, sobretot dels laics". L'any 1985, Ratzinger publica el seu "Informe sobre la fe", en el qual fa un examen dur de la vida i la crisi de l'Església. L'any 1987, el Dicasteri romà, presidit per Ratzinger, publica el document "Donum Vitae" que reafirma amb vigor el respecte a la vida humana en gestació i la dignitat de la procreació. El 1988, malgrat un intent de diàleg entre Ratzinger i l'arquebisbe, Marcel Lefebvre, aquest és excomunicat per la Santa Seu. El 1990, la Congregació per la Doctrina de la Fe reprova el "ioga" com a mètode d'oració cristiana. Enguany, és "l'any del Catecisme universal". El text està ja ultimant, però segueix "sub secreto", per les milers d'esmenes suggerides i presentades al nou catecisme, supervisat per Ratzinger.

Al nostre cardenal li fou feta aquesta pregunta: "Són de signe diferent les opinions de Ratzinger, teòleg primer, de Ratzinger, bisbe després, i de Ratzinger, ara Prefecte de la Congregació?"

Ell contesta, citant el papa Pius II, abans Silvi Ennea, que havia respost a una objecció semblant: "Oblideu Ennea, i seguiu Pius". Amb tot, el cardenal afegeix: "Hi ha hagut canvis de detall en les meves postures, però no contradiccions".

■ Francesc Gamissans

Angola: programa del viatge del Papa, del 4 al 10 de juny

La sala de premsa del Vaticà ha fet públic el programa del proper viatge del Papa a Angola i a la petita república insular de Sao Tomé i Príncipe a l'oceà Atlàntic. La visita començarà el 4 de juny i es prolongarà fins al dia 10.

Dijous, 4 de juny, el Papa arribarà al voltant de les quatre, hora local, a Luanda, la capital d'Angola. La cerimònia d'acollida tindrà lloc a l'aeroport on el Papa pronunciarà el seu primer discurs i saludarà el cos diplomàtic. A continuació Joan Pau II farà una visita de cortesia al president de la República José Eduardo Dos Santos. A les 19 h. el Papa es reunirà en una església parroquial amb el clergat i pronunciarà un discurs.

El dia següent, el Papa es traslladarà en avió a Huambo, al sud del país. Hi celebrarà una missa amb homilia. A la tarda anirà a Lubango, encara més al sud, on a les 16'30 hs. hi haurà una celebració de la paraula amb un discurs del Papa. Després, el Papa retornarà a Luanda.

El dissabte al matí, 6 de juny, el Papa anirà a l'illa de Sao Tomé, una de les dues illes que constitueixen l'Estat de Sao Tomé i Príncipe. Després de la cerimònia d'acollida a l'aeroport de Sao Tomé, el Papa celebrarà una missa a les 11 h. i a primera hora de la tarda es reunirà amb el president de la República, Manuel Pinto da Costa en visita de cortesia. A les 17 h., els religiosos, els catequistes, els joves així com els representants d'altres religions acolliran el Papa a la catedral de Sao Tomé. A la tarda, el Papa tornarà a Luanda.

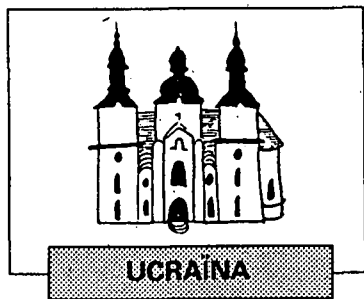
El diumenge 7 de juny, el Papa romandrà a Luanda. A les 9 h. haurà una missa amb homilia, i a continuació l'Angelus. A les 12'15 el Papa es reunirà amb els membres de la Conferència Episcopal d'Angola i de Sao Tomé. A les 15'30, Joan Pau II visitarà un hospital i participarà tot seguit en una trobada ecumènica. Finalment el Papa s'adreçarà als joves.

El dilluns, el Papa anirà a Kabinda a l'extrem nord del País. Hi celebrarà una missa, a les 9'50 h. A les 12'30 es desplaçarà a M'Banza Congo, on a les 15'30 hi haurà una celebració de la Paraula, i després retornarà a Luanda.

El dimarts 9 de juny, Joan Pau II sortirà de Luanda cap a Benguela, a la costa atlàntica. A les 10'30 hi haurà una missa. A les 15'30 el Papa s'adreçarà als joves units a la catedral de Nostra Senyora de Fátima. De retorn a Luanda, a la tarda, el Papa obrirà amb un discurs la segona reunió a Àfrica del Consell permanent per a la preparació del Sinode d'Àfrica. Després dinarà amb els bisbes d'aquest Consell.

Dimecres dia 10 de juny, serà l'últim dia de la visita del Papa. Joan Pau II s'acomiarà d'Angola amb un discurs a les 8'45. El Papa arribarà a Roma aproximadament a les 17'30 h. (M.P.).

L'ESGLÉSIA EN EL MÓN

UCRAÏNA

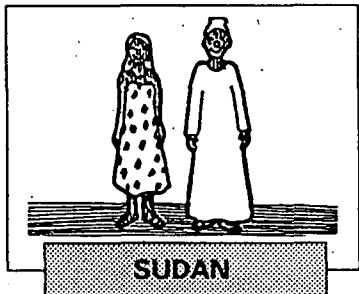
Kíev. Sínode de l'Església de ritu bizantí

El Papa ha enviat un telegrama al cardenal Myroslav Ivan Lubachivsky amb l'avinentesa del sínode de l'Església de ritu bizantí ucraïnès. El sínode, que ha tingut lloc a Kíev del 16 al 31 de maig, ha estat presidit pel cardenal Lubachivsky. És el primer cop d'ençà de la supressió de l'Església per Stalin, l'any 1946, que s'ha reunit el sínode d'Ucraïna.

Al telegrama, el Sant Pare escriu que "després de tants anys de proves i patiments, dins la mare pàtria o bé a l'exili, ara podeu aplegar-vos tots per expressar lliurement la vostra fe i per donar obertament el testimoni de la vostra perseverant fidelitat a la Seu apostòlica".

Joan Pau II implora els dons de l'Esperit Sant per al cardenal i els altres membres del sínode, a fi que "amb l'ajut de la prudència, la saviesa i el coratge, pugueu afrontar 'cor unum et anima una' els reptes pastorals de les noves situacions, a Ucraïna i a la diàspora". Els representants que participen al sínode viuen a Ucraïna mateix o bé a l'estranger (Polònia, Estats Units, Canadà, Gran Bretanya, Austràlia, Alemanya, França, Brasil i Argentina).

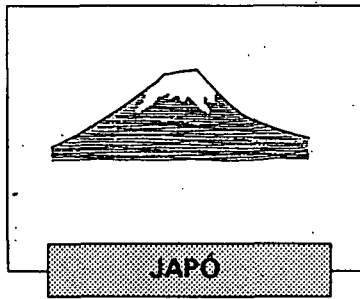
El Papa es va reunir també fa uns dies amb Mns. Marian Jaworski, arquebisbe de Lvov per als catòlics de ritu llatí. (APIC).

SUDAN

Khartum. Una crida del Papa al Sudan

Durant la beatificació de la Mare Bakhita, Joan Pau II va llançar una crida apressant als responsables del destí del Sudan, "perquè posin en obra aquelles idees que proclamen, sobre la pau i la concòrdia, i perquè el respecte als drets de l'home —i en primer lloc el dret a la llibertat religiosa— sigui garantit a tothom, sense discriminacions ètniques o religioses".

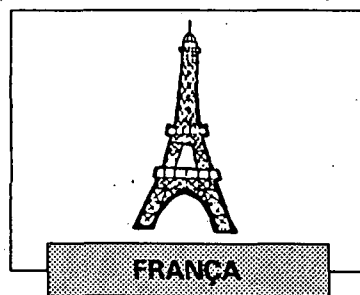
El Papa va afegir: "La situació de centenars de milers de refugiats de les regions meridionals, que per la guerra han estat obligats a deixar les seves cases i la seva feina, suscita una gran preocupació. Fa pòc, han estat fins i tot obligats a fugir dels camps on havien trobat una certa assistència, i han estat traslladats a indrets desèrtics. S'ha impedit fins i tot la lliure circulació dels convois de socors enviats per organitzacions internacionals. La seva situació és tràgica i no podem romandre insensibles". Cal continuar l'ajuda internacional, "concreta, necessària i urgent". (KIPA).

JAPÓ

Tòquio. Una escriptora catòlica, guardonada per la UNESCO

L'escriptora catòlica japonesa Inukai Mitxiko ha estat guardonada amb el Premi de les Activitats Humanitàries de la UNESCO (Organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura). La guardonada, que té ara 70 anys, ha viscut molt de temps a França. Autora de nombroses obres sobre la Bíblia i el cristianisme, ha participat en moltes accions caritatives del seu país.

També va crear, el 1987, amb el finançament dels seus ingressos per drets d'autor, la Fundació Inukai, adreçada a donar suport a activitats educatives per als refugiats del Sud-Est asiàtic i als orfes de Moçambic. (KIPA).

FRANÇA

Taizé. Els joves reclamen l'abolició de la tortura

A la crida de l'organització de Joves

de la "Acció Cristiana per a l'Abolició de la Tortura" (ACAT), centenars de joves vinguts de tots els racons de França, i també de Romania, de Polònia, de la República Txeca i Eslovaca, de Rússia, es van trobar a Taizé, del 8 al 10 de maig, com a representants per informar del passat i el present dels països de l'Est, per encoratjar els canvis, per donar suport

a les iniciatives de pau i de reconciliació, per demanar a les Esglésies que manifestin la seva solidaritat amb les Esglésies locals, per demanar als governs que respectin els drets humans. Les properes activitats dels Joves d'ACAT seran un viatge a Alemanya del 18 al 30 de juliol i un camp d'estiu del 16 al 27 d'agost. (APIC).

Declaracions del postulador de la causa

La beatificació de Joan XXIII va per bon camí

El procés de beatificació i canonització del papa Joan XXIII "va per bon camí", ha manifestat fa pocs dies el postulador de la seva causa.

El franciscà català, pare Joan Folguera, doctor en Dret Canònic i resident a Roma, és el que du a terme el procés canònic de beatificació i canonització de Joan XXIII, ha manifestat l'italià, Renatò Moreti, que ha convocat una roda de premsa per donar a conèixer el procés, iniciat ara fa divuit anys.

El postulador, pare Folguera, ha indicat que no s'ha de prendre en consideració aquest plany. "Nosaltres treballem com cal: s'està preparant tot el dossier sobre els testimoniatges i la resta de documents referents a aquest papa. Es tracta de la fase del procés que precedeix l'examen per part de la comissió de teòlegs i de cardenals sobre la heroïtat de les virtuts practicades pel candidat a l'honor dels altars. Un cop aprovada l'autenticitat d'un dels miracles atribuïts a la seva intercessió, Joan XXIII podrà ser proclamat beat".

El secretari personal que fou de Joan XXIII, l'arquebisbe Loris Cabodebilla, ha posat en relleu que en els casos de personatges històrics com Joan XXIII, cal procedir amb prudència i cautela per tal d'aclarir tots els punts que poden presentar alguna ombra.

Aquesta beatificació seria molt ben rebuda a tot el món cristià. A Catalunya, Joan XXIII gaudeix d'una estima i veneració especials, per haver estat un papa senzill i humil, i per haver convocat el Concili Vaticà II, de tanta transcendència per la vida de l'Església en aquesta segona meitat del segle vint.

Visita del pare General dels Teatins a Catalunya

Del 9 al 14 de juny, el pare Gabriele Darida, preposít general dels pares teatins, visitarà les cases de l'orde a Espanya. No faltarà la residència de Barcelona.

El pare Darida és italià, va néixer l'any 1932 i fins el juliol de l'any passat —en què fou elegit general— era provincial de la província teatina "Paulo VI" de Brasil, on residia des del 1960. Ha estat

consultor i coordinador de pastoral a la diòcesi de Itapeva i professor de Sagrada Escripura al seminari de Botocatu (Sao Paulo).

Els teatins són a Barcelona des de l'any 1632. L'any 1835 foren expulsats i retornaren el 1927. Actualment regeixen l'església dedicada al seu fundador, sant Gaietà, que es troba al carrer de Consell de Cent de la ciutat. El temple s'està restaurant per la seva gran significació històrica i artística.

Amb motiu de la visita del P. General, la Família Teatina de Catalunya farà una trobada de germanor amb els seus amics i benefactors per tal d'estrener llaços. Amb motiu de la seva visita, el pare General ha difós aquest missatge:

"Adreço la meua paraula amb agraïment a tots els nostres benefactors, amics i admiradors i a tots els qui, amb llur inscripció en alguna associació teatina, fan part del nostre ideal de justícia i de pau, de recerca del Regne de Déu pels camins de l'amor diví i de l'amor als nostres semblants, els homes, allò a què es redueix la perfecció cristiana i la llei complerta."

En la fotografia el papa Joan Pau II amb el pare Gabriele Darida

BARCELONA

• **65 ANYS DEL RETORN DELS TEATINS A LA CIUTAT COMTAL.** La Família Teatina de Catalunya: Comunitat de Clergues Regulars (anomenats teatins) de Barcelona, les Comunitats de Religioses Teatines de la Immaculada Concepció, de Barcelona i de Parets del Vallès, els grups de Seglars Col·laboradors del Casal Sant Gaietà, de Barcelona i del Col·legi Montserrat, de Parets; us convidem a la Concelebració Eucarística que presidirà el Rvdm. P. D. Gabrielle Darida, C.R., Preposit General de l'Orde Teatí, el diumenge, **14 de juny**, a dos quarts de dues (13.30), a l'església de Sant Gaietà, (Consell de Cent, 293). En la seva persona volem tributar un homenatge a aquells religiosos i religioses, ja difunts, que han servit en les nostres comunitats durant els 65 anys del retorn dels Teatins a la ciutat comtal. El P. Antoni Oliver, C.R., historiador de l'Orde, predicarà l'homília, i els nens dels Ballets de Catalunya faran la processó de les ofrenes. Agraïem la vostra assistència.

CONSULTOR D'EMPRESSES

- Garantia
 - Seriositat
 - Professionalitat
- Tel. 430 23 21
(Sr. Hernández)

• **CONGREGACIÓ DEL L'ESPERIT SANT. FAMÍLIA ESPÍRITANA.** Celebrarà el seu ENCONTRE-CONVIVÈNCIA, el dia **8 de juny**, a les 5 h. de la tarda, al Col·legi de Santa Teresa (MM. Teresianes), c/ Nàpols, 359 (xamfrà Trav. de Gràcia). Tel. 207 57 11. Poden assistir-hi els familiars i amics.

• **PARRÒQUIA DE LA SAGRADA FAMÍLIA, DE BARCELONA (C/ PROVENÇA, 450).** Dijous, **11 de juny**, a les 9 del vespre, al Casal Parroquial, Ponència a càrrec de Mn. Joan Pellissa, sobre passatges diversos del 'Evangeli de Sant Joan, entorn del l'Esperit Sant. Hi haurà Col·loqui. Ho organitzen els Grups de Reflexió i Diàleg de la Parròquia.

• **LA VEU DE L'EVANGELI - (93) 415 66 16.** Els comentaris evangèlics d'aquest servei telefònic de les properes setmanes han estat confiats als següents oradors: **Setmana de Pentecosta:** Mons. Carles Soler i Perdigó, Bisbe Auxiliar de Barcelona. **Setmana del 14 i 21 de juny:** Dr. Jaume Traserra, Vicari Episcopal de Barcelona. **Setmanes 29 de juny i 3 de juliol:** Llicenciat Jordi Piquer, Vicari de les Planes i periodista dels Mitjans de CS. Han estat editades 35.000 noves targetes per divulgar aquest servei telefònic, amb il·lustracions dels quatre Evangelistes.

• **UNIÓ EUCARÍSTICA REPARADORA.** Dia **14 de juny**, Encontre de final de curs. Començarà a les 4'30 de la tarda. Hi haurà celebració de l'Eucaristia. Serà dirigit per Mn. Francesc de P. Sala, i tindrà lloc a les Missio-

neres Eucarístiques de Natzaret, c/ Mare de Déu de la Salut, 26. Tel. 213 01 82.

• **BALMESIANA I L'INSTITUT FILOSÒFIC.** Us conviden a l'acte en què el professor Eusebi Colomer Pous, de l'Institut d'Estudis Catalans, presentarà el llibre: "Els criteris de veritat en Jaume Balme", de la Dra. Misericòrdia Anglès i Cervelló. Dimarts, **9 de juny**, a les 19'45 h., al Saló d'Actes, c/ Duran i Bas, 9.

• **"VIDA CREIXENT". Diàlegs des de la fe.** El darrer d'aquest curs tindrà lloc a la Parròquia de Corpus Christi, c/ Bailèn, 175, el dimarts, dia **9 de juny**, a les 5 de la tarda. Dins el tema general: "Trobades amb Jesús", el P. Lluís Sobrerocas, s.j., sobre: "Convertits, convertim" —la samaritana—. L'acte organitzat per "VIDA CREIXENT" és obert a tothom que vulgui participar-hi.

• **RESTAURACIÓ DEL SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DEL CORREDOR.** Tots aquells que sentin interès en la restauració del Santuari i desitgin oferir donatius, poden fer-ho directament al Sr. Rector de Llinars del Vallès, o bé ingressar Caixa de Pensions, Llibreta núm. 673867, a Caixa Laietana, cte. ct. 6801-7, i Caixa de Catalunya, cte. ct. 2486-26.

• **VIII APLEC AL CASTELL DE PENYAFORT (Sant Domingo).** Diumenge, **7 de juny de 1992**. A 2/4 d'11, a la Capella del Castell, Missa oficiada pel Sr. Rector de Santa Margarida i els Monjos i cantada pel poble. Tot seguit Concert Coral a càrrec del Grup Infantil Solfeig. Direcció: Silvia Lloret. A continuació l'Agrupació

Musical Juvenil **Raim Guitart** oferirà unes peces musicals del seu repertori. Direcció: Gregori Martínez. Seguidament, Ballada de sardanes amb la **Cobla Catànica** de Vilafranca del Penedès. Per acabar, Vermut popular. Entreteniments variats.

• **CENTENARI DE LA MORT DE LA MARE ANNA RAVELL.** El proper dia 9 de juny, a les 7 de la tarda, a l'Escola Mare de Déu de la Consolació, c/ Blasco de Garay, 52, tindrà lloc l'obertura del 1r Centenari de la mort de la Mare Anna Ravell, fundadora de les RR. Franciscanes Missioneres de la I.C. Presidirà l'Eucaristia, Mons. Joan Carrera. Bisbe auxiliar de Barcelona.

TARRAGONA

• **ASSOCIACIÓ BÍBLICA DE CATALUNYA. CURSOS BÍBLICS D'ESTIU.** Tarragona, del 6 al 18 de juliol. Lloc: Seminari, c/ Sant Pau, 4. Programa del tercer curs, Setmana del **6 a l'11**

de juliol: Matí, Antic Testament, Llibres Sapiencials (bloc A), professor, Romuald Vives. Tarda, Nou Testament, Hebreus i Cartes Apostòliques (bloc B), professor, Joan Magí. Setmana del **13 al 18 de juliol:** Matí, Nou Testament, Cartes de Pau (bloc C), professor, Hilari Reguer. **Horari:** Matí, de 2/4 de 10 a la 1. Tarda: de 4 a 2/4 de 8. Formació Permanent. Tema: Litúrgia jueva i Nou Testament, professor, Enric Cortès. **Data:** del 13 al 18 de juliol; dirigit a aquelles persones que ja han seguit el cicle de tres. Informació: Srta. M. Josepa Argilaga, tel. 977 / 23 34 12 (matins de 10 a 1). Millor abans del 20 de juny.

• **VIII CICLE D'ORGUE A LA PRIORAL DE SANT PERE, DE REUS (Baix Camp).** Dia **14 de juny**, a les 19'30, Oriol Romani, clarinet; Josep M. Mas Bonet, orgue; obres de Montsalvatge (en homenatge al seu 80è. aniversari), Padrós, Hindemith i Brown. Informació: tel. 977 / 77 37 99.

PREGUEM AMB EL SANT PARE JOAN PAU II

Aquest mes de juny, el Sant Pare ens demana pregàries perquè **EL CULTE AL SAGRAT COR DE JESÚS OBRI ELS CORS DELS HOMES A L'AMOR ENVERS ELS GERMANS MÉS NECESSITATS.**

La societat actual té dues cares: una d'amable, culta, satisfeta amb els progressos i comoditats; l'altra trista, atribolada, oprimida, miserable i que està mancada fins i tot del més necessari. Tots els marginats tenen nom, encara que només els coneguem pel nom comú de drogaaddictes, subnormals, alcohòlics, malalts de la Sida, infants maltractats, víctimes de la prostitució, i tants més en altres continents on la fam, les persecucions i les guerres han creat una infinitat de desgraciats.

És un repte pels cristians l'advertència de Crist: "Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a Mi". No n'hi ha prou amb el sentiment natural de

compassió. Fa falta posar-se al costat dels que pateix tal com va fer-ho Crist. No n'hi ha prou amb una almoïna; hauríem de veure en el germà necessitat el mateix Crist.

Intenció missional

El Sant Pare també ens demana pregàries perquè **l'ESGLÉSIA A XINA PUGUI ARRIBAR A UNA LLIBERTAT D'ACCIÓ SEMPRE MÉS PERFECTA I A UNA PLENA COMUNIÓ AMB EL SUCCESSOR DE PERE.**

L'any 1948, hi havia a Xina més de tres milions de catòlics. Després va venir la terrible persecució. L'any 1982, la nova constitució va proclamar la llibertat de religió. De mica en mica, els catòlics van creixent en nombre i viuen amb més gran llibertat.

■ Antoni Mª Serrallonga, s.j.

SOLEMNITAT DEL COS I DE LA SANG DE CRIST

CORPUS

92

La nostra ciutat va ésser una de les primeres del món en celebrar la festa del Corpus amb pública processó, l'any 1320.

Any rera any, segons les circumstàncies del moment, el poble n'ha fet de la processó expressió de la seva fe en el Misteri Eucarístic amb el seu llenguatge propi.

Els cristians de 1992, professant la mateixa fe i arrelats en aquesta tradició, celebrarem també aquesta manifestació pública de fe en el Misteri del Cos i la Sang de Crist.

PARTICIPEM-HI TOTS!

Diumenge 21 de juny - 6,30 h. tarda

Missa Concelebrada al Pla de la Seu

Processó pels carrers
Av. Portal de l'Àngel,
Sta. Anna, Rbla. Estudis,
Portaferrisa, Av. Catedral.

S.E. CATEDRAL B. de BARCELONA

ITINERARI DEL LXXXI VIATGE CUTURAL

Barcelona - Figueres - Perpinyà -

Prada - Cuixà - Montlluís -

Puigcerdà i pel tunel del Cadí,

Barcelona

Dia 28 de juny

Sortida: 7 del matí
Preu per aquest viatge: 4.000 Ptes.
Places limitades

Més informació en el proper número

Uns 300 joves s'aplegaren al Seminari

Joves i adults celebren conjuntament els actes litúrgics

TORTOSA

TORTOSA.— De dijous a dissabte sant, el Moviment de Joves Cristians visqué la celebració del tridu Pasqual a dos temps i dos llocs diferents.

La zona centre de Tortosa concentrà al Seminari de 250 a 300 joves. La convocatòria i preparació la féu l'equip diocesà del Moviment de Joves Cristians. Amb l'experiència que els facilita el mètode de revisió de vida i un bon plantejament previ han tocat la diana de l'èxit.

I no ens referim solament al número sinó sobretot al fet que els joves necessiten una temàtica, metodologia i ambient a la seva mida. Però, a l'hora de les celebracions litúrgiques, els dirigents saben que aquestes han de fer-se en el marc parroquial: en diferents parròquies i compartint la fe amb pares i avis. I és que en

l'Església passa el mateix que en les llars familiars: hi ha habitacions d'estudi per a fills, però a l'hora de reunir-se i compartir, la família ho fa entorn d'una sola taula.

En concret transcrivim ara les dades que ens han facilitat i anotem:

—La preparació prèvia dels temes i organització durà dos mesos i la feren els joves veterans.

—La metodologia dels tres dies fou de "carrefours" amb qüestionaris de temàtica múltiple: vocació, temps lliure, marginació, pregària. Es contemplà l'Eucaristia com a Memorial del Senyor, a partir de la Resurrecció.

—Totaixò ens empenya a una missió i testimoniatge.

—Els feligresos de les parròquies de Sant Blai, Ferreries i Catedral s'alegraren de veure rejoyenida l'assemblea per dotzenes i dotzenes de joves. Val a dir que la Vetlla pasqual la presidí el Bisbe Lluís, a la Catedral envoltat de 300 joves.

La "gresca" amb guitarres, dolços i beguda, s'allargà fins a ben tard al Patronat.

Els més satisfets de les celebracions han estat els joves més madurs que portaren el pes de la preparació.

■ J. Blanc i Bahima

Joves de la zona sud es prepararen al Remei d'Alcanar

ALCANAR.— L'ermitori de Nostra Senyora del Remei, és un lloc ideal per a reunions i més ara després de la restauració i bon manteniment.

En les sales de l'hostatgeria 63 joves de 16 a 18 anys procedents del Moviment de Joves Cristians de Vinaròs, Benicarló, Morella i Alcanar, "treballaren" de dimecres sant fins a dissabte a migdia el tema-slogan: "SOM PEDRES VIVES DE L'ESGLÉSIA".

La temàtica i metodologia, sempre a cavall del mètode de revisió de vida, volgué aprofundir el "SER" de l'Església a partir d'una realitat analitzada, jutjar-la a la llum de l'Església que vol Jesús, tot deixant-se impregnar per la Paraula de Déu. A la fi, s'apuntà vers un compromís seriós com a membres actius de l'Església diocesana. Tenien ben present que no han de fugir de les parròquies sinó preparar-se per injectar saba nova. De fet la Vetlla Pasqual cada grup la celebrà a la seva parròquia.

Consiliaris i responsables parroquials ho prepararen amb temps i segons els participants confessen, els joves retornaren als seus pobles havent redescobert el tresor de la Pasqua de Jesús i una Església viva i activa.

■ J. B. i B.

FETS I CRITERIS

L'Esperit Sant i l'Església

Fa molts anys es parlava de l'Esperit Sant com si fos "el gran desconegut". Gràcies al Concili Vaticà II la situació ha canviat i a l'Església, sia en la litúrgia sia en la catequesi, es parla més sovint de l'Esperit Sant.

No obstant aquest canvi pot ser útil parlar de l'Esperit Sant i l'Església. En primer lloc hem d'afirmar que l'Esperit anima l'Església. La seva missió es manifestà en la Pentecosta i després fou extensiva a la vida de l'Església i a la vida dels cristians.

Fou promès als apòstols en vista del nou poble de Déu: "Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres. Llavors alenà damunt d'ells i els digué: "Rebeu l'Esperit Sant!"

També fou donat al conjunt de la primera comunitat cristiana: "Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta... se'ls aparegueren com unes llengües de foc... tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges" (cf. Ac, 2, 1-11).

Són significatives les paraules "reunits tots junts" i "en un mateix lloc". Així formaven una comunitat de germans i cada deixeble fou omplert de l'Esperit Sant perquè formava una unitat amb tots els altres deixebles.

Així, ja des del començament l'Esperit Sant es manifesta com a principi d'unitat de l'Església. També és l'animador de la vida de cada cristià: "Déu ha enviat en els vostres cors l'Esperit del Seu Fill" (Ga 4,6).

Sant Pau ens explica l'acció de l'Esperit en nosaltres: "Un Esperit que fa de nosaltres fills adoptius i per mitjà del qual nosaltres cridem: Abbà, Pare".

Per això el cristià ha de lluitar contra la carn i deixar-se guiar per l'Esperit i no satisfer els capricis de la carn. Aleshores el cristià dona testimoniatge dels fruits de l'Esperit, que són l'amor, l'alegria, la pau, la bondat, la fidelitat. Déu es fa present en la nostra vida i en la vida dels altres per mitjà dels fruits de l'Esperit. Jesús es referia a aquest testimoniatge dels fruits de l'Esperit quan els digué, abans de pujar al cel: "quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem fins als límits més llunyans de la terra".

L'Església és la comunitat de creients en Jesucrist. És un poble de testimonis animats pel seu Esperit i que donen testimoniatge dels fruits de la Veritat i de l'Amor de Jesús.

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Casa d'espiritualitat del Santuari d'El Miracle

REFLEXIÓ I PREGÀRIA PER A TOTHOM Del 29 de juny al 4 de juliol

- El Baptisme: dignitat i exigència. Aprofundiment en l'espiritualitat baptismal, comuna a tots els cristians.
- Dirigit pel P. Josep de C. Laplana, monjo de Montserrat.
- Cinc dies en un ambient acollidor de silenci, reflexió, pregària i repòs, enmig d'una natura plàcida i solitària, ideal per al retrobament amb Déu i amb si mateix.
- Comença el dilluns, dia 29 de juny, a les 7 de la tarda i acaba el dissabte, dia 4 de juliol, a les 4 de la tarda.

PER A INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS

Per telèfon: (973) 48 00 45. De 9 a 12 i de 16 a 20, tots els dies.

CASA D'ESPIRITUALITAT. 25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Trobada de Grups d'Oració i Amistat de Manresa, a Solius

Saber fer feliços els qui ens envolten

VIC

MANRESA.— Dia 17 de maig. El dia es presenta primaveral, d'una calor temperada. Puntualment a les 8 del matí, components dels grups de Manresa, emprenem la ruta prevista.

Continuem la marxa fins arribar al Baix Empordà. Una gran plana amb un paisatge ben cultivat, plàcid i tranquil. Aquí el cel està net de núvols, d'una gran profunditat i d'una blavor perfecta.

Arribem prop de Sta. Cristina d'Aro, on dintre el seu terme hi trobem el recollit temple del monestir de Santa Maria de Solius. En aquest cenobi monacal, hi viu una petita comunitat d'onze monjos cistercencs, provinents del monestir de Poblet, dedicats principalment a la pregària que n'és la seva ànima. Les hortalisses que cultiven, són la base del seu sosteniment corporal, i la feina artística d'enquadrar llibres, els ajuda al seu sosteniment. És una societat ben modèlica en l'ordre social.

A les 11 del matí comença la Missa oficiada pel nostre consiliari Mn. Josep Casals. Les nostres oracions s'ajunten a les dels monjos, pregàries que continuament omplen les naus del l'església i pugen cel amunt.

Demaneu que sapiguem

formar comunitat, ser senzills i agraïts i fer feliços els del nostre voltant.

A la sortida, el germà Gilbert Galceran, monjo, ens invita a visitar una exposició permanent de pessebres. És una col·lecció de 26 diorames o escenes diferents, d'un gran valor artístic, popular i religiós i que el monestir de Solius té la satisfacció de poder oferir durant tot l'any, aquest servei cultural, tan adient a la seva missió religiosa i a la tradició monàstica d'acollir tothom.

És l'hora del dinar i cal arribar aviat a Palamós. La vista del mar, produeix una fascinació

permanent, i una estranya suavitat en els que vivim terra endins. Des del mateix menjador del restaurant, podem contemplar la seva badia que és una meravella de proporcions de lluminositat i bellesa. Un regal que ens ha fet la naturalesa.

A la tarda, visita al poble de Peratellada. Un extraordinari conjunt medieval presidit pel castell-palau de Cruïlles. Murallat, carrers i places d'un regust evocador, i fossats tallats a la roca.

I seguidament la Bisbal, capital del Baix Empordà, famosa per la seva ceràmica, amb

una gran quantitat de botigues dedicades aquest comerç.

A les 6 de la tarda ens reunim a l'església dels Franciscans, per resar Vespres. Amablement el pare Francesc Costa, ens mostra el convent que és d'una gran senzillesa i que actualment ha complert 402 anys.

Finalment, les siluetes il·luminades del Pont Vell, la Cova de S. Ignasi i la Seu ens donen la benvinguda. Arribem tard i cansats, però amb el cor ple de pau i joia.

■ Josep

Mil anys d'art modern

Gairebé sempre és bo fugir dels extremismes, però és bastant difícil saber-se situar en aquell discret terme mitjà, tan lluny de l'excés com del defecte. Per a aconseguir-ho es necessita molta serenitat i no deixar-se endur per la passió, i molt menys pel fanatisme.

Això potser tothom ho sap, però massa sovint actuem com si no ho sabéssim i som apassionats i, per tant, injustos. Pel que fa a l'art, els dos extrems poden ser els partidaris del clàssic i els del modern. Tots coneixem qui presumeix d'entès en pintura, en música o en escultura i que, sorprenentment, no és objectiu, es mostra apassionat partidari del modern (o del clàssic) i sistemàticament condemna i desqualifica el clàssic (o el modern) sense més arguments que: això és sublim, o això és una porqueria.

Fa pena escoltar exagerades lloances del crític de torn, davant d'una tela amb quatre gargots, només perquè li han dit que l'autor és un dels noms consagrats, com fa pena veure com, després d'un comentari inicial despectiu adreçat a una figura malgirbada, un mitjà espellifat, o una "senyora" amb pardalets al cap, tot són elogis i reverències perquè s'ha assabentat que l'autor és una de les vaques sagrades del moment a qui "tothom" ren-deix culte.

Hauríem de ser ben conscients que el que avui és clàssic un dia fou modern i que, avui com ahir, es fan obres admirables i es fan disbarats monumentals. De l'art actual probablement la major part quedarà oblidada del tot després d'un possible èxit efímer, i és molt possible que una petita part continuï mereixent el favor i l'admiració dels entesos, i en el futur es consolidi com a un clàssic acreditat.

Crec que es pot assegurar que, tant en pintura com en escultura, com en música, el clàssic que coneixem és admirable, i que ha arribat fins a nosaltres precisament per això, perquè és magistral. Al mateix temps, es pot assegurar que no queda cap rastre ni cap memòria d'una gran quantitat d'obra contemporània d'aquelles mateixes èpoques perquè no tenia suficient valor. Sempre, al voltant del geni formigueja una munió d'artistes de via estreta que just aconsegueixen un petit tast de glòria efímera, i que aviat són oblidats per sempre més. Ningú no els recordarà. És com si no haguessin existit mai.

■ Antoni Munné i Tomàs

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor que els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." **Fra Juan José Aristi . BOLÍVIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

ANGELINA BUFI BRUTAU GRIJALBA, 324 IBARRA ECUADOR.....	21.892 Ptes.
JOSEP RUBIO CAJA POSTAL 1227-CANMPINAS 024 CEP 09300 MAVA SAO PAULO BRASIL.....	21.892 Ptes.
MARGARITA RIBAS I PADROS COL. M.SALVATORI CARACAS VENEZUELA.....	21.892 Ptes.
P SALVADOR ROMANO MISSION CATHOLIQUE GOUNOU GAYA BP 9 PALA (TXAD).....	21.892 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms..... Tel.....
 Direcció.....
 Població..... D.P..... Província.....
 subscrit a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner..... (nom i cognoms)
 L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
 Domiciliació: Banc / Caixa.....
 Sucursal n°.....
 N° compte corrent.....
 Població..... Província.....
 Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
 Població..... Data.....
 Signatura:.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

Amb un seguit d'actes que tindran lloc al llarg d'aquest any

Ripollet commemora el centenari del seu campanar modernista

RIPOLLET.— Aquest any, a la vila de Ripollet, s'escau el primer centenari de l'edificació del campanar de l'Església Parroquial de Sant Esteve. El campanar de Ripollet és un bonic i elegant exemplar d'estil modernista, construït gràcies a la generositat i desprendiment de la Sra. Maria Torras, qui es féu càrrec no solament de tota la despesa sinó també de la reforma de l'església. Fou inaugurat el mes de novembre de 1892.

Per commemorar aquest esdeveniment es va formar una Comissió integrada per les entitats culturals del poble i de la parròquia amb missió de preparar tot un cicle d'actes, que es clouran el mes de novembre.

Destaquem la presència a la Junta d'Honor, entre altres personalitats la de l'Arquebisbe de Barcelona Mons. Ricard M. Carles.

Programa d'actes

20 de juny: Concert del Centenari, a les 10 de la nit a l'Església parroquial, ofert per la Societat Coral "El Vallès".

21 de juny: Celebració de la diada de Corpus, amb la confecció de les tradicionals i artístiques catifes de flors.

29 d'agost: Concurs de pintura dedicat al campanar.

De l'11 fins al 30 de setembre: Exposició filatèlica i fotogràfica "Cent anys de Ripollet".

7 de novembre: Conferència al Centre Parroquial.

8 de novembre: Clausura del Centenari, amb els següents actes:

1.— Missa Solemne al Temple parroquial, a les 11 del matí, cantada per la Societat Coral "El Vallès", amb assistència de totes les entitats que integren la Comissió.

2.— Repic de campanes.

3.— Descobriment d'una placa commemorativa del Centenari, col·locada al campanar i homenatge a la memòria de la Sra. Maria Torres.

4.— Ballada de Gegants.

5.— Audició de Sardanes a la plaça Clos.

Del 25 de desembre al 31 de gener de 1993: Exposició de pessebres dedicada al Centenari del Campanar.

● C.C.

FINESTRAL DE LA CARITAT

Necessitats bàsiques

Malgrat que la Renda Mínima d'Inserció (subsidi familiar) que concedeix la Generalitat a les famílies en greu situació econòmica, ha estat un pas important, no cobreix les necessitats bàsiques, sobretot de les famílies nombroses, que són moltes.

146.— Esposa separada amb dos fills a càrrec seu, en edat escolar. El marit no ajuda. Pera aliments, 40.000 ptes.

147.— Esposa abandonada, quatre fills. Un d'ells és deficient. Els seus ingressos són mínims. Per evitar el desnonament, 117.696 ptes.

148.— Matrimoni gran amb una néta a càrrec seu. La seva petita pensió no els permet cobrir les despeses bàsiques. Per evitar el desnonament urgeixen 200.000 ptes.

149.— Viuda amb sis fills. Cobra 49.000 ptes. de viduitat i orfenesa. Tenen rebuts de lloguer pendents que no pot pagar. Són 50.000 ptes.

150.— Mare sola amb dos fills petits. Cobra el subsidi d'atur. No troba feina a causa d'una deficiència física. Per a deutes de lloguer, 40.000 ptes.

151.— Cap de família en atur. L'esposa fa petits treballs. Per reparar la instal·lació elèctrica demanen 10.000 ptes.

152.— Senyor sol. Està a l'atur i ha esgotat les prestacions. Té problemes crònics de salut. Per a aliments, 35.000 ptes.

153.— Mare de tres fills. Tots ells amb una salut precària. Tenen la llum tancada per falta de pagament. Per recobrar el subministrament els falten 9.893 ptes.

154.— Pare de família, quatre fills petits. Els nens estan interns en un col·legi de la Generalitat. Ell

està a l'atur. Ha de fer un curs de formació. No té aigua ni llum i els nens hi passen els caps de setmana. Per a reprendre el subministrament, 126.835 ptes.

155.— Mare de família, quatre fills. Està convalescent d'un accident i necessita un "cangur" per acompanyar els nens al col·legi, fins a fi de curs. Són 40.000 ptes.

156.— Esposa abandonada. 6 fills en edat escolar. Cobra la Renda Mínima d'Inserció però no cobreix les necessitats bàsiques. Necessita 75.000 ptes.

157.— Matrimoni amb una filla petita. Viuen en un camió atrotinat. S'estan arreglant un petit lloc on poder viure. Per a mobles de segona mà, 50.000 ptes.

158.— Esposa separada. Tres fills. Cobra el subsidi d'atur però és poc. Per a deutes de llum, 23.898 ptes.

159.— Senyora sola té a càrrec seu dos familiars ancians. N'ha de tenir cura i no pot treballar. Té sol·licitada la Renda Mínima d'Inserció. Mentrestant, per a aliments, 35.000 ptes.

160.— Viuda amb una petita pensió. No es pot pagar un audífon que necessita. Són 45.000 ptes.

NOTA: Tots els donatius enviarlos a: CARITAS DIOCESANA, Plaça Nova, 1 - 08002 BARCELONA - Tel. 301 35 50.

Si desitja col·laborar en apostolat reparador l'esperem.

Truqueu als tels.:

428 33 77
215 38 47

CARTA DOMINICAL

L'exemplaritat del doctor Pere Tarrés

M'acaben de comunicar que s'ha mort un sacerdot. El vaig veure fa una setmana i ell sabia que la seva fi era a prop. Tant al sacerdot que m'acompanyava com a mi ens va fer un gran impacte el seu esperit. Em sembla just que digui com moren tan santament molts sacerdots. Tenim el perill que els seus companys trobem que és lògic que una mort d'un sacerdot sigui "sacerdotal" i que el poble, tanmateix, no en sigui conscient.

Ens explicava que, a la meitat dels estudis, els seus companys i ell mateix van escollir com a lema: "Sé de qui m'he fiat". I hi va afegir amb un somriure que irradiava pau: "Ens ho vam creure". I ho continuava creient, quan parlava amb una pau total de la proximitat de la seva mort i més encara, comentant aquesta pau: "¿En qui hem cregut, si no? ¿Quin sentit tindria la nostra fe i la nostra vocació?"

Reconeixia que encara era relativament jove i, imitant sant Pau, deia: Hem lluitat. ¿Què hi fa que la lluita sigui llarga o curta? El que cal és haver-la dut a terme.

Aquesta nit dono gràcies a Déu per tants companys sacerdots que he vist passar el llindar amb elegància d'esperit. Perquè no podem oblidar aquells que han estat exemplars per a la nostra realització personal.

Precisament el propassat 31 de maig s'han complert els cinquanta anys de l'ordenació sacerdotal del doctor Pere Tarrés i Claret, sacerdot de l'arxidiòcesi de Barcelona, el procés de beatificació del qual s'ha acabat a nivell diocesà. Déu faci que ben aviat puguem veure als altars aquest metge, apòstol seglar i un gran sacerdot.

Entre els diversos actes previstos amb motiu d'aquest aniversari, se celebrarà en el Seminari Conciliar una taula rodona sobre el sacerdot del doctor Tarrés. Realment, aquest és un aspecte en què la seva exemplaritat brilla sense ombres.

Tarrés va viure amb una especial radicalitat les dimensions principals del sacerdot, tal com ho presenta la teologia de l'Església catòlica. Ell visqué d'una manera singular la identificació mística del sacerdot amb Crist, fins al punt que va arribar a escriure que el sacerdot que no es converteix en víctima amb Crist a l'altar, per a la salvació de les ànimes i del món, fa comèdia.

Ell va convertir en una intensíssima vivència mística la relació fonamental del sacerdot, en virtut de l'ordenació presbiteral, amb Crist, cap i pastor. Aquesta vivència és un gran do de Déu que ell fou digne d'experimentar. Si la vocació sacerdotal comporta una vocació específica a la santedat, podem pensar amb cert que la vida espiritual, la caritat pastoral, la fecunditat de la creu viscuda en unió amb Crist, la pobresa, la castedat i l'obediència al seu bisbe, com també tot servei a l'església particular de Barcelona —en especial l'ajuda als malalts de tuberculosi i als pobres en el que seria més tard Caritas diocesana— va tenir en mossèn Tarrés una fecunditat singular, ja durant la seva vida, i més encara, com ho podem veure ara, després de la seva mort. La seva tomba és visitada sense parar. Un cop més, "l'amor és més fort que la mort".

■ † Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

El Pedraforca

He passat anys sentint parlar d'aquesta muntanya, anys veient-la cent quilòmetres enllà, diria que platònicament enamorat d'una bellesa només vista fotogràficament, escoltada admirativament.

Però tot té el seu moment i, per fi, he pogut satisfer el meu desig: he vist de ben a prop la muntanya venerada, alta i forta, un matí de maig, des de Saldes, entre flocs de núvols i boirajuganera. Comprenc com se senten de cofois Saldes i Gósol de viure al seu redós, i tenen cura de la seva imatge per no desentonar en aquest conjunt meravellós.

Saldes, i sobretot Gósol, m'han sorprès per la seva polidesa. Jo imaginava un parell de pobles com tants altres del Pirineu o pre-Pirineu, de pedres resseques de tanta vellúria, amb reguerots de brutícia, amb finestres petites per no deixar entrar el fred ni la llum, i vet aquí que els carrers són ben traçats, les finestres omplen de llum els interiors de les cases i es respiren arreu aires de pau.

Confesso que després d'aquesta visita, m'ha quedat regust de poc, i faré tots els possibles per tornar amb temps suficient per poder enfilarm'hi muntanya amunt i gaudir més amplament d'aquesta meravella que és el Pedraforca i els seus voltants.

L'autocar és una bona eina per conèixer el país. Però si se'l vol conèixer profundament cal, sens dubte, gastar moltes soles d'espardenya.

■ Oriol Camps

Vida Creixent

Moviment cristià de gent gran

Dijous, 7 de maig de 1992

VI Trobada dels bisbats de Catalunya a Girona.

Tots junts bastirem un món millor

1.500 membres de "Vida Creixent" es reuniren a Girona

Traspassar l'experiència de la fe

GIRONA

Prop d'un miler i mig de membres del moviment cristià de gent gran, "Vida Creixent" va reunir-se a Girona el passat dia 7 de maig per celebrar la seva VI Trobada Catalana. La Trobada es va iniciar amb una missa a la parròquia de Sant Feliu que va ser concelebrada per una trentena de capellans i presidida pel bisbe, Jaume Camprodon.

Aquest va recordar als presents que havien aconseguit una gran riquesa d'anys i d'experiència que havien de posar al servei dels altres. Concretament, el doctor Camprodon els va dir que havien de traspassar la seva

experiència de Déu als més joves ja que la vida humana no té cap sentit si no és il·luminada per la fe.

En el moment de l'ofertori representants de les diferents comarques van presentar ofrenes de flors i altres productes a l'altar i després van fer pregàries especials pels seus difunts. Acabada la missa tots els participants van celebrar l'assemblea general d'aquest any en la qual va intervenir el senyor Joan Viñas i Bona, introductor del Moviment a Catalunya fa una dotzena d'anys i actual representant a nivell europeu.

Després de cantar l'himne del Moviment, els assistents es traslladaren a la catedral on foren rebuts pel president del capítol de canonges, mossèn Gabriel

Roura, qui els va ensenyar el retaule de l'altar major que ha estat restaurat recentment. L'organista de la seu, mossèn Frederic Pujol, va oferir un petit concert que va acabar amb la interpretació de la Salve Regina, cantada per tothom.

Finalment, va tenir lloc un dinar de germanor que va ser presidit pel bisbe de Girona, el president de la Diputació i representants de l'Ajuntament i la Generalitat. A les postres, la coral del Casal d'Avis de la Rutlla, dirigida pel mestre Prunell, va oferir un concert de música clàssica i catalana. El Cant dels Adéus va cloure la Trobada.

■ M. Caballé

Restaurat el baldaquí de la parròquia de Premià de Mar

PREMIÀ DE MAR.— Els premianencs, en particular, i els amants de l'art i del patrimoni, en general, podem estar molt satisfets, car a la parròquia de Sant Cristòfol de Premià de Mar s'ha restaurat el baldaquí que presideix el seu presbiteri. Aquest conjunt es compon d'una cúpula recolzada sobre quatre columnes salomòniques d'estil barroc. Tenen una decoració en alt relleu de fulles de cep, raïms i ocells. Tot policromat i amb una preparació d'or fi. La cúpula del baldaquí està formada per un entaulament corbat a l'estil barroc. En l'interior es llegeixen inscripcions eucarístiques relacionades amb els motius decoratius (Vg. Ego sum vitis vos palmites). En els quatre angles, el símbol dels quatre evangelistes. Tot coronat pel globus, daurat, damunt del qual s'hi

recolza la creu. En l'interior i centrat, el colom representant l'Esperit Sant amb els seus Set Dons. Al fons, un retaule de línies austeres centrant la capella de Sant Cristòfol; imatge realitzada per l'escultor J. Busquets. A la part superior la imatge del Pare Etern. El projecte general del presbiteri fou dissenyat per l'arquitecte Bonet Garí i s'instal·là el 1951.

Les columnes es van comprar al convent de Santa Clara de Fitero, població navarresa prop de Tudela. En l'arxiu parroquial es conserven les cartes que mossèn Torrents rebia de l'abadessa del referit convent: Sor Encarnación Arzoz. Per aquestes cartes sabem que el preu definitiu de les quatre columnes, després d'un estira i arronsa, es va fixar en 27.500 pessetes. El transport anava a part i fou realitzat pel Sr. Felipe

Faveda, de Ventas del Baño, segons consta en el rebut, amb un cost de 2.500 pessetes i realitzat en camió. El tracte es va tancar el 25 d'agost de 1949. També sabem per aquestes cartes que les columnes no són originàries de Fitero, sinó que es van comprar, segurament en algun indret de Castella, sense que puguem, per ara, concretar el lloc. L'estat de conservació d'aquestes no era gaire satisfactori i es van restaurar en els tallers dels Salesians a Sarrià, on es realitzà materialment tot el projecte, donant-li unitat i cohesió.

Cronològicament les columnes es podrien datar de finals del segle XVII o principis del segle XVIII.

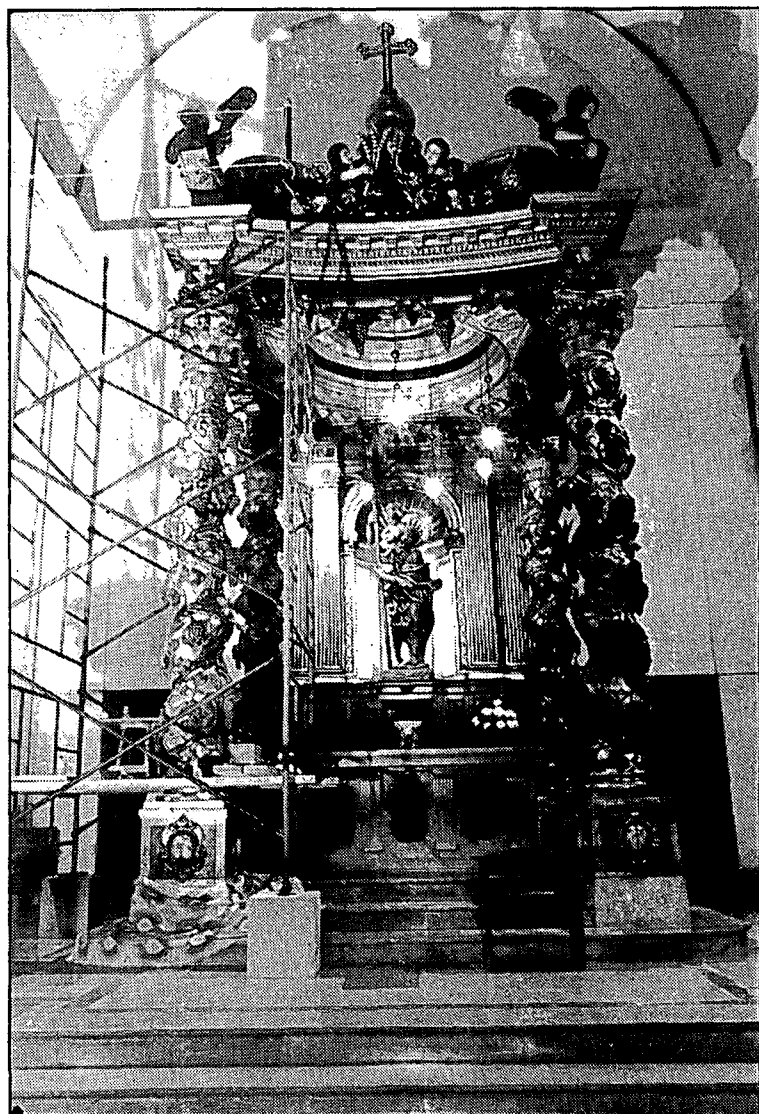
La present restauració es va iniciar el 29 de gener i es va inaugurar el Diumenge de Rams. S'ha pogut realitzar gràcies a la gentilesa del Sr. Eduard Meléndez i Fernández; antic treballador d'una entitat bancària que s'afegí des de petit a la restauració, netejant i restaurant quadres amb el seu pare. Si no hagués estat pel seu gest desinteressat no s'hauria pogut costejar una obra de tanta envergadura. Més tard va posar un taller al Poble Espanyol on es dedicava, sobretot, a restaurar retaules i feia daurats. Porta a les espatlles trenta-cinc anys d'experiència en l'ofici. Les peces, però, que més ha treballat són els mobles. El seu camp d'actuació se centra bàsicament en col·leccions particulars; però d'entre les seves intervencions més satisfactòries i notòries,

cal remarcar, per llur importància, les restauracions a l'ermita de La Cisa (Premià de Dalt): un Sant Antoni del segle XVIII, el retaule de finals del XVIII i la mateixa imatge de la Mare de Déu de La Cisa.

Properament esperem treure una publicació on detallarem amb més exactitud el que heu llegit a manera de primícia; a

més, es completarà amb les conclusions de la recerca investigadora que un equip compost pel Sr. Meléndez, Mercè Jarque, llicenciada en història de l'art i especialista en barroc i el mateix autor d'aquest article, estan realitzant en aquests moments.

■ Jordi Montlló i Bolart

CASA GAY

Servei de lloguer per
a festes i banquets.
Cadires, taules,
cristalleria, vaixel·la, etc.

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31

Tema de la "Jornada Diocesana de Pastoral Sanitària" celebrada a Banyoles

Església i sanitat

BANYOLES.— "L'Església i la sanitat" ha estat el tema de la "Jornada Diocesana de Pastoral Sanitària" que ha tingut lloc el 17 de maig, diumenge anterior al "Dia del Malalt".

Féu la presentació de la jornada, mossèn Pere Soler i Massa, delegat diocesà de la Pastoral Sanitària.

El pare Jordi Pijoan, claretà i capellà de la clínica "Girona", féu al matí una dissertació molt interessant sobre el tema, "Església i sanitat". Començà amb una definició de la salut i comentà els serveis públics destinats a la sanitat pública. Exposà després el missatge social de l'evangeli: l'herència rebuda de Crist. Digué que l'Església no ofereix solucions tècniques; propicia no "el tenir més", sinó "el ser més". Atès que Jesucrist vingué a compartir els sofriments humans, cal que l'evangelització integri la missió de fer créixer la persona des de dins en una salut integral. Acabà dient que el gran mal de la humanitat és l'egoisme o manca de solidaritat vers els malalts.

Diverses comunicacions

Després de la celebració de l'Eucaristia i un dinar de germanor dels assistents, a la tarda hi hagué presentació de diverses comunicacions. Cal assenyalar les que feien referència a l'aportació del voluntariat, als visitadors de malalts i a l'acolliment del minusvàlid físic i psíquic i la seva família. Es comentà també algun punt candent del problema de la sanitat a Catalunya. Aquestes comunicacions provenien d'assistents de Banyoles, Girona, la Bisbal i d'altres llocs.

Hi fou present el Sr. Bisbe

Un centenar de persones assistiren a la jornada de Banyoles, que s'ha d'inscriure en el marc de la campanya que enguany ha fet el "Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut".

La jornada fou closa amb unes paraules del Dr. Jaume Camprodon, bisbe de Girona, que sempre ha mostrat una gran inquietud pel que fa al món del malalt i per les institucions sanitàries.

Ens plau publicar la bibliografia que el "Secretariat de Pastoral de la Salut" ha publicat.

■ F.G.

Bibliografia

- **Ministeri de Sanitat i Consum. Llei General de Sanitat.**
- **Comissió "Abril Martorell". Informe i recomanacions. Juliol 1991.**
- **OMS. Els objectius de la salut per a tothom. Ministeri de Sanitat i Consum. Madrid 1986.**
- **Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids. La Sanitat Espanyola des de la perspectiva de l'usuari i la persona malalta. Edic. Encuentro. Madrid 1983.**
- **Departament de Pastoral de la salut. Dossier "Església i Sanitat" setembre 1991.**
- **Häring, B.: La fe, font de salut. Ed. Paulinas, Madrid 1986.**

ESGLÉSIA I ESCOLA

Escola catalana?

Les darreres setmanes alguns diaris, i fins i tot *Catalunya Cristiana*, s'han fet ressò d'un problema per al qual sembla que no acabem de trobar solució prou satisfactòria.

La qüestió és fàcil de plantejar. Podem dir que les escoles de Catalunya són "escoles catalanes"? Què implica, en darrer terme, la catalanització de l'escola? Fins a quin punt és inherent a l'escola cristiana de Catalunya ser, també, escola catalana?

En aquest cas, com en tants d'altres, una cosa són els principis, les definicions, la "doctrina", i una altra cosa, sovint molt diferent, són les actituds, les pràctiques, és a dir, la projecció del tarannà de les persones en els afers de cada dia.

No és la meua intenció fer ara un sermó invitant a la conversió dels directius d'escoles i professors que creuen que no hi ha d'haver diferències apreciables entre "fer escola" a Catalunya i fer-ne a Càceres, posem per cas. El sermó, per ben fet que fos, tampoc no seria la solució.

Em limitaré a recordar alguns dels principis que, per als qui hi siguin sensibles, poden ser orientadors.

Per exemple, els criteris i els preceptes inclosos en la Llei de Normalització Lingüística aprovada pel Parlament de Catalunya no haurien de ser objecte de discussió a cap escola d'aquest país. Però ai las!

En la pràctica, com apliquem el precepte que diu "el català, com a llengua pròpia de Catalunya, ho és també de l'ensenyament en tots els nivells educatius"? Fem els possibles perquè "la llengua catalana sigui emprada progressivament a mesura que tots els alumnes la vagin dominant"?

"Tots els infants de Catalunya, qualsevol que sigui llur llengua habitual en iniciar l'ensenyament, han de poder utilitzar normalment i correctament el català i el castellà al final dels estudis bàsics". ¿Programem

l'acció docent de manera que l'ús del català sigui "normal i corrent" i no comporti ni esforç ni "violència" per a ningú?

D'acord amb el currículum d'Educació Primària publicat recentment, i que començarem a aplicar a partir de setembre, com ajudarem tots els nens i nenes a "conèixer els trets fonamentals de Catalunya i els seus aspectes naturals, socials, culturals i històrics, en tant que medi definidor de la identitat nacional i personal, i progressar en el sentiment de pertinença al país?"

Pel que fa a les escoles cristianes, en el III Congrés (1984) els representants de totes les comunitats educatives es pronunciaren molt clarament sobre aquest tema, i proclamaren principis com és ara els següents:

"La nostra escola vol col·laborar en el procés que ha de conduir Catalunya al recobriment de la identitat com a poble que té una cultura pròpia, una llengua, i uns costums i tradicions. Per això,

—descobreix els trets propis de Catalunya i pren cura de fer-los conèixer a les noves generacions;

—potència els valors específics de la realitat catalana en un clima d'integració i d'obertura a tots els homes i cultures;

—insereix l'acció educativa en el nostre context socio-cultural, a través de l'aprenentatge i l'ús de la llengua catalana i el conreu dels costums i de la cultura del país, etc."

I prou de principis i preceptes. Completo les preguntes del començament. Què ens cal fer per assegurar que la vida i la pràctica de cada escola respongui de veritat a allò que prediquem? Com a creients, ¿posem la llengua pròpia al servei de l'evangelització?

■ Francesc Riu

La revelació cristiana, font d'espiritualitat

(del 27 de maig al 10 de juny)

Prof. J.E. Jarque

Presentació dels grans temes de la teologia dogmàtica a la llum de l'afirmació del "Credo": "...propter nos homines et propter nostram salutem...". Incidència d'aquesta en la vida del cristià. La veritat revelada que culmina en Jesucrist, el Verb de Déu fet home, "font d'aigua viva" per al creient.- La fe acceptació intel·lectual d'unes veritats i simultàniament adhesió personal a Jesucrist, a la seva paraula i a la seva persona.- Relació enriquidora i fonamental entre la dogmàtica, objecte d'estudi, i la vida espiritual.- Per a la recerca sistemàtica de la teologia espiritual, la dogmàtica ofereix un ampli objecte d'estudi, ensems fonamental i mútuament enriquidor.- L'espiritualitat cristiana només pot trobar en els continguts del dogma i en la seva formulació teològica uns fonaments sòlids; tanmateix, l'esforç intel·lectual rigorós per treure a la llum les virtualitats de vida pel cristià contingudes en el dogma pot aportar-li a aquest un escreix d'interès i noves perspectives de recerca.

INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL DE BARCELONA
Diputació, 231 - Tel. 451 49 42 - 08007 BARCELONA

La CEE aprova un Pla Pastoral al respecte

Renovació actualitzada de la presència eclesial en els mitjans de comunicació

MADRID.— La Conferència Episcopal Espanyola ha aprovat les propostes per a l'elaboració d'un Pla pastoral de les Comunicacions Socials que la Comissió Episcopal de Mitjans de comunicació va presentar a l'Assemblea Plenària per a la seva aprovació.

El text de les propostes aprovades és el següent:

① — La Conferència Episcopal Espanyola **acull amb gratitud la Instrucció Pastoral "Aetatis Novae"**, del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials i **assumeix el compromís d'incrementar i millorar la seva presència pastoral en aquest camp**, en consonància també amb el tractat en les recents Jornades Nacionals per a Comunicadors Cristians.

Els Bisbes som conscients que l'anunci de l'Evangeli a través dels mitjans de masses, forma part en l'Església del ministeri de la Paraula i ha de ser inclòs en els Plans Pastorals de conjunt a tots els nivells.

Per a l'Església, aquests instruments prodigiosos de la ciència i de la tècnica, constitueixen un exponent de la Providència històrica de Déu amb la família humana i són agents privilegiats de

la promoció cultural i espiritual de l'home i de l'apropament entre els homes. I l'Església també pondera críticament els béns incalculables que el recte ús dels mitjans aporta diàriament a la humanitat, sense oblidar tampoc els danys morals i socials, de les mateixes proporcions, que genera el seu tracte irresponsable per part dels productors o els usuaris.

Els Bisbes es proposen traduir el seu interès pastoral en aquest àmbit en unes relacions més fluides amb els responsables i amb els professionals dels mitjans de masses, tant públics com privats i nodreixen l'esperança que la reciprocitat d'aquestes relacions, obertes i respectuoses per ambdues parts, ajudin a superar malentesos i acusacions, i facilitin també la natural mediació de les comunicacions socials entre l'Església i la societat.

El primer capítol per a una renovació actualitzada de la presència eclesial en els mitjans, ha de referir-se òbviament, als òrgans d'expressió i comunicació, tant escrits com audio-visuals, de titularitat eclesial. I més concretament:

- A treballar per un més gran ordenament, impregnació pasto-

ral, coordinació eclesial i perfeccionament tècnic de les revistes de l'Església.

- A realitzar un seguiment paral·lel dels programes radiofònics religiosos, tant de la cadena de l'Església com de les públiques i privades, en termes d'ajut pastoral i de coordinació eclesial, sense oblidar la preparació de comunicadors per aquest servei pastoral.

- A aconseguir de les competències superiors el desenvolupament legislatiu de l'article 14è de l'acord cultural entre Espanya i

la Santa Seu sobre col·laboració entre el Govern i la Conferència Episcopal en els programes religiosos dels mitjans públics.

② — La Comissió Episcopal de MCS i els Bisbes responsables **estudiaran la situació i les possibilitats de fer convenis amb els ens autonòmics de ràdio i televisió.**

③ — La Comissió Episcopal de MCS establirà així mateix uns **camins de diàleg i col·laboració eventual amb unes altres cadenes privades de ràdio i televisió.**

④ — La Comissió Episcopal de MCS **elaborarà un estatut eclesial i pastoral al servei dels sacerdots i membres de l'Església que exerceixin el seu treball en aquests programes.**

⑤ — La Comissió Episcopal de MCS presentarà a la Comissió Permanent, un **projecte de viabilitat econòmica del "Servei d'Informació i Documentació de l'Església a Espanya"**, d'acord amb el que s'ha aprovat en la LI Assemblea plenària, i amb unes altres possibles fonts de finançament (col·lecta amb motiu de la Jornada Mundial de Comunicacions Socials).

⑥ — La Comissió Episcopal de MCS prendrà contacte amb el Srs. Arquebisbes o Presidents de Províncies Eclesiàstiques per poder suggerir idees operatives en ordre a **obtenir el funcionament a nivell regional, d'alguna oficina d'informació eclesial, encara que sigui d'una manera senzilla.**

⑦ — La Comissió Episcopal de MCS d'acord amb l'assenyalat en "Aetatis Novae" n. 32, prendrà **contacte amb les dues facultats catòliques espanyoles de ciències de la Informació i Centres Universitaris de Periodisme del CEU**, per conèixer de prop les seves activitats de docència i de recerca i les publicacions que aporten, dades i reflexió sobre problemes pastorals lligats a la comunicació i els anima en els

seus projectes de formació integral dels alumnes.

⑧ — La Comissió Episcopal de MCS entrarà en relació amb els degans de les facultats de Teologia i Filosofia i amb els rectors de Seminàries Majors per estudiar la manera **d'introduir les matèries de Comunicació en els plans d'estudi.**

⑨ — La Comissió Episcopal de MCS elaborarà un **estudi de la presència de l'Església en la premsa diària i setmanal, especialment d'àmbit provincial i regional**, i farà un seguiment de les possibilitats que poden obrir-se i participar en televisions locals.

⑩ — La Comissió Episcopal de MCS, seguint les directrius de la Instrucció Pastoral "Aetatis Novae", de les ponències presentades aquí dels suggeriments d'aquesta Assemblea Plenària, **prepararà un programa d'activitats i de recomanacions per al proper pla trienal de la Conferència Episcopal i de la mateixa Comissió Episcopal de MCS**, precedit dels estudis convenients i amb les col·laboracions oportunes.

⑪ — La Comissió Episcopal de MCS estudiarà la possibilitat que una part del que l'Església espanyola destina en ajuts al Tercer Món, es concedeixi a **projectes de comunicació** com ja ho fan les Obres Missionals Pontificies.

⑫ — L'Assemblea Plenària aprova que **se celebri en totes les diòcesis la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials**, d'acord amb l'assenyalat en el Decret Conciliar "Inter Mirifica" n. 18 i en la Instrucció Pastoral "Communio et Progressio" n. 167 i 171, "Com un mitjà de promoure la presa de consciència de la importància de les comunicacions Socials i de suport a les iniciatives empreses per l'Església en matèria de comunicacions" (Aetatis Novae, n. 31).

⑬ — S'aprova que d'acord amb l'assenyalat en la "Communio et progressio" i l'expressat en la primera ponència presentada, **s'intensifiqui a tots els nivells el servei informatiu amb els Mitjans de Comunicació Social**, especialment amb la creació, on n'hi hagi, i la professionalització de la figura del portaveu, dotat d'un estatut propi, la missió del qual consisteix en "comunicar oficialment notícies i resumir els documents de l'Església per a la seva difusió, de manera que comentats es faciliti amb més seguretat la comprensió del públic" (Communio et Progressio, n. 174)

Mons. Martí Alanís:

"El catolicisme espanyol és molt còmode"

MADRID.— Monsenyor Martí Alanís, bisbe d'Urgell, president de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social a l'Assemblea Plenària que acaba de concloure: monsenyor Montero ha dit que "l'Església espanyola està afònica", referint-se a la seva escassa presència en els mitjans de comunicació. Com es pot curar aquesta afonia?

—Amb la col·laboració de tots els cristians

—És clar que l'Església no se sap comunicar bé a través dels mitjans...

—Sí. Diríem que hi ha un dèficit de comunicació.

—Diuen que en part la culpa la tenen els bisbes, que pateixen una al·lèrgia gairebé congènita a la Premsa.

—En part sí, però no caiguem en el tòpic d'inculpar sempre la cúpula. No ens comuniquem bé perquè no tenim agències, perquè no tenim instruments.

—Manca col·laboració de la base?

—Sí. Per exemple, seria molt important que funcionessin associacions de telespectadors que fessin valer els seus drets, que protestessin davant una programació televisiva grollera, alienitzant. Però la nostra gent no es mobilitza. Està com anestesiada. Els cristians d'altres països treballen per la seva Església, s'hi mouen.

—Per què aquí no?

—Paguem encara, en part, l'herència del

franquisme, de quan el catolicisme era la religió de l'Estat i tot se solucionava des de dalt. Ara, fer veure a la gent que no tot està resolt des de dalt portarà generacions.

—Sí, molt còmode. I en una societat com la d'avui, un catolicisme còmode està destinat a disminuir.

—Perdoni, monsenyor, però quan es produeix un tema fort o alguna cosa escabrosa com el cas del bisbe irlandès i el seu fill, és pregunta a l'Església i només hi troba silenci, por...

—Jo vaig veure un bisbe en una taula rodona de TVE parlant del tema. Alguns bisbes responien. Una mica de raó té vostè, però no li estranyi que això passi: a voltes, les competències dels bisbes no són clares; després passa que té pocs mitjans per atendre la Premsa. Em deien l'altre dia que Fernández Ordoñez respon fins i tot des de la banyera. Els bisbes no poden respondre des de la banyera.

—Hi ha mitjans als quals se'ls pot titllar d'anticlericals?

—D'una manera constant, absoluta i en tots els fronts, no; però n'hi ha amb ribets.

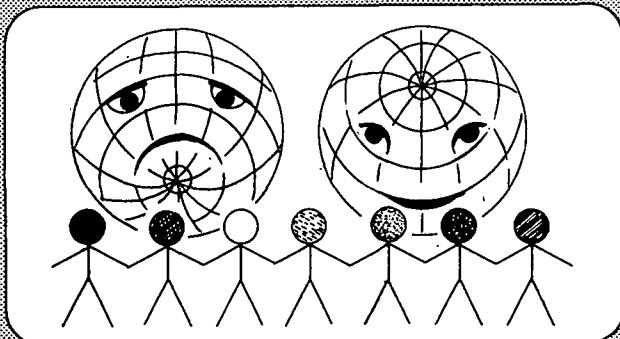
—Ha decidit l'Església invertir en mitjans?

—En els grans, no. No es pot. En petits cada bisbe ho veurà.

■ **Amilibia**

(De l'ABC)

■ **O.I.C.E.**

OBERTS AL MÓN

Mn. Joan Alsina, un màrtir d'avui

La figura d'En Joan Alsina ens ha estat donada a conèixer a bastament gràcies al llibre "Juan Alsina, un mártir de hoy" (Santiago 1992), publicat per Mn. Miquel Jordà, com ell, prevere gironí i missioner a Xile. L'any 1977 ja es va publicar un llibre sobre ell, en català i castellà, amb el títol de "Xile al cor". L'autor va ser l'Ignasi Pujadas.

Ara tenim l'ocasió de veure en Joan Alsina amb tota la riquesa del seu testimoni evangèlic fins a la mort, gràcies a aquest nou llibre en el qual, junt amb una completa biografia, es publiquen molts documents que ajuden a comprendre millor la seva persona, l'actitud de perdó dels seus pares i el ressò de la seva mort entre el poble i el Parlament xilè.

En Joan va néixer a Castelló d'Empúries, a l'Alt Empordà, el 28 d'abril de 1942. És ordenat sacerdot el 12 de setembre de 1965 pel bisbe Narcís Jubany. El 30 de gener de 1968 arriba a Xile i pel seu ferm esperit apostòlic i pel seu compromís amb els treballadors de San Antonio i Santiago de Xile, és assassinat a Santiago el 19 de setembre de 1973, pocs dies després del cop d'estat del general Pinochet, als 31 anys.

L'informe oficial deia que "murió en un enfrentamiento por hacer frente al ejército". La veritat ha trigat molt a saber-se. L'any 1990, el soldat que va rebre del capità Carávez l'ordre de matar-lo al pont Bulnes de Santiago, no pot oblidar el moment abans de l'assassinat. Va confessar que En Joan li va dir textualment: "Yo soy cura. ¿Te pido un favor? No me pongas la venda y márame de frente porque quiero verte para darte el perdón". A Joan Alsina li agradava comentar les paraules de Jesús: "Si el gra de blat mor, dona molt de fruit" (Jo. 12,24). La seva mort ens ensenya fins a quin punt havia fet seves aquestes paraules d'Aquell que va morir a la creu perdonant els qui el mataven.

També aquest any, el periodista gallec, Àngel Arrivi, acaba d'escriure el llibre "Muerte de un testigo. Juan Alsina, sacerdote español asesinado en Chile". L'ha publicat l'editorial "Verbo Divino" d'Estella (Navarra). És molt més breu i té present el treball de Mn. Miquel Jordà. El pròleg és de Mons. Josep Capmany, bisbe Director Nacional de les O.M.P.

Mentre esperem que surti en català un nou llibre sobre la personalitat i el testimoni d'En Joan Alsina, donem gràcies a Déu per comptar amb un nou "Màrtir" d'Amèrica Llatina junt amb Mons. Romero de El Salvador i el P. Andrés Jarlán, assassinat també a Santiago mentre llegia la Bíblia a la seva habitació del barri popular de La Victoria.

■ Jordi Jorba

Delegat diocesà de Missions

Brasil: el pare Joan Font parla del Seminari de Guajarà-Mirim

En arribar a la Missió claretiana, hi havia tres seminaristes, en van quedar dos, era l'any 1988.

Ja el 1991 ha estat l'any "clau" en la nostra vida del Seminari i de tota la nostra diòcesi, ja que acceptant la iniciativa del bisbe ens vam comprometre a organitzar el Seminari. MAJOR en els cursos de Filosofia, puix ja teníem un seminarista per entrar-hi, més tres de nous que ho havien demanat. Això feia un grup de 4 seminaristes majors, més 4 més en el menor, un total de 8 seminaristes, tots ells molt engrescats i decidits a continuar endavant. Acabem l'any tots vuit i engrescats per l'any 1992... n'esperem 3 més per a la filosofia i 6 per al Seminari menor... farem una comunitat de 17 seminaristes, més dos acompanyants.

Acompanyar aquests joves, que van des dels 17 als 26 anys no és tan fàcil com pot semblar. Hi ha dificultats humanes i espirituals, ens cal ajut constantment.

El treball pastoral que fan a les comunitats és

un dels punts claus per al discerniment vocacional, treball que fan i que és avaluat cada setmana. Ells es comprometen en una comunitat, junt amb el responsable, en totes les tasques que hi ha, catequesi, adults... Aquest servei pastoral, els fa tocar de peus a terra, (de pé no chão), puix entren en contacte amb les famílies i persones que passen prou necessitat, i per adonar-se de tot el problema social i humà que els envolta, i que construir el Regne, es fa amb sacrifici i esforç.

Vivim de l'almoïna de la gent bona de França i amb algunes ajudes de Catalunya. La gent de la ciutat de Guajarà-Mirim, també ofereixen pel "seu" Seminari, allò que poden: llet, sucre, oli,... algunes iaies han apadrinat algun seminarista i cada mes aporten algun cèntim. El que importa en tot això és crear aquesta consciència: "si volem els futurs sacerdots, ens els hem de saber guanyar".

IEME: De Costa Rica a Panamà

Durant 30 anys, 26 sacerdots del IEME (Institut Espanyol de Missions Estrangeres) han estat treballant i passant successivament per la diòcesi de Tilarán, Costa Rica, i han tingut la satisfacció de veure créixer el nombre de sacerdots i seminaristes nadius, fins al punt d'arribar, a la reunió ordinària de febrer de 1991, a plantejar-se si no hauria arribat ja el moment de passar tots els treballs a ells encomanats, al clergat diocesà. En diàleg amb el Sr. Bisbe, Mons. Morera, s'arribà a la conclusió que la situació de necessitat urgent havia passat.

El IEME, per tant, va començar a donar passos preparant gradualment la seva sortida.

Aquest és el moment més bonic de la vida dels sacerdots missioners. Veure com va creixent l'Església local amb el seu presbiteri propi, poder preparar les maletes respirant a fons i dir: "Missió acomplerta", sabent-se temporals i subsidiaris. Des del moment que es decidí la sortida de Costa Rica, el Grup es plantejà la seva nova reubicació.

Però el IEME té uns criteris clars a l'hora d'elegir nous camps: opció pels pobres, pri-

mera evangelització o primeres etapes, pla o projecte pastoral de la diòcesi, etc...

D'acord amb aquests criteris, s'optà per anar a treballar a la Diòcesi Missionera de Colon, a Panamà.

Aquesta diòcesi té una extensió de 10.000 Km2 i uns 170.000 habitants.

El primer bisbe és Mons. Carlos María Aríz Bolea, nascut el 6 de desembre de 1928 a Marcilla, Navarra. És claretà. A la diòcesi hi ha 4 sacerdots diocesans, diversos claretians i alguns vicentins. A més, hi ha unes 77 religioses de diverses congregacions. Actualment són 17 els seminaristes. Els problemes més greus de la zona són: manca de treball (53% d'atur), habitatge, desorganització del poble, extrema pobresa de la majoria, manca de cultiu de la terra, terratinents dedicats a la ramaderia, invasions de terra per a l'habitatge, invasions de terratinents en reserves índies, deforestació, agricultura de subsistència, indiferència i ignorància religiosa, manca de clergat diocesà, pastoral índia i pastoral negra, abundància de sectes religioses i menys preu del camperol i de l'indi.

Ordenats dos nous sacerdots a Malàsia

L'accés al sacerdoci de Bruno Yasun i Bonifacio Kimsin a la diòcesi de Kota Kinalabu, en la regió més oriental de Malàsia, constitueix tot un esdeveniment per a l'Església catòlica de la regió, acostumada a l'escassetat del clergat natiu en una zona de llarga tradició islàmica. L'ordenació dels sacerdots va ser presidida pel bisbe de Kota Kinalabu, i en la qual assistiren els 34 sacerdots locals de la diòcesi. El nombre de catòlics de la regió puja a 180.000, cosa que representa un 13 per cent de la població de la diòcesi. (OFIM)

Aquest moviment juvenil celebra la seva XVIII Tro

HORA-3 assumeix el compromís d'un món més solidari i

HORA-3, Moviment Cristià de Joves, ha celebrat darrerament la seva 18ena. Trobada General en el Seminari Diocesà de Vic (Osona), on prop d'un miler de joves entre els 14 i els 30 anys s'han reunit sota el lema "Solidaritat amb els febles. Posa't en Solfa".

L'objectiu de la Trobada se centra en el tema d'educar (de forma personal i col·lectiva) l'actitud de la solidaritat i la corresponsabilitat com a dimensions integradores i inseparables de la fe cristiana i de l'opció preferencial de Jesús pels més febles. Enmarcat en aquest context es va fer un important treball de reflexió sobre la valoració de la diversitat com a riquesa que ens complementa, la força de la comunió i la dimensió universal de la solidaritat, que comporta una actuació local i compromesa en els àmbits de la societat i de l'Església.

Dos fets a destacar

Amb motiu de la celebració d'aquesta 18ena. Trobada General, en la qual HORA-3 celebrava l'entrada a la *majoria d'edat* del Moviment, i en el marc d'aquest encontre on s'invitava els joves a ser solidaris i corresponsables, es destaquen dos fets: el **Manifest de Vic** que tots els assistents van signar, com a mostra d'acceptació i compromís vers els més necessitats de la Terra i la **Campanya Solidària d'HORA-3** que s'engegà amb l'intent de mobilitzar personalment i col·lectivament tots els seus membres cara a treballar per recollir diners amb què subvencionar projectes concrets de solidaritat amb els més necessitats (tant al tercer món com al quart món de *casa nostra*).

Aquesta campanya s'inicià amb el prop de mig milió de pessetes destinades, segons el pressupost de la trobada, al dinar festiu que havia de fer-se. Aquest àpat va ser canviat per un de molt més auster com a signe i gest concret de compromís i comunió.

La Campanya Solidària iniciada en aquesta trobada s'allargarà fins a finals de la tardor. Amb aquest motiu és d'esmentar que HORA-3 ha obert un compte bancari (02008928-25) de la oficina 0-45 (Plaça Major, Vic) a nom d'*HORA-3 de Catalunya/Campanya Solidària*.

Pel que fa a la trobada, s'inicià

amb la salutació del bisbe de Vic, mons. Josep Maria Guix, que ens acollia a casa seva. Va encoratjar els joves a viure joiosament i plenament la trobada. Tot seguit es van adreçar als presents la Maria Font, coordinadora d'HORA-3 de la zona d'Osona-Ripollès, i en Josep Vilarrúbias, en nom del Secretariat General d'HORA-3 de Catalunya. Posteriorment el responsable general de la trobada, en Josep Maria Sellarès, va fer els diversos advertiments que calia tenir present per al seu bon desenvolupament.

Després d'aquest torn de paraules donà començament la dinàmica inicial. Va consistir en l'escenificació d'un seguit de quadres plàstics on s'evocaven diferents situacions que trobem en el món, d'odi, conflictivitat i marginació. Era plasmació del desequilibri i la solidaritat que l'home ha propiciat als nostres dies.

El món es capgira en clau de Solidaritat

Va ser un moment plàstic de gran bellesa, recolzat en un text de molta profunditat (l'última que el mal temps, que ens acompanyà durant els tres dies de la trobada, va fer acte de presència). Al final de l'escenificació es va produir un moment important: el mapa del món que presidia l'escenari, sobre el qual s'havia construït un pentagrama gegant (que indicava que és aquí, en aquest món, on ens hem de *posar en solfa*), es va capgirar en el moment de posar-hi la clau d'interpretació, la clau de sol (per a nosaltres la clau de la solidaritat, la clau de Jesús). Amb aquest gest es volia fer entendre que cal canviar radicalment de perspectiva, on la mal anomenada partició Nord-Sud doni pas a la construcció d'un sol món on els preferits siguin els febles, els sense-veu. Aquest és el missatge que Jesús ens dona per tal de convertir la prepotència planetària d'uns pocs en situacions positives i transformadores d'amor entre germans.

Després de la dinàmica, la pregària de la nit va acabar de donar fondària a la necessitat de capgirar l'ordre dels valors que aquest món nostre potencia. En aquest sentit la lectura de diferents textos (entre ells les *Benaurances de Déu* i les *benaurances de l'home*) ajudaven a sintonitzar en aquest canvi de perspectiva.

En acabar la pregària tothom se n'anà cap a les tendes a intentar conciliar el son (la pluja que anava caient ho dificultava molt).

L'endemà, després de llevar-se, esmorzar i de viure en clima de pregària aquest convit que Déu fa de canviar el món, s'iniciaren les diverses activitats per branques.

El Joc de les Nacions Unides

Tant els de la branca Hora-3 (adolescents d'entre 14 i 17 anys) com els de la branca Hora-6 (joves d'entre 18 i 23 anys) van participar, per separat, en el gran *Joc de les Nacions Unides*. Es tractava d'un joc de rol on, per grups de 10-15 persones, se simulaven les relacions internacionals existents entre els diversos països de la Terra. Durant el desenvolupament del joc es va fer palesa la gran discriminació existent entre els pobles i com la gran majoria de països subsisteixen en situació de gran penúria.

Aquest va ser un altre moment important per prendre consciència de les relacions de desigualtat entre els pobles.

Mentrestant els de la branca Hora-9 (joves-adults més grans de 23 anys) i els adults del Moviment es reuniren per aprofundir, també sobre el tema de la solidaritat planetària amb els més febles, a partir de la projecció d'un audiovisual i de la participació de diversos testimonis de la comarca d'Osona i que treballen en aquest àmbit.

A la tarda, i després de dinar, va ser el moment d'interioritzar tot el que s'havia anat veient al llarg del matí. En aquest sentit es va fer un seriós treball d'aprofundiment on la reflexió personal i en grup va ser prioritària per tal d'anar paint i fent nostra aquesta crida a la solidaritat corresponsable.

En aquesta tasca d'interiorització va ajudar-hi especialment la xerrada amb la qual mossèn Josep Maria Grané, capellà del mateix

bisbat de Vic, va introduir el treball a la branca Hora-6. També va col·laborar la *Mostra* que s'instal·là als passadissos del seminari i que recollia tres muntatges (un sobre llatinoamèrica cedit pel comitè Óscar Romero, un altre realitzat per Mans Unides amb motiu del 5è. centenari titulat "Amèrica llatina a la recerca del seu destí" i un tercer elaborat i muntat per un equip de joves de l'HORA-3 de Badalona) sobre diversos aspectes i contrastos mundials relacionats amb la pobresa, la injustícia, la negligència i els drets humans.

La música sempre present

Un cop feta la feina d'interiorització, i ja sopats, va començar l'activitat de la nit, que estava centrada en la música. La capella del seminari de Vic, que davant el mal temps regnant havia estat condicionada per acollir diverses activitats de la trobada, va ser l'escenari on va actuar el grup Samfaina. Amb les seves cançons va fer que la gent s'ho passés d'allò més bé. Va ser una llàstima que finalment no pogués fer-se el concert d'una colla d'amics de l'HORA-3 de Súria, també per culpa de les adverses condicions climatològiques.

I després de la xirrola calia una pausa que, sota la Paraula de Jesús, ajudés a fer cada cop més pròpia la reflexió feta al llarg del dia. Va ser la pregària que seguia recordant que cal treballar solidàriament vers una **obertura a la realitat social**, amb un **compromís decidit per la Igualtat, la Justícia i la Dignitat de la persona**.

El final de la pregària va donar pas a un fet destacable: la relativa tranquil·litat amb què es va viure el descans de la nit entre les sales i aules del seminari. Les tendes van quedar inutilitzables a causa de la pluja i el fang, i tots van dormir a les diverses dependències del recinte. Va ser un signe a destacar que, davant la precarietat amb què es va afrontar la nit, tothom la va viure amb serenor.

El darrer dia de la trobada s'aixecà sense la pluja.

La pregària ja va donar els primers indicis que aquell seria el *dia del compromís*. La Paraula de Déu parlava de la necessitat d'anar més enllà de la reflexió, de les paraules i d'actuar decididament. És en aquest

Els joves d'HORA-3 assumeixen l'opció preferencial pels pobres

ada

mís a favor humà

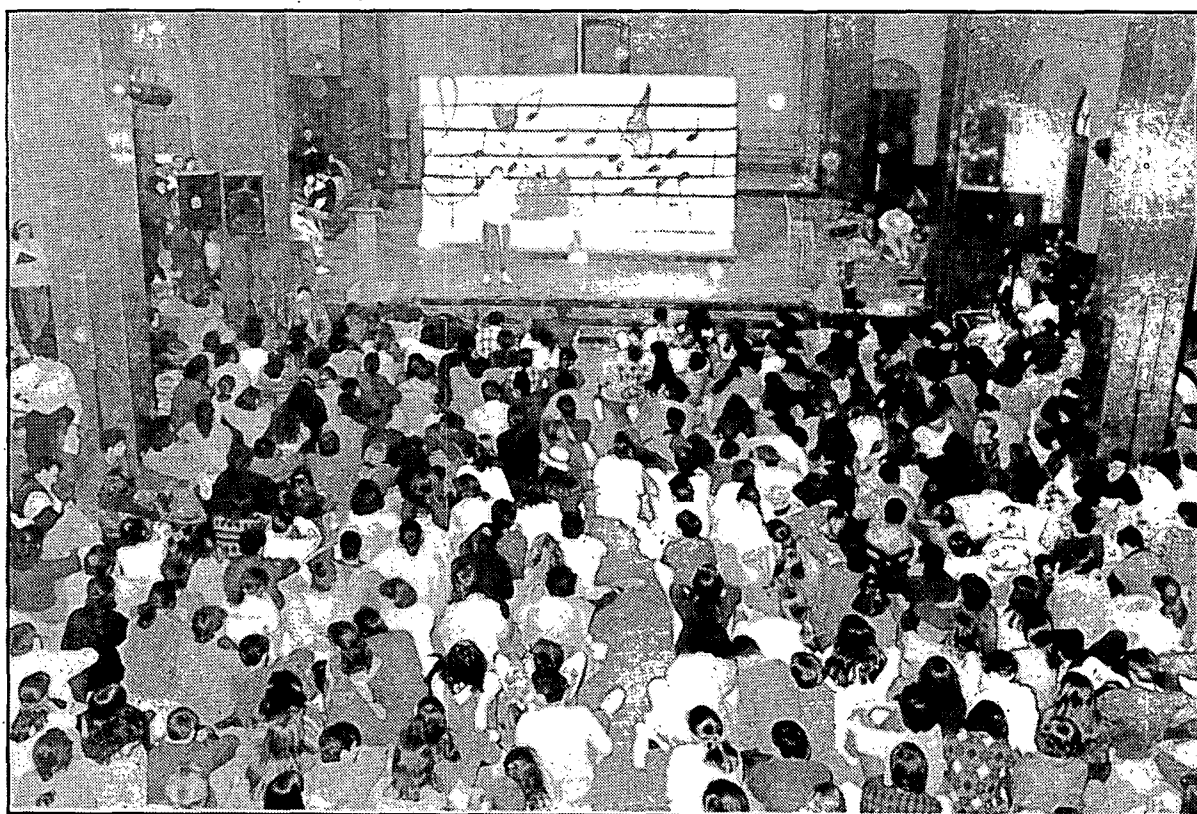
sentit que, durant el treball per centres que succeï a la pregària, tots els assistents a l'encontre van comprometre's a treballar per la solidaritat. Tots van signar el manifest que havia estat elaborat amb motiu de l'encontre.

Compromisos fermes dels joves

Aquest senyal de compromís va complementar-se amb l'acceptació de les persones que conformen els

i, instants més tard, es va repartir el dinar, que com esmentàvem amb anterioritat, va ser molt senzill: un panet, un tros de fuet, una fruita i una ampolla d'aigua. Amb aquesta austeritat la gent del Moviment es feia solidària amb tots aquells que arreu del món no tenen res que posar-se a la boca.

En la recta final de la trobada, i durant la tarda es va fer la Festa Final d'aquesta 18ena. trobada d'HORA-3, amb dues actuacions. Primerament la de la Coral "Prima-

Presentació del Manifest als joves d'HORA-3

En aquesta 18a. Trobada General celebrada a Vic, els nois i noies d'HORA-3, junt amb els nostres caps i responsables, hem estat convidats a **"posar en solfa" la nostra solidaritat amb els més febles.** No volem deixar passar per alt aquest moment viu i intens sense pronunciar i posar de manifest el nostre **compromís personal i col·lectiu a favor d'un món més fratern, solidari i humà.**

La Pasqua de Crist ressuscitat ens ajuda a entendre, entre altres coses, que cap gest de donació total, per més que comporti sofriment i renúncia, no és en va. **El capgirament de la visió del món** i de tantes actituds que tenim mal enfocades ens ha fet experimentar com Jesús ens comunica, encara avui, el seu **pas de mort a vida. En clau de Crist Ressuscitat** hem entès que **els febles, els pobres, els humils, els nets de cor, els que pateixen per causa de la justícia són, ells precisament, els benaurats, els preferits de Jesús (...)**

(...) Tot això ens empeny a **acceptar la seva invitació i a sintonitzar en el seu projecte d'unitat universal, de solidaritat entre els pobles, de presència viva i compromesa en l'entorn immediat; presència per a nosaltres concretada i arrelada en el nostre País i en la nostra Església de Catalunya.**

Així, doncs:

*** Com a Moviment de joves, educatiu i evangelitzador, volem posar un fort accent en el nostre compromís davant la realitat tèrbola i empobrida de tants nois i noies de casa nostra** que no tenen la sort d'haver descobert tot això que a nosaltres ens desvetlla, ens motiva i interpel·la. (...)

(...) *** Davant d'aquesta pobresa que sentim tant propera, volem ser joves compromesos a favor dels joves, joves evangelitzadors entre els joves,** cridats des de l'Església a deixar de mirar de lluny precisament a aquells que tenim per llunyans.

*** Amb el desig de no deixar-nos guanyar pels prejudicis que ens separen i les visions curtes de vista que no ens deixen veure més enllà del nas, volem obrir-nos a la realitat universal del nostre món,** on hi ha tant de dolor i, alhora, tantes llavors d'esperança, **aprenent a respectar i a valorar la diversitat (...)**

(...) *** Des d'aquesta perspectiva plural i universal, volem tenir una visió més àmplia, oberta i conscient davant les realitats punyents de casa nostra** que ja no volem que ens passin per alt, sabent descobrir en el nostre entorn: en la família, el treball, la universitat, l'escola, el carrer,

en els llocs d'oci i temps lliure, en el barri, la paròquia (...)

(...) *** Germans com som de tots els homes i dones de casa nostra i de tot el món, volem descobrir i experimentar la força transformadora de la comunió universal, essent especial-**

ment solidaris amb els més febles assumint, així, l'opció preferencial de Jesús pels pobres.

*** Volem agafar el to de Jesús, fer nostre el seu tarannà, entendre i viure la solidaritat** no com un mer projecte o prioritat "opcional", sinó **com a actitud bàsica i inseparable de la nostra fe cristiana.**

*** No volem viure, per tant, una fe cristiana al marge del compromís per la igualtat, la justícia i la dignitat de la persona (...)**

(...) *** Volem participar activament en l'edificació d'una nova Església més encarnada i testimonial** aprofundint en el testimoni punyent de tants perseguits, màrtirs, gent coneguda i anònima, d'avui i de sempre que han sabut jugar fort per la causa del Regne, la causa de Jesús.

*** Sense por i amb molta confiança volem arriscar-nos a viure plenament la vida,** aprenent a mirar-nos les coses de cara, serenament, amb un cor i uns ulls renovats per l'Esperit d'aquest Jesús que sentim ressuscitat entre nosaltres.

*** Volem, i ens hi comprometem, que l'actitud de la solidaritat i la corresponsabilitat configurin, cada cop més, el tarannà propi i característic d'HORA-3. I més ara que, amb la celebració d'aquesta 18a. Trobada General entrem en la "majoria d'edat" del Moviment.**

A les portes del tercer mil·lenni, davant el repte de la nova evangelització, aquests 18 anys de la vida ens inviten a afrontar amb generositat i entusiasme aquest **nou temps de compromís.** És hora de fer nostre el futur, de **forjar entre tots un nou futur,** on la Bona Notícia de l'evangeli arribi i es comparteixi amb tots els homes i dones de la terra, especialment els més pobres, els sense veu, els febles del nostre temps, els preferits de Jesús.

Finalment, en comunió amb tots els homes i dones que es juguen la vida per la causa de Jesús amb els febles, fem nostres les paraules que ens adreça des del Mato Grosso brasiler Pere Casaldàliga:

"Ser jove i ser pessimista és una contradicció fatal;

ser humà i dubtar de la vida és un suïcidi; ser cristià i no tenir esperança és negar la fe..."

★ Es portarà a terme una campanya d'ajut als més necessitats

diversos centres d'emprendre accions concretes de cara a recollir diners i col·laborar amb la **campanya solidària d'HORA-3** que s'havia engegat en aquesta trobada. Hi van sorgir un grapat d'iniciatives (concerts de música, utilització de la *Mostra*, recollida d'un percentatge dels recursos de cada persona, col·laborar amb cases comercials, etc.) que demostren que la gent del Moviment estava realment conscienciada en la necessitat de treballar per trencar les desigualtats a la Terra.

Poc abans de migdia els assistents a l'encontre van abandonar el seminari. Va ser llavors quan es va lliurar el recordatori, un *pin* que ens recordava que sempre cal estar en solfa i al costat dels més febles.

I va ser a les 12, i després d'un breu recorregut pels carrers de la *ciutat dels Sants*, quan s'inicià l'Eucaristia a la catedral de Vic, presidida per mossèn Fèlix Guàrdia, Vicari General del bisbat de Vic. De la cerimònia cal destacar que la Coordinadora General d'HORA-3, la Maria Teresa Cortina, va fer lectura durant la celebració, del manifest que tothom havia signat durant la reunió per centres. Un altre moment a destacar va ser l'acte d'ingrés a la Comunitat d'HORA-3 per part de set membres del Moviment que es comprometien davant els presents a viure els valors d'HORA-3 en els seus diferents àmbits d'actuació.

De tornada al seminari es va procedir a la desmuntada de tendes

vera per la Pau", que ens oferí, entre altres peces, la cantata "La terra sense mals" de Pere Casaldàliga. Posteriorment hi actuà el cantautor Xavier Morlans. Van ser dos instants especialment viscuts, on la música, la denúncia i la solidaritat amb aquells que pateixen es donaven de la mà.

També va ser aquest el moment de recordar les institucions i entitats relacionades amb l'associacionisme juvenil i personalitats que s'havien adherit a la trobada. D'entre elles destacar les de Mons. Lluís Martínez Sistach (bisbe de Tortosa i responsable interdiocesà de la pastoral juvenil de Catalunya), Josep Maria Riba (delegat de pastoral juvenil del bisbat de Vic i secretari general del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya i les Illes Balears), Mons. Ricard Maria Carles (arquebisbe de Barcelona), el Sr. Pere Girbau (alcalde de Vic), el Sr. Jacint Codina (President del Consell Comarcal de l'Osona), i el Sr. Josep Oriol Segura (cap del servei de promoció d'Acció Cívica de la Generalitat de Catalunya).

I així va cloure's aquesta 18ena. Trobada General d'HORA-3. Un encontre marcat per una majoria d'edat de la qual HORA-3 se sent responsable, tot emprenent passos concrets i decidits en l'educació i l'evangelització dels joves de Catalunya i en la solidaritat vers els més necessitats.

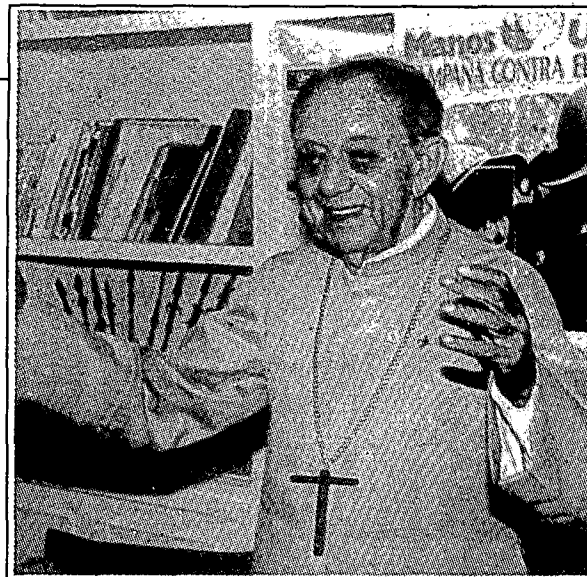
■ **M. Teresa Cortina**
Armand Gasulla

El violoncel·lista rus Mstislav Rostropovich, digué en rebre el IV Premi Internacional Catalunya: "La música és un pont entre el nostre món real i el món piadós i espiritual"

Luigi Scalfaro, elegit president d'Itàlia; un catòlic, orgullós de la seva fe. És autor d'un llibre de 500 pàgines, dedicat a la Mare de Déu

Dom Helder Câmara, durant una roda de premsa a Sevilla, invitat per Mans Unides

26, dimarts

Roma: Scalfaro, president de la República

Apressats per la creixent anarquia política i per l'impacte de l'assassinat del jutge Giovanni Falcone a mans de la Màfia, ahir, finalment, el Parlament italià, per 672 vots (democristians, socialistes, socialdemòcrates, liberals, verds, federalistes i Red), elegí nou president de la República el democristià Oscar Luigi Scalfaro, de 73 anys, catòlic practicant i d'una honestedat reconeguda per tothom, de llarga carrera política dins de la Democràcia Cristiana, però de reconeguda independència dels corrents interns del partit.

Pristina: Ibrahim Rugova, president electe

Confirmant els sondejos, i amb una participació del 95% del cens electoral, en els primers comicis lliures celebrats a la regió de Kosovo (Sèrbia), declarats il·legals pel govern de Belgrad, el nacionalista Ibrahim Rugova, ha estat elegit amb el 97% dels vots. La votació no fou impedida per les forces militars sèrbies, però es tem una possible intervenció militar. El nou president ha demanat a Belgrad que accepti la voluntat del poble.

Sarajevo: continua la tragèdia bosniana

Tot i els alto-el-foc i els acords repetits, tan aviat signats com conculcats, continua l'holocaust de musulmans i croats a Bòsnia. Els militars iugoslavs retarden la seva retirada de les casernes de Sarajevo i es neguen a deixar la meitat de l'armament tal i com s'havia acordat; tampoc no abandonen els territoris ocupats a Croàcia. Periodistes que han pogut desplaçar-se a l'interior del país donen testimoni de les execucions de persones civils i de l'emigració, la fam i la por que regnen arreu del país. La pressió diplomàtica de la CE, serveix per ben poca cosa, tot i que sembla disposada a endurir les sancions a Sèrbia.

27, dimecres

Madrid: la vaga de demà

Entre les opinions del govern, les respostes dels sindicats, el poc coneixement que en general hi ha sobre les mesures legislatives adoptades pel govern i de les repercussions més o menys greus que puguin tenir pels col·lectius més desfavorits de la societat espanyola, hi ha un gran desconcert. La solució no és retallar els drets dels que honestament es troben marginats en el món del treball, sinó mirar de detectar els fraus existents i distribuir equitativament les càrregues.

Jerusalem: puja la tensió entre Israel i Síria

Caçabombarders israelians varen bombardejar ahir posicions de l'Hezbollah al sud del Líban. La sorpresa va ser que les bateries antiaèries libaneses obrien foc contra els avions israelians, cosa que segurament també feren els sirians des de la vall de la Beqaa. Tanmateix ni uns ni altres no tenen intenció d'engegar un conflicte bèl·lic amb totes les de la llei i d'interrompre les converses de pau sobre el Pròxim Orient.

Varsòvia: possible dimissió del govern

L'entesa entre el president Walesa i el primer ministre Jan Olszewski està sota mínims. Walesa diu que ha perdut la confiança en el seu govern i que això l'obliga a demanar que dimiteixi o sigui revocat per la Cambra de Diputats. La gran fragmentació del Sejm (Cambra de Diputats) no fa gens fàcil les negociacions per formar un nou govern.

28, dijous

Sarajevo: massacre als carrers

Mig món es va esfereir ahir en contemplar les imatges televisives captades per un repòrter en els carrers de Sarajevo. Les milícies sèrbies, amb material proporcionat per l'exèrcit federal iugoslau, bombardejaren amb morters pesats la ciutat de Sarajevo; els obusos varen fer diana en una cua de persones que esperaven poder comprar pa. El balanç és de 12 morts i més de 150 ferits. Una vegada més tots els alto-el-foc acordats han quedat en paper mullat. Ara serà més difícil que mai reprendre les negociacions, i, tanmateix, com acabarà la tragèdia d'un petit país que ja ha conegut més de 2.000 morts, molts més ferits i un milió i mig de persones que s'han traslladat a altres regions o Estats veïns?

Brussel·les: OTAN, sí

L'OTAN, la Conferència de Seguretat Europea (CSCE) i l'"eurocòs" (format de moment per tropes franceses i alemanyes) han lligat caps i coordinat la seva acció de cara a la futura defensa d'Europa, sense oblidar la UEO que aplega nou dels dotze socis comunitaris. Als EUA, tot plegat no els fa gaire gràcia, i el secretari de Defensa, Dick Cheney, dona per fet que en cas de conflicte, tota l'estructura defensiva europea estaria sota el Comandament Suprem de les Forces Aliades a Europa (SACEUR).

Varsòvia: el govern planta cara a Walesa

Jan Olszewski, cap del govern polonès, ha trobat gust al poder, i fa el desentès al suggeriment de Walesa perquè presenti la dimissió. En el Parlament, les forces polítiques en pro i en contra estan molt igualades. Sembla que alguns partits de l'oposició volen presentar una moció de censura, que resulta ben incert. L'ex-primer ministre Tadeusz Mazowiecki ha dit que si té el suport necessari acceptaria tornar a ser primer ministre. Ja ho hem dit: el poder és llaminer.

29, divendres

Roma: Scalfaro jura el càrrec de President

El nou president de la República italiana, Oscar Luigi Scalfaro, va jurar el seu càrrec davant del Parlament. En el seu discurs va assenyalar els principals problemes que pateix la nació, principalment la criminalitat i la corrupció, i va advocar per una reforma constitucional, si bé tot afirmant que mentre no s'aprovin les reformes, l'actual Constitució manté tot el seu valor i cal governar a través d'ella.

Nova York: es parla d'intervenció miliar de l'ONU a Sèrbia

El secretari general de l'ONU, Butros Gali, comunicarà al Consell de Seguretat que la tragèdia humana que s'està vivint a Bòsnia pot requerir una acció militar. En el seu informe al Consell de Seguretat parla de la necessitat de decretar sancions econòmiques contra Belgrad. La "massacre" de dimecres passat a Sarajevo reclama una acció ràpida de l'ONU per obligar els serbis a aturar la guerra. Els serbis, però, continuen fent l'omí, fan veure que retiren l'exèrcit i per altra banda mantenen els franc-tiradors.

Moscou: dificultats de Ieltsin

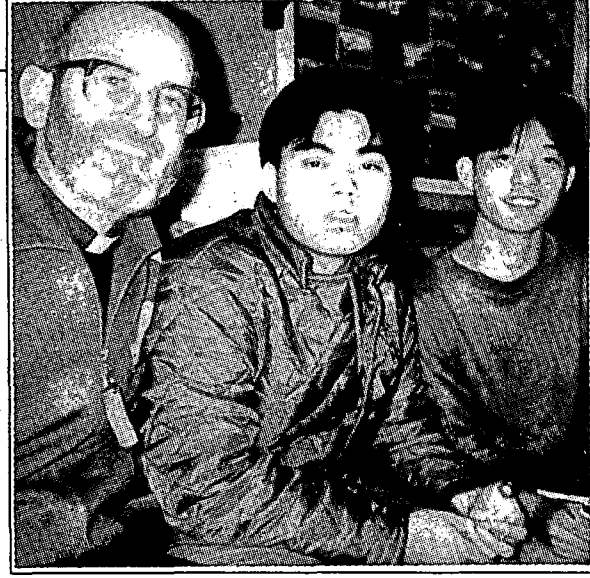
El Parlament rus va reprendre els atacs contra el president Boris Ieltsin, exigint-li la presentació d'un informe sobre la gestió del seu govern i "el compliment de les decisions del Congrés de Diputats". Sembla que aquests atacs del Parlament responen a la pretensió de Ieltsin de reformar la Constitució per donar-li un caire presidencialista, cosa que Ieltsin ha dit que es faria per mitjà d'un referèndum. El cert és que la inestabilitat existent és a causa de la pugna entre els renovadors de Ieltsin i els conservadors o antics comunistes.

Carey, arquebisbe de Caterbury i Joan Pau II, s'intercanviaren regals durant la seva recent entrevista

Alfons Nàcher, salesià, missioner a Timor Oriental, 87 anys, 37 d'amor i servei al Senyor i als germans

El salesià Lanfranco Fedrigotti, capellà de la presó de Hong Kong, amb alguns dels interns

30, dissabte

Nova York: més sobre la crisi dels Balcans

El Consell de Seguretat de l'ONU continua examinant el projecte de resolució nord-americà/europeu sobre un embargament econòmic, comercial i petrolier, contra Sèrbia, a causa de la seva responsabilitat en la guerra a Bòsnia-Hercegovina. Aquest projecte, amb possibilitats de ser aprovat avui, ha suscitat les reticències de Rússia i Xina, que retarden la seva posada en marxa. Mentrestant, l'exèrcit serbo-federal ha sotmès Sarajevo al bombardeig més fort de la guerra, i Croàcia ha demanat ajuda als Estats Units d'Amèrica per tal de protegir Dubrovnik dels atacs serbis.

Washington: les eleccions del novembre, màxima preocupació

Tant a la Casa Blanca com al Partit Demòcrata se sent gran inquietud per l'aparició d'un nou candidat a la presidència, el multimilionari Gross Perot, que ja figura en les llistes electorals de vuit Estats, i es creu que també ho aconseguirà a Califòrnia. Els sondejos realitzats en aquest Estat són favorables a Perot. Aquest candidat, que es qualifica independent, ha manifestat que no vol homosexuals ni a l'Administració ni a l'Exèrcit. Els homosexuals han protestat. El president Bush, candidat republicà, s'ha traslladat a Califòrnia per contrarestar la popularitat del multimilionari Perot.

Moscú: Gorbtxov critica el govern de Rússia

El que fou màxim dirigent de la desapareguda URSS, Mikhaïl Gorbtxov, critica l'actual govern de Rússia, plantejant-li el fet que només s'ha dedicat a desfer estructures y no es preocupa per l'edificació de la nova Comunitat d'Estats Independents. Gorbtxov no demana la dimissió del govern, sinó que es mostri que en contrapartida a "saber destruir molt bé" demostrí, cosa que no ha fet fins ara, que "sap construir". Gorbtxov també afirma que fa "grans esforços per donar suport a les reformes".

31, diumenge

Nova York: embargament contra Sèrbia i Montenegro

Ahir a la nit, el Consell de Seguretat de les Nacions Unides va aprovar un projecte de resolució contenint dures sancions contra Sèrbia i Montenegro per la seva responsabilitat en els atacs contra les Repúbliques de Croàcia i Bòsnia-Hercegovina, de l'antiga Federació iugoslava. Rússia va adherir-se a les sancions, les quals preveuen l'embargament aeri, comercial i petrolier, la congelació dels actius financers de la nova República federal a l'estranger, i fins i tot la prohibició de participar en les competicions esportives de la UEFA i els Jocs Olímpics. Una vegada més, el secretari general de l'ONU ha demanat que cessin els atacs serbis contra Sarajevo i Dubrovnik, que han continuat implacables.

Manila: la presidència de Filipines

Continua el complicat escrutini de les eleccions celebrades el proppassat 11 de maig. Sembla que el ministre de Defensa, Fidel Ramos (candidat de la presidenta sortint, Cory Aquino) és qui ha aconseguit més vots. Ahir Fidel Ramos va reivindicar el seu triomf, però espera que el Congrés proclamí els resultats definitius. Ramos va fer una crida a la unitat nacional per tal de fer front als greus problemes econòmics que el país té plantejats.

Jerusalem: incursió d'un comando palestí des de Jordània

Un comando palestí procedent de Jordània va infiltrar-se al port israelià d'Eilat, en el Mar Roig, procedent de la veïna localitat jordana d'Aqaba. El comando va matar el guarda privat d'una instal·lació turística. Els soldats israelians repel·liren l'agressió i mataren un dels assaltants i en feriren un altre que va ser capturat. El govern israelià ha fet responsable dels fets Jordània al·legant que no va impedir l'atac.

1, dilluns

Belgrad: manifestació de protesta contra el govern

El mateix dia que els serbis estaven convocats a les urnes per elegir els 138 diputats que formaran el Parlament de la nova República Federal Iugoslava, l'oposició que posa en entredit el joc net d'aquests comicis, es va manifestar (més de 50.000 persones) per fer palès el seu rebuig a la guerra, a un règim neocomunista i al president Slobodan Milosevic. Aquest ha manifestat ja el seu rebuig a la resolució condemnatòria de l'ONU, dient que totes les acusacions contra els serbis són mancades de fonament. Mentrestant, Bush ha ordenat la congelació dels béns serbis als EUA i John Major i els representants holandesos a l'UEO, han dit que no s'ha d'excloure una virtual intervenció militar per acabar el conflicte.

Sarajevo: nou alto-el-foc

Després que, d'entrada, els serbis responguessin a les sancions de l'ONU, amb nous atacs a Bòsnia-Hercegovina i a la ciutat de Dubrovnik, ahir els representants de les tres ètnies en conflicte acordaren un nou alto-el-foc que ha d'entrar en vigor a les quatre de la tarda d'avui. Ara cal veure si serà respectat i portarà a un cessament real de les hostilitats o serà transgredit com tants d'altres. Les sancions de l'ONU poden ajudar molt que s'arribi a un acord.

Lima: eleccions per a un Congrés constituent

Ahir s'esperava a tot el Perú una intervenció televisiva del president Fujimori en la qual anunciaria la supressió del plebiscit per intentar legitimar el seu autocop, i la celebració d'eleccions per formar un Congrés constituent, i tornar a una situació de legítima democràcia. Sembla que això és el fruit de les gestions que ha realitzat la delegació enviada al Perú per l'OEA.

Onze raons per dir que hi som

Els països petits, lluny de la influència natural i evident de les potències, quan volen fer notar la seva presència han de confiar en la casualitat o en l'habilitat. És el cas clar de Dinamarca, el tercer país més petit de la Comunitat.

Iugoslàvia ha rebut sancions de l'ONU, i no podrà participar a l'Eurocopa de futbol de Suècia. En aquest cas la casualitat ha permès que els danesos, que s'havien quedat a les portes de la fase final del campionat, ocupin el buit forçós dels iugoslavs.

I ara l'habilitat. Les últimes setmanes, Europa ha viscut pendent dels canvis d'opinió capriciosos d'aproximadament 4 milions d'electors danesos. S'han sabut amb la força de bloquejar un projecte que afecta, ni més ni menys, 360 milions de persones: el tractat de Maastricht, l'acord de la Unió Europea.

El tractat s'ha de ratificar a 12, per unanimitat. La negativa de només un estat membre, per més petit que sigui, obre una crisi on tot, absolutament tot, s'ha de renegociar.

L'eurodiputat danès Ib Christensen ha recordat recentment que els britànics van aconseguir a la cimera de Maastricht optar per la moneda única quan ells decideixin, i quedar exclosos de la política social de la resta de la Comunitat. Això va passar només en un dia, després de dures i tempestuoses negociacions. Aleshores, reclama el polític danès, només caldrà uns dies o unes setmanes per incorporar les condicions de Dinamarca.

El cert és que la reticència europeïsta dels danesos, independentment del resultat del referèndum, és evident. Són les onze raons d'una dignitat.

No a l'ECU; no a una nova estructura de defensa europea; no a la ciutadania europea, que evidència l'objectiu federalista de la Unió; no a la creació de l'Europol, la nova policia comuna per combatre la gran criminalitat; no a les directives comunitàries que regulen els sous i les condicions de treball; no a una política comuna d'immigració, Dinamarca ja s'acull als principis de l'ONU; cal assegurar que els acords socials danesos no seran minats per la lliure circulació de les persones a partir de gener, amb el Mercat Únic; les lleis daneses sobre medi ambient, sanitat i protecció dels consumidors ja són prou vàlides; no a la creació d'una identitat cultural comuna europea artificial, que aniria en perjudici de la cultura danesa; cal mantenir l'especificitat de l'Educació nacional; Dinamarca rebutja el proteccionisme i les subvencions per una política industrial europea.

Onze raons que es resumeixen en un principi: el de la subsidiaritat. El que un país està fent bé no cal que ho faci la Comunitat Europea.

■ Jordi Roigé i Solé

Els astres i l'astrofísica

*El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet
les seves mans.*

(Salm 18)

Per damunt de la fotosfera solar hi ha, com va dir, la cromosfera i la corona. En aquestes regions s'esdevenen fenòmens de grans dimensions que no podem passar per alt. La fotosfera encara és una regió relativament tranquil·la. Observada amb el filtre adequat mostra una composició granulada, que hom ha anomenat de "grans d'arròs". Cada un d'aquests "grans" té un diàmetre de 1.000 a 2.000 km. Per què aquestes granulacions? Simplement són les cèl·lules de convecció de la superfície solar corresponent a les "bombolles" de gas calent que aflora i es refreda abans d'entornar-se a capes més profundes. La seva durada de "vida" és d'uns deu minuts. Aquesta agitació de la superfície de llum és deguda a les diferències de temperatura que s'hi originen, ja que a la base de la fotosfera és d'uns 7.500°K i pujant amunt va descendint fins a 4.150°K a uns 500 km d'altitud, que és on comença la cromosfera. La mitjana de temperatura de la fotosfera resulta, doncs, d'uns 5.780°K, o sigui els 5.500°C que ja vam dir (els graus K, Kelvin, són a partir del zero absolut que és a 273,15°C sota zero). A més dels grans d'arròs la fotosfera presenta les "taques solars" molt importants que ens mereixeran un capítol a part. Ara bé, l'agitació de la cromosfera i corona és molt més intensa que la de la fotosfera i en parlarem avui:

Fenòmens violents de la cromosfera

Si bé la cromosfera, a capa rosada del Sol, només és observable a ull nu quan hi ha un eclipsi total de Sol, es pot veure i analitzar sempre que es vulgui amb l'aparell anomenat coronògraf, inventat el 1931 pel francès Bernard Lyot de l'observatori de Pic de Midi, que produeix artificialment allò que passa en un eclipsi. La cromosfera té un gruix d'uns 10.000 km, no arriba al diàmetre de la Terra (de 12.750 km), i hi creix la temperatura amb l'alçada, quan hom pensaria que hi continuaria baixant. Peraixò el límit de separació entre fotosfera

50. L'activitat de les capes externes del Sol

i cromosfera és anomenat "capa inversora" perquè inverteix el sentit de la variació de la temperatura. A 1.000 km d'alçada ja és de 7.000°K i passa d'un milió de graus al límit on comença la corona.

Un fenomen que s'hi presenta constant és el de les "espícules". Són com uns raigs sobtats o dolls imprevistos de matèria gasosa ejectada a uns 20 km/s des de 1.500 km d'altitud fins a 5.000-6.000 km. Com els grans d'arròs també tenen una durada de només uns deu minuts, però es formen amb rapidesa, per no dir violència, i també de manera contínua: es calcula que a cada instant n'hi ha unes 500.000 en tot l'astre.

Més violent encara, i de bon tros, és el fenomen de les "protuberàncies": són com unes flamarades enormes que es formen repentinament i arriben a gran altura. La grandiositat de l'espectacle que ofereixen només és comparable a un castell de focs artificials, però de grandària molts milions de vegades superior. Són com flamarades, però no són pas de foc, que en el Sol no hi ha combustió química; són tan sols columnes de gas, menys càlides i més denses que l'atmosfera solar que les rodeja, que es projecten cap amunt. Quan són al límit visual de l'esfera és quan es poden observar millor; però també es poden veure quan apareixen sobre la fotosfera, ja que, tenint com tenen una temperatura inferior, s'hi afiguren com ratlles fosques, i en aquest cas hi ha astrònoms que les anomenen "filaments". Hem dit més denses que la resta de l'embolcall gasós del Sol, i és cert; no obstant són d'una densitat que no arriba a una milionèsima de la de l'atmosfera terrestre al nivell del mar. I és que no són més que corrents d'hidrogen a

temperatura encara molt alta. Classificar les protuberàncies no és fàcil: n'hi ha una quantitat enorme per les dimensions, formes i evolució, però es poden agrupar, amb una certa aproximació, en tres classes: actives, eruptives i quiescents.

Les **actives** (o **interactives**) són les més corrents: s'estenen en arcs que van d'un punt a un altre del Sol a uns 80.000 km de distància tot arribant a uns 50.000 km d'alçada. Es comporten com i fossin atretes pels pols magnètics del Sol i el gas s'hi desplaça a 100-200 km/s. Els valors que hem donat són de mitjana i poden ser fàcilment ultrapassats; la protuberància activa més espectacular coneguda pels astrònoms fou la fotografiada per Roberts el 4 de juny de 1946: es va formar i es va dissoldre en menys de dues hores però l'altura de l'arc va arribar als 300.000 km!

Les **eruptives** són les més impressionants: el gas s'hi aixeca verticalment a la prodigiosa velocitat d'uns 1.000 km/s i arriben a altituds enormes, moltes a 400.000 km (més que la distància Terra-Lluna), però algunes sobrepassen força aquesta alçada: el rècord el té una, també del 1946, que va arribar a 1.700.000 km. Les partícules que les componen acaben sovint escapant-se del Sol perquè la seva velocitat és superior a la de fuga d'aquest astre (de 600 km/s). En les eruptives és on trobem més variació de tipus: **fulguracions** (les més ràpides, de vegades duren pocs minuts); **tipus guèiser**, **tipus brollador**, **tornados** (quan giren ràpidament sobre elles mateixes),... La majoria de les protuberàncies eruptives tenen relació amb les taques solars; ja ho explicarem.

Les **quiescents** són allargades i es man-

tenen llarg temps: són uns arcs de gran longitud, fins a un milió de km, que culminen fins a 100.000 km per damunt de la fotosfera; semblen immòbils, però s'ha vist que hi ha també una circulació de gas. Poden durar mesos i fins i tot anys.

L'activitat de la corona

Aquesta part del Sol és força variable. Amb el coronògraf es veu que s'estén fins a uns 20 radis solars, però en la realitat deu arribar encara més enllà. Té una temperatura d'un a dos milions de graus i és tenuíssima. la seva lluminositat no arriba a una milionèsima de la de fotosfera. Els astrònoms distingeixen dues corones: F de pols i gas, fins a un radi solar, i K feta principalment d'electrons lliures, tota la resta. El fenomen més important de la corona és que és la font de la radiació electromagnètica llarga (ones ràdio) quasi total que ens envia el Sol.

Però a la corona també s'hi originen protuberàncies, que per això s'anomenen **coronals**. Comencen a formar-se a uns 150.000 km per damunt de la fotosfera i fan com uns núvols, que s'engrandeixen de vegades, i després cauen a uns 100-200 km/s. De vegades s'assemblen molt a les eruptives que surten de la cromosfera. Igual que aquestes les coronals tenen relació amb els períodes de més gran activitat solar, quan les taques que s'hi formen són al màxim. N'hauré de parlar més endavant.

De la corona hem de dir que no va ser observada fins el 1733 durant un eclipsi total de Sol visible a Suècia. L'astrònom Wassenius la va descriure com unes flames roges que s'alçaven sobre el disc de la Lluna. Fins el 1851 no es va veure clarament que allò era cosa del Sol i no un fenomen lunar. El que Wassenius havia vist eren en realitat protuberàncies solars, de les coronals o de les que arriben fins a la corona.

■ **Francesc Nicolau**

Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

**Catalunya
Cristiana**

València 244, 2n.
08007 Barcelona

Nom

Adreça Població D.P. Tel.

Se subscriu a exemplar (s) catàla castellà del setmanari **Catalunya Cristiana**.

L'import anual, 9.100,- ptes. es liquidarà de la forma següent:

☐ domiciliació bancària

(En aquest cas vulgueu emplenar l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto

☐ altra forma de pagament (indiqueu-la)

Data.....

Signatura

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència.....

Adreça

Senyors,

Els prego que d'ara endavant, fins nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA**, amb càrrec al meu compte corrent llibreta

☐ Entitat

☐ Oficina

☐ Compte

Data.....

Signatura

Durant els mesos d'estiu

200 joves catalans participaran en camps de treball al Tercer Món

Sovint ens fan creure que els joves són "passotes". No és veritat, almenys per a tots. Prop de 500 joves van demanar de participar en un dels 22 camps de treball al Tercer Món que aquest any organitza SETEM (Servei Tercer Món), una associació no governamental d'ajut a aquests països que pretén conscienciar els joves catalans sobre les condicions injustes i infrahumanes en què viu una gran part de la humanitat.

Amb el lema "Col·labora i aprèn del Tercer Món", SETEM ha ofert a 200 joves d'arreu de Catalunya la possibilitat de participar durant els mesos d'estiu en activitats de cooperació al Senegal, Camerún, Txad, Ruanda, Mèxic, Guatemala, República Dominicana, Nicaragua, El Salvador, Brasil, Bolívia i Xile. Des de fa alguns anys SETEM

ha iniciat l'organització de camps de treball en països del Tercer Món en constatar la manca d'ofertes d'aquest tipus a casa nostra. SETEM és una entitat fundada a Barcelona l'any 1968 pels escolapis, i amb seu a la Ronda Sant Pau 80. Actualment a Madrid, al País Basc i a Aragó hi ha altres oficines de SETEM que també organitzen camps de treball per a joves d'aquestes comunitats autònomes.

A Catalunya, l'organització dels 22 camps de treball d'aquest any s'ha realitzat conjuntament amb altres entitats (Intermón, Mans Unides, Amics del Bisbe P. Casaldàliga, Procares, Tayacan, Moviment de Centres d'Esplai Cristians, JARC i CVX Hostafrancs). Les feines que realitzaran els 200 joves participants són molt diverses: atenció sanitària, alfabetització,

Els joves catalans conviuran, durant la seva estada al Tercer Món, amb joves d'arreu del món que participen en aquesta interessant experiència

treballs agrícoles, construcció d'equipaments socials, animació infantil, etc., sempre en col·laboració amb joves i associacions

d'allà, i sovint allotjats en les seves famílies.

L'experiència s'ha proposat a joves d'entre 20 i 30 anys que ja

han estat compromesos aquí en associacions i tasques socials. Abans d'emprendre el viatge, han de formar-se durant mig any i recollir fons per finançar el projecte. D'altra banda, a la tornada els espera la feina de difondre el que han après a fi de contribuir a sensibilitzar l'opinió pública de Catalunya i a estrènyer els lligams de solidaritat amb els països que els hauran acollit. L'entitat SETEM està convençuda que a través d'aquest tipus de col·laboració, en què és més important la convivència i allò que s'aprèn, neix un sentit més clar de la justícia i un coneixement més real dels problemes que afecten els països del Tercer Món.

■ C.C.

Ja s'ha obert la preinscripció per aquests estudis, que a la Universitat Ramon Llull corresponen a la Facultat de Psicologia i Pedagogia Blanquerna, en col·laboració amb l'Escola de l'Esplai de la Fundació Pere Tarrés.

Aquesta diplomatura d'educació social ve a donar carta de naturalesa, si més no des de l'espectre formatiu, a un dels sectors educatius que en el darrer temps s'ha mostrat com el més dinàmic, el més innovador i el que ha experimentat un major creixement en tots els ordres.

La Universitat Ramon Llull, d'opció catalana, inspiració cristiana i iniciativa privada, serà una de les primeres universitats a posar en marxa aquesta diplomatura.

Precisament la participació de l'Escola de l'Esplai significa un fet innovador en la dinàmica

universitària, per tractar-se d'un centre que compagina la formació de professionals amb la formació de voluntaris, i que manté entre els seus trets bàsics d'identitat la presència d'Església en el món de l'educació social, i la formació innovadora, popular, integradora i arrelada, com a servei obert a tota la societat però servint en primer terme la realitat nacional de Catalunya.

S'ofereix una proposta pràctica i rigorosa per

formar nous educadors de carrer, en centres de menors, i en escoles de natura, animadors d'activitats extraescolars, i en residències de tercera edat, organitzadors d'activitats culturals, d'animació o educatives a les presons, i treball en l'administració pública en àrees o departaments de joventut, cultura, educació i benestar social, etc., però de manera que la professionalització i capacitació d'aquests educadors no es faci a despit de la seva vocació i del conreu d'unes actituds imprescindibles per intervenir positivament en les persones i el seu entorn.

La Diplomatura en Educació Social pressuposa una gran oportunitat d'estructurar i impulsar el sector, amb una formació veritablement professional i vertebradora.

■ F.P.T.

La GOAC aquest any ha proposat a tots els seus militants una reflexió rigorosa sobre el problema de la immigració. Correm el risc —com succeeix amb alguna freqüència a l'Església— de limitar-nos a celebrar un escrit molt complet i equànime sobre el tema i ser considerats com un grup que "està al dia", ja que la immigració és un tema que està de moda.

Però ens preocupa el nostre paper com Església en aquest tema. I això per dos motius: un d'ells no el podem controlar, procedeix dels immigrants mateixos.

L'altre ens toca més de prop i volem expressar-lo al conjunt de l'Església local.

Els immigrants més lúcids diuen obertament témer la cultura d'Occident per "ser una cultura cristiana". I no tant pel seu contingut, ja que des de l'Islam admiuen Jesús, sinó pels seus efectes socials. Senten que Europa, si ha d'escollir entre un cristià i un musulmà, escollirà el primer. El mateix pensa referent a un immigrant de l'Est d'Europa i un àrab: un "cristià europeu" resulta més proper, més familiar, menys desconegut... I tot

això, diuen els nostres amics immigrants, per raó del Cristianisme com a vehicle cultural.

Sense dubte podem reaccionar dient que succeiria el mateix si la immigració fos a la inversa. Però de fet no és així i aquesta convicció i sensació profunda hem d'encarar-la i superar-la a la pràctica.

Aquí l'Església té un gran paper a jugar. No és

encara notable la seva capacitat de convocatòria, de crear opinió, d'influir en el pensament dels seus fidels? Quants rectors en el conjunt de la nostra geografia no té a la seva mà una veu capaç de generar respecte estima i admiració per altres homes i dones que a més de ser tan creients com nosaltres volen guanyar-se la vida aquí, amb la mateixa dignitat?

La nostra jerarquia ens proposa cada any, amb motiu de la Jornada Anyal de Migracions, assenyades consideracions. Quin seguiment fem dels criteris acordats? En quina mesura "converteixen" les nostres actituds profundes i qüestionen els nostres esquemes mentals?

Una —i moltes més— veu profètica és necessària en situacions que lesionen els drets humans fonamentals. I una **pràctica profètica** a les nostres parròquies, escoles, universitats, editorials i mitjans de comunicació social?

■ C.C.

**Educador social,
una opció
vocacional i
professional amb
títol universitari**

**Solidaritat amb
els treballadors i
treballadores
estrangers**

Entrevista amb Jordi Gumí

Fotografia: art i espiritualitat

Necessitem, de tant en tant, una reflexió que ens dirigeixi la mirada cap a les intimitats del nostre País, per copsar testimonis vitals com el romànic i sentir-nos impactats per unes meravelles que, si més no, espiritualitzen la persona.

Viure la fotografia en imatges acurades i sorprenents és apropar-se a una realitat, de vegades només trobada en somnis.

I trobem també l'autor, Jordi Gumí, que ha sabut disposar la càmera amb una precisió i una intencionalitat sempre addictes al fet cultural. Parlem d'un tècnic en fotografia, parlem d'un artista.

Jordi Gumí, nat a Barcelona l'abril de 1931, es dedica professionalment a la fotografia des de l'any 1957. S'ha especialitzat en fotografia científica aplicada a documentació d'obres d'art i, molt especialment, en la fotografia per a il·lustracions. L'activitat més destacada en la seva tasca són les temàtiques d'art, cultura, geografia, documentació popular i recerca de tradicions. És autor gràfic de 25 llibres d'art i publicacions enciclopèdiques. Ha obtingut diversos guardons, destacant el seu treball "El llibre de les Bèsties" que fou guardonat pel Ministerio de Cultura l'any 1984.

És professor de fotografia a l'Escola Massana de Barcelona i

ha participat en nombroses conferències, col·loquis i seminaris especialitzats. Ha estat també component de diverses comissions per realitzar plans d'estudis d'activitats fotogràfiques.

En la seva doble vessant de químic i fotògraf ha escrit sobre temàtiques entorn de la fotografia i la investigació científica d'obres d'art.

Cultiva la fotografia com a mitjà d'expressió personal i ha realitzat una vintena d'exposicions individuals i ha participat en moltes exposicions col·lectives, àdhuc fora del País.

Jordi Gumí és, tanmateix, una persona molt receptiva i sempre atenta a les realitats cíviques i culturals de Barcelona i Catalunya.

—La fotografia és un art?

—No. La fotografia és un mitjà de comunicació, més si darrera de la càmera hi ha un artista, aquest mitjà de comunicació es converteix en art.

—Des del primer fundador, fins ara, com s'ha desenvolupat l'art fotogràfic?

—El fundador i pare de la fotografia —descobridor de la primera imatge l'any 1826— fou NIEPCE (francès) i el popularitzador de la fotografia fou DAGUERRE (també francès) amb el Daguerreotip; el procediment bàsic de negatiu-positiu fou d'un tal TALBOT (anglès). A partir de

mitjan segle XIX fins als nostres dies es desenvolupa tant el procés químic com les càmeres fotogràfiques amb perfeccionaments que faciliten el treball fotogràfic.

—Quines tècniques fan més possible les meravelles d'estil?

—La fotografia és una base per tenir un registre d'imatge i un procés de laboratori que, com a segona fase, pot suggestionar el sentit personal i professional. De totes maneres podem dir que és més important la visió del fotògraf i que la tècnica és una ajuda per aquesta visió.

—L'esperit fotogràfic ens apropa a Déu?

—Hi ha un sentit de relació Home-Divinitat que cada ésser entén d'una manera molt personal i aquest sentit no necessàriament passa per cap religió "única". Evidentment tota investigació ens apropa a l'Ésser sobrenatural i la fotografia, en la seva recerca del món que ens envolta. També contribueix a fer-nos més evident el concepte d'un Artífex superior.

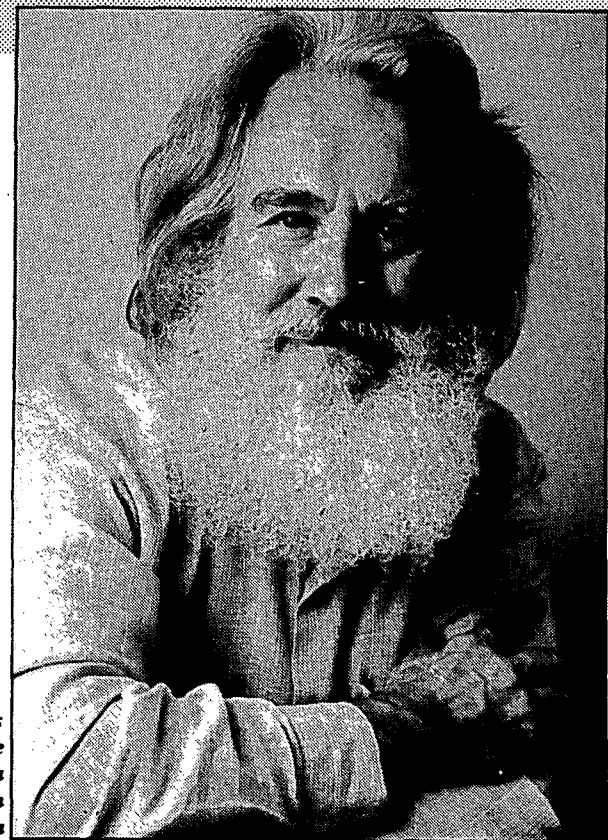
—Quina o quines fotografies us són més cares?

—Qualsevol professional no pot donar una fita en el millor ni el pitjor. Tot depèn de la identificació dins el medi. És difícil donar una valoració quantitativa. És millor el conjunt d'una feina que no la individualitat.

—En màquines fotogràfiques qui guanya: la perfecció alemanya o la capacitat japonesa?

—El que val és l'ull i el cervell que hi ha darrera de la càmera. El

Jordi Gumí és professor de fotografia a l'Escola Massana

mitjà tècnic ens ajuda, però no és fonamental. Un bon fotògraf sempre és abans del registre de la imatge. El que val és la idea!

—Sr. Gumí, per què la vostra especialització en l'Artromànic?

—La meua especialitat és il·lustrador de llibres, amb la sort d'haver pogut fer una il·lustració molt completa de l'art preromànic, romànic i gòtic de Catalunya, cosa que permet a la persona copsar tot el sentit d'una manera de viure la vida, d'una identificació humana, que lliga l'art i l'expressió espiritual.

—Oi que la fotografia abasta també motius de fe i religiositat?

—Ja hem dit que qualsevol activitat pot ser motiu d'una relació Home-Divinitat i per tant pot ser el mitjà d'una visió interior, d'una reflexió, a la vegada que l'ull del fotògraf mira cap enfora. Evidentment, en fer una reflexió interna s'arriba a consideracions que ens apropen al món de l'esperit més que al de la matèria.

—Aquesta consideració és vàlida en fotografiar pedres del romànic o del gòtic?

—En fotografiar pedres, ar-

bres o animals ens trobem que la relació amb éssers, estàtics o dinàmics, sempre és un motiu d'una visió de fets i circumstàncies vitals. Per exemple "El llibre de les Bèsties" va ser per mi un fet palès de la gran quantitat de sensacions que poden sortir d'una relació aparentment intranscendent. Sempre el motiu aporta l'espiritualitat.

—Per a vós, la fotografia és una professió o un "hobby"?

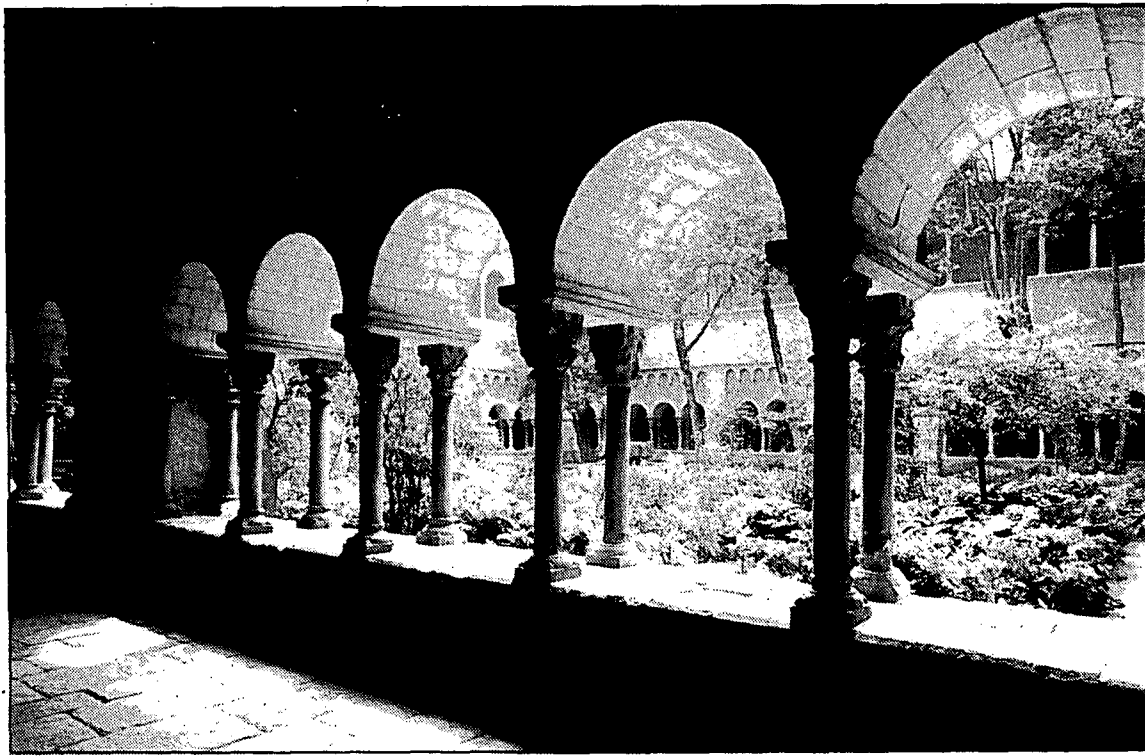
—Si la teua professió no és la teua afeció, no la prendràs amb entusiasme. Per tant em considero un afeccionat de la meua professió.

Parlar amb Jordi Gumí és un plaer en tots els ordres. Persona amable, atenta, molt cultivada, les seves interpretacions, els seus suggeriments, són tot un mitjà d'investigació cultural. Ell mateix —persona de presència abacial— dona relleu a tot el que pensa i diu. Amb Jordi Gumí, tenim l'enriquiment fotogràfic, l'expressió testimonial de l'art fotogràfic i, sempre, el desig d'una identificació espiritual de l'home.

■ Pere Vives i Sarri

Església de Beget

Claustre de Sant Cugat del Vallès

José Luis Gonzalez Balado, biògraf de la mare Teresa de Calcuta.

“Les monges de la mare Teresa viuen la immensa pobresa dels pobres”

Acaba de publicar-se el llibre “Madre Teresa de Calcuta. Mi vida con los pobres”, del periodista José Luis González Balado, que recull diferents aspectes d'aquesta religiosa que va obtenir el premi Nobel de la Pau. González Balado subratlla l'extrema pobresa amb que viu la Mare Teresa de Calcuta.

— **Què ha pretès amb aquest llibre?**

— Es tracta d'una autobiografia de la Mare Teresa de Calcuta. He recollit una sèrie d'entrevistes que se li feren, conferències, debats de la seva vida. És com un mosaic. Està format per uns 500 punts junts i amalgamats, dins de l'esquema de la seva vida.

L'Evangeli al peu de la lletra

— **Vostè que ha estat en contacte amb la Mare Teresa, què en destacaria?**

— És una persona que pren l'Evangeli al peu de la lletra. Els altres podem pensar que això és una utopia, però ella tracta de realitzar-lo en cada aspecte de la seva vida, demostrant que l'Evangeli es pot dur a la pràctica.

— **La Mare Teresa té una especial ajuda de Déu...**

— Sí, Déu l'assisteix. La Mare

Teresa prohibeix a les seves religioses que demanin diners, i mai no li'n falten per ajudar els més pobres. Les seves monges donen menjar diàriament a 30.000 o 40.000 persones i atenen milers de leprosos. Confessa que mai no li ha mancat allò necessari.

Una vegada una superiora d'un convent de les missioneres de la caritat li va dir a la Mare Teresa que no tenien provisions per l'endemà. No obstant, aquell mateix dia els arribà un oferiment d'allò que necessitaven. Mentre l'evangeli parla dues vegades de la multiplicació dels pans i els peixos, en la Mare Teresa és una cosa de cada dia.

Exigent amb ella mateixa

— **És exigent la Mare Teresa amb si mateixa i amb les religioses de la seva congregació?**

— És molt exigent amb si mateixa i mai no s'ha concedit res. Ni hi ha sacrifici que li hagi demanat a algú que no l'hagi fet ella: escombra, neteja, serveix a taula, atén la casa en cada lloc que visita. No crec que sigui gaire exigent amb les altres monges. Els dona consells molt materns, perquè tinguin cura d'elles mateixes. No els demana grans dejunis.

— **Les missioneres de la caritat viuen en gran pobresa?**

— Viuen en la immensa pobresa, la dels pobres. La Mare Teresa diu que les monges són les primeres pobres i han de viure amb els pobres. Quan va venir a fundar a Madrid, uns grans magatzems li regalaren un frigorífic, però el va refusar, malgrat que és una cosa corrent a Espanya entre algunes persones modestes.

Les noies que entren en aquesta congregació cerquen la pobresa. per això la Mare Teresa entén que seria contradictori que renunciant a tot, es trobessin amb una vida més o menys còmoda. La pobresa és total. Les religioses mengen els mateixos aliments que els pobres.

Ja hi ha 40 monges a Espanya

— **Està contenta la Mare Teresa amb Espanya?**

— Està contenta amb tots els llocs on va. No té cap exigència. Sap que les seves filles posseeixen un bon esperit i tenen una bona acollida. No solament pels seus col·laboradors, sinó per moltes persones. La congregació ja té unes 40 monges que són nascudes a Espanya.

La Mare Teresa, segons el seu biògraf, és la persona que estima més els seus germans

Del que està contenta és que els pobres d'Espanya estiguin ben atesos. Vol que les monges tinguin un bon esperit, la qual cosa està molt garantida.

— **A què atribueix vostè**

l'èxit de la Mare Teresa arreu del món?

— La Mare Teresa és un cas únic. Tothom la veu tan abocada a favor dels altres. No té prejudicis contra ningú i una generositat tan absoluta, que és, d'alguna manera, la persona que estima els seus germans, perquè hi veu Crist. Encara ara amb el seu rostre ple d'arrugues, sempre somriu amb naturalitat, perquè és el seu esperit qui li ho demana i li surt de dins.

■ E.P.

Se celebra del 6 a l'11 de juliol

XII Escola d'Estiu per a catequistes, a Tortosa

Amb el lema: “Nous temps, noves respostes” s'ha organitzat la XII Escola d'Estiu per a Catequistes que enguany es desenvoluparà del 6 a l'11 de juliol a la ciutat de Tortosa. Es pot participar en aquesta escola en règim de tot el dia o només els matins o les tardes. Per assistir-hi solament és necessari tenir un mínim de 18 anys i ser catequista o voler ser-ho.

Els catequistes poden escollir entre 14 cursos diferents, impartits per professionals:

— Escola Interdiocesana de Responsables de Catequesi. Professors: Joaquim Blanc, Federico Allara, Josep Boix i Josep Gil.

— Escola Bàsica. Professors: Núria Baró, Xavier Morell, Josep Lluís Arin, Francesc Giménez, Joan Anton Cedó.

— Catequesi d'Adults (aprofundiment). Professors: Joaquim Brustenga i Marcel Galobart.

— Ho diem explicant un conte: Professor: Joan Busquets i Prat.

— Proposta per a una catequesi de Joves. Professors: Elena Miñana, Joan Anton Cedó, Isabel Martínez, Ramon Oller, Joan Pujol i Sebastià Taltavull.

— Iniciar-se a ser catequista. Professors: Pep Bofarull, Xavier Morell, M.ª Rosa Roca i M.ª Teresa Llach.

— Adults (iniciació). Professors: Antoni Tort, Aureli Ortín, Joaquim Brustenga i Francesc Triay.

— La sensibilitat religiosa. Professor: Emeterio Sorazu.

— El Joc i el Pictograma catequètics. Professora: Montserrat Oriol.

— Fer créixer la fe en l'infant que creix. Professors: Francesc Triay, Ramon Font i M.ª Pau Fradejas.

— Catequesi Familiar (iniciació). Professors: Martí Visa, M.ª Pau Fradejas i Rosa Mila.

— Com ens parlen els dibuixos dels infants: Professora: M.ª Teresa Llach.

— El cant i la catequesi. Professors: Carlos García, Santiago Vilanova i Victor Cardona.

— So i imatge a la catequesi. Professors: Josep M.ª Ribes i diversos professionals del món audiovisual a les terres de l'Ebre.

La sessió inaugural serà presidida per monsenyor Antoni Deig, bisbe de Solsona i president del SIC (Secretariat Interdiocesà de Catequesi) i l'Eucaristia de cloenda estarà presidida pel bisbe de Tortosa, Lluís Martínez Sistach.

Per rebre una major informació es pot trucar al telèfon (93) 302 10 41, que és la Secretaria del SIC, de dilluns a divendres de 9 a 13 h., o bé a la Delegació Diocesana de Catequesi corresponent.

■ N.O.P.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si estrobasola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3ª. 2ª.

Tels. 487 71 80 - 487 71 18

Pref. Concertar entrevista.

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

Hi haurà el telescopi més gran del món

El Vaticà construeix un observatori a la muntanya sagrada dels Apatxes

El Vaticà ha projectat construir un gran observatori espacial sobre el mont Graham, la muntanya sagrada dels Apatxes, a Tucson (Arizona). Aquesta decisió no agrada ni als indígenes ni als ecologistes americans. Amb tot, el jesuïta George Coyne, director d'aquest futur observatori, ha respost als Apatxes i als "verds" nord-americans que: "Aquest observatori entra en la línia de compromís de l'Església a favor de l'entorn, respectant l'ecologia local, la cultura, la llengua i els costums autòctons".

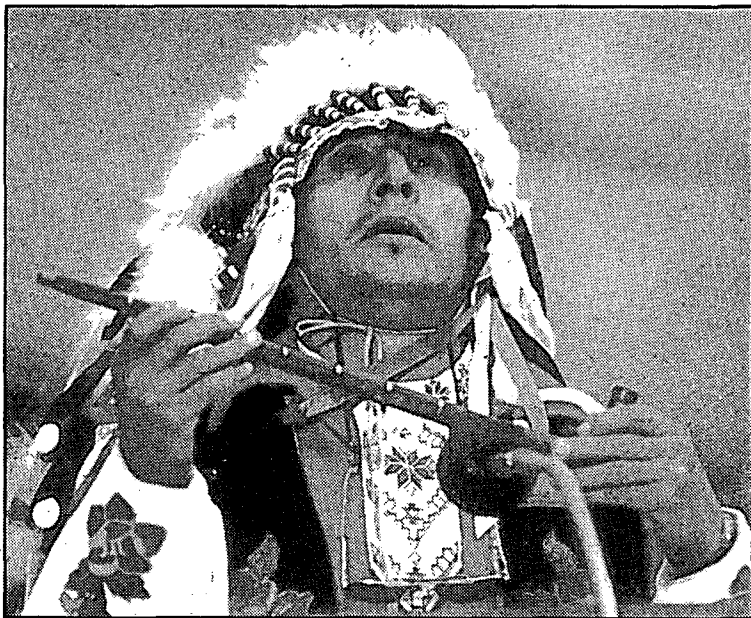
A més a més el director, George Coyne, ha afegit que, abans de prendre aquesta decisió, s'han examinat atentament els problemes que sorgiran quan es construeixi l'observatori, que es dirà MGIO (Mont Graham Observatori Internacional).

El Vaticà ha escollit aquesta muntanya d'entre les dues-centes vuitanta totals del massís Pinaleno, per les òptimes condicions que presentava de cara al projecte. I es creu que aquesta elecció és perfectament compatible amb les altres legítimes utilitzacions de la muntanya i amb totes les consideracions ecològiques que s'han avançat.

El telescopi més gran del món

El nou observatori tindrà el telescopi més gran del món i es construeix en el mont Graham en col·laboració amb la Universitat d'Arizona i l'Institut Smithsonian de Washington. La seva realització costarà dos-cents milions de dòlars.

El Mont Graham és la muntanya sagrada dels Apatxes i es troba en el territori de la seva reserva. El Consell dels

El Consell dels Apatxes de Sant Carles va negar al Vaticà el dret d'instal·lar l'observatori a la seva muntanya sagrada

Apatxes de Sant Carles va negar al Vaticà el dret d'instal·lar-hi l'observatori i ha comunicat que no dubta a "declarar-li la guerra". Els Apatxes no amaguen la seva opinió sobre els cristians, ja que consideren que els han decepcionat. Recorden amb amargor l'arribada de Cristòfol Colom i la manera com "els europeus es van servir de la religió per justificar una conquesta cruel". Des d'aleshores, consideren els indígenes, res no ha canviat.

Els Apatxes han trobat en els ecologistes uns sòlids aliats. Però el jesuïta pare Coyne considera que els indis són manipulats per activistes radicals.

El Servei de Colònies de Vacances ofereix 500 places

El Servei Colònies de Vacances fa la inscripció d'aquestes places en Colònies d'Estiu que ofereixen més de 40 Centres d'Esplai del Moviment de Centres d'Esplai Cristians. Aquestes activitats estan obertes a tothom i la matriculació es pot fer directament en les oficines d'aquesta entitat.

L'àmplia demanda de Colònies de Vacances per a infants que es formulava cada estiu a les diferents entitats de la Fundació Pere Tarrés, té una resposta. El Servei Colònies de Vacances s'ha coordinat amb uns quaranta Centres d'Esplai que organitzen colònies obertes per tal d'oferir des d'aquesta entitat les places que els centres obren a la societat en general.

S'ha editat un opuscle on es descriu el lloc de l'activitat, les dates, l'edat a qui va dirigida i el Centre d'Esplai organitzador, així com el que cal fer per inscriure un nen o una nena a qualsevol de les colònies. Aquest material s'envia gratuïtament a tothom que el sol·licita al SCV, carrer Numància 149-151, 08029 Barcelona, telèfon 93/430 16 06 i F.A.X. 93/419 62 68.

El mètode d'inscripció s'ha simplificat al màxim. Els pares poden matricular el seu fill a qualsevol de les activitats amb una sola visita al Servei Colònies de Vacances. En les oficines d'aquesta entitat hauran d'omplir un full d'inscripció, portar una fotocòpia de l'assegurança i del carnet de vacunacions i una fotografia, juntament amb l'import del què val l'activitat. Una vegada fet aquest tràmit, es dona informació per escrit de l'activitat, i del material a portar, i s'adreça als pares al Centre d'Esplai que és qui organitza l'activitat. En el Centre d'Esplai es coneixeran els responsables i els monitors, i es podrà assistir a l'habitual reunió prèvia a l'activitat.

A més d'aquesta oferta oberta de colònies, el Servei Colònies de Vacances organitzarà aquest estiu colònies per l'Ajuntament de Barcelona, Camps de Treball per l'Institut Català de Serveis a la Joventut, per NISSAN Motor-Ibèrica, i per nois i noies de centres d'acolliment dirigits per les Filles de la Caritat.

■ N.O.P.

■ J.O.P

El Cant Coral

L'encís de capbussar-se en altres temps

Cor de Cambra de Barcelona. *Motets i Responsoris del Dissabte Sant*, de Carlo Gesualdo. *Missa de difunts*, de Joan Brudieu. *Ensalada "Las Cañas"*. Albert Romani, orgue. Jordi Argelaga, xirimia. Jean-Pierre Canhiac, cornetto. Daniel Lasalle, sacabutx tenor. Bernard Fourtet, sacabutx baix. Director: Manel Valdivieso. XV Festival de Música Antiga. Basílica de Santa Maria del Pi. 5 de maig de 1992.

No disposem, certament, de cap mitjà completament fiable per conèixer d'una manera precisa com interpretaven els coetanis la música de fa segles; existeixen, això sí, determinades pistes, determinades indicacions que ens han previngut i que fan possible que puguem anar perfilant un cert estil d'interpretació que suposem relativament fidel a la intenció dels seus autors. Dit això, cal precisar que si hi ha una manera d'aproximar-se a l'esperit de la música del segle XVI —o a allò que la suma dels nostres coneixements i sensibilitat actuals ens fa entendre com a tal— aquesta és la que va desenvolupar el Cor de Cambra de Barcelona en el seu concert corresponent al XV Festival de Música Antiga.

Aquesta formació, nascuda el 1987 a l'empar de la Fundació "La Caixa", ha vingut a afegir-se —amb les seves característiques específiques— a un estol de grups vocals de cambra de notable qualitat que han anat sorgint d'uns quants anys ençà a Catalunya. El seu repertori se centra principalment en la música del Renaixement. Barroc i primer Romanticisme. El

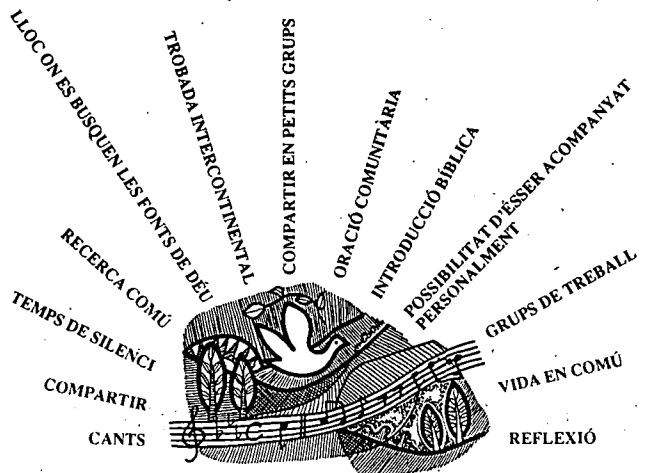
seu director, Manel Valdivieso, format, com tants excel·lents músics de casa nostra, a l'Escolania de Montserrat, va ser durant cinc anys sots-director de la Coral Càrmina i ha estat el director del Cor de Cambra de Barcelona des de la seva fundació.

En el concert que van oferir a la Basílica Parroquial de Santa Maria del Pi, el Cor va fer palès que el seu és un treball rigorós, tant pel que fa als aspectes estrictament tècnics de la interpretació com a la sempre difícil adequació al clima que el repertori requereix. Això, sumat a l'interès innegable de les tres obres que constituïen el programa —dues de religioses i la tercera, profana— va configurar una vetllada exquisida per als bons afeccionats. L'acurada interpretació dels cinc instrumentistes va arrodonir l'èxit del concert. Una vegada més, cal acabar felicitant-nos per la presència d'un grup vocal en el programa d'un prestigiós cicle de música, i, alhora, lamentant-nos per l'escassa freqüència d'aquesta circumstància.

■ Miquel Lluís Muntané

La Comunitat de Taizé t'ofereix:
viure un "pelegrinatge de confiança a través de la terra".

• Cada cap de setmana a partir del 11 de juliol de 1992 fins el setembre de 1992 s'organitza un autocar BARCELONA - TAIZÉ. Si teniu intenció d'anar-hi el setembre comuniqueu-nos-ho.

• Sortides des de la Plaça Universitat (Barcelona).

• Per apuntar-se cal fer-ho amb un mes d'antel·lació a la data de marxa. Ajudeu-nos en això. De la vostra col·laboració depèn el viatge de molts altres joves.

• Autocar de 50 persones.

• Per més informació: Tel. (93) 792 22 57, de 9 a 10 del vespre, cada dia. Francesc.

"Els qui vulguin sortir amb alguna data tant pel juny com per el setembre o octubre, mentre hi hagi un nombre suficient, l'autocar s'organitzarà igualment"

Hom té el convenciment que amb l'esfondrament del "comunisme real" —històric— s'ha ensorrat també el comunisme ideològic, que ens venia presentat, per més inri, com a científic, és a dir, eficaç com la ciència i la tècnica.

Al final de tot el comunisme real, ha resultat un simple parèntesi en el procés històric de la Humanitat, com també fou un parèntesi històric el nazisme alemany a Europa.

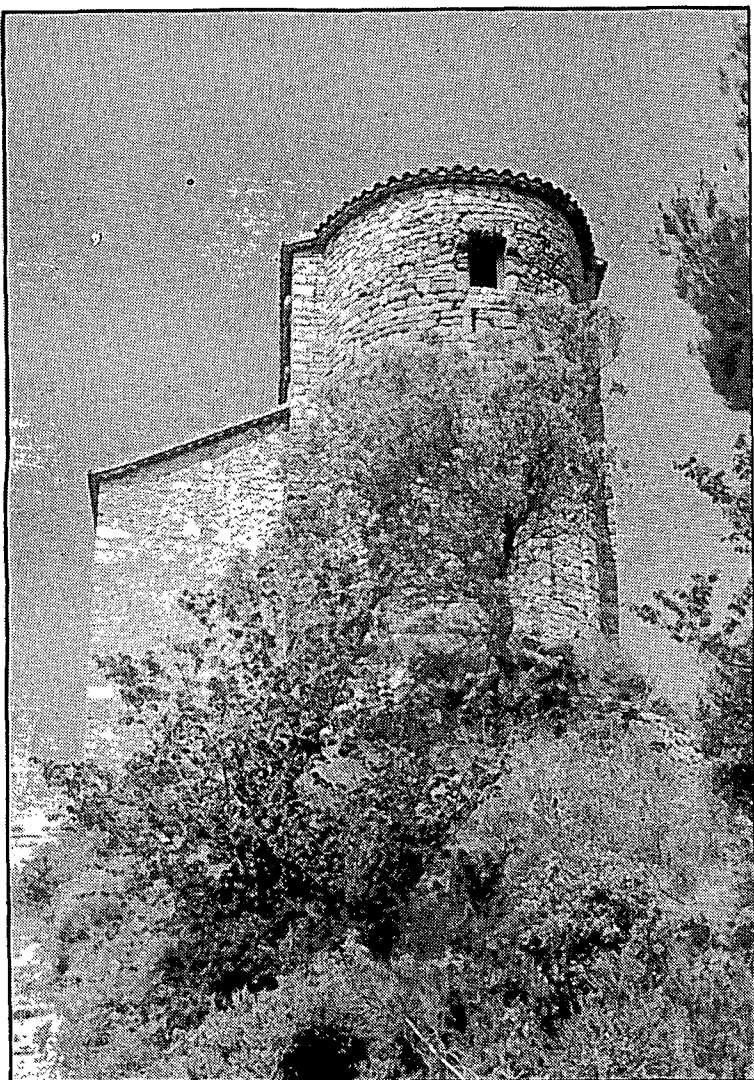
Ara la humanitat es precipita i cau atrapada de nou dins els corrents tradicionals de la Revolució Francesa. La democràcia política és el que ha quedat d'aquells enrenous i errors històrics del nazisme i el comunisme.

Però aquestes dues desviacions històriques nasqueren de les limitacions i de les mancances profundes que arrossegaven —i encara arrosseguen— les democràcies polítiques modernes de la revolució francesa i americana... més enllà dels seus encerts i aportacions positives.

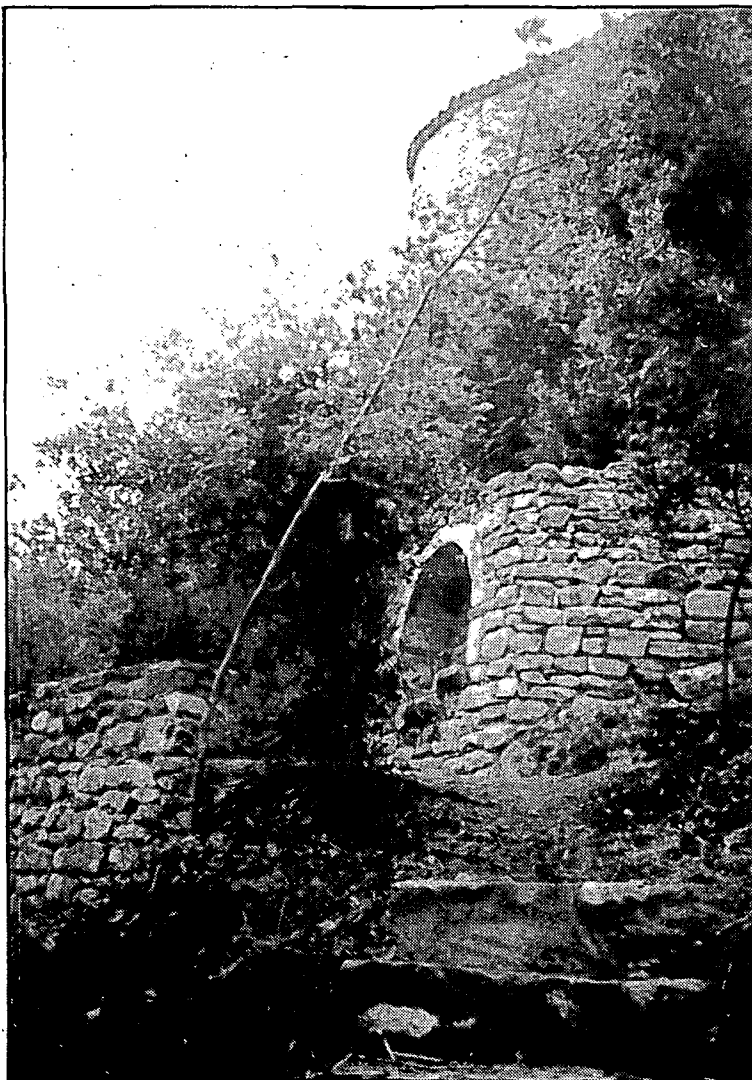
Un moviment nou que ara creix en extensió i en profunditat ha aparegut entre nosaltres —l'ecologisme— amb la voluntat de substituir no sols aquelles desviacions nefastes del nazisme i del comunisme, sinó també i sobretot amb el propòsit de criticar i posar en evidència els "errors històrics" —reals— del nostre flamant **consumisme hedonista democràtic**. Produir i consumir, per damunt de tot. Produir, consumir i enriquir-se uns quants, a expenses de la majoria. És a dir, res d'igualtat i de fraternitat. Sols la llibertat radical de poder fer el que em passi pels nassos. Heus aquí el propòsit del moviment i la sensibilitat ecologistes.

Aquesta nova concepció de la vida i de l'Univers que dóna l'ecologia imposa l'austeritat en els béns de consum. No tenim cap més casa pairal que la nostra Terra, i les substàncies de primera necessitat s'esgoten. No es pot acceptar aquest Balneari de les democràcies, protegides per filferades electrocutores de les masses famèliques, ignorants, salvatges... però intuïtives i clarividents d'aquest frau i injustícia manifestos. Si era greument dolent el nazisme i el comunisme, és també pervers, inhumà i suïcida l'imperant consumisme desenfrenat que identifica les democràcies occidentals amb aquest luxós Balneari.

Des d'aquest plantejament de fons, vull posar l'atenció en un aspecte concret que inclou la visió global renovadora del pensament ecològic, i que habitualment és exclòs del seu àmbit. Es tracta dels pobles, les nacionalitats, les cultures en perill d'extinció, per l'acció violenta, depredadora d'uns Estats europeus devoradors de tot allò viu que els pot disminuir dins les seves fronteres. Uns Estats que

Gallifa. Ermita de la Mare de Déu

Gallifa. Font de Sant Galderic

Les nacionalitats amenaçades, punt d'atenció ecològica

en relació als pobles sotmesos al poder central, mantenen l'arrogància de la qual feien gala tant el nazisme com el comunisme en els seus millors moments, i que denuncià Václav Havel, avui president de la nova Txecoslovàquia, quan es trobava a la presó. Nosaltres en el nostre himne nacional cantem: "Endarrera aquesta gent tan ufana i tant superba". Tan "arrogant" segons Havel. En nom de la democràcia política, de la llibertat econòmica i de la llibertat de mercat tot és permès i tot és legítim. Fins i tot les accions criminals de clauvera finançades pels fons secrets "rèptils" dels mateixos Estats. CIA per dir un nom. Però de CIA n'hi ha a tots els Estats occidentals democràtics. En les nostres democràcies són permeses tota mena de llibertats, menys les dels pobles sotmesos.

L'ecologisme càndid, bondados i benpensant concreta les seves atencions a protegir els animals i les plantes amb risc d'extinció. A més, per autoprotegir-se vol també l'aire pur i les aigües netes. Pel mateix motiu egoista s'aixeca fins i tot a defensar les capes d'ozó. Però no se li acut descobrir que en el "tercer món" moren milions d'éssers humans, cada dia, víctimes de les necessitats frívols i inútils del Gran Balneari d'Occident. I si ja no veuen aquestes "dependències mortals" —si no veuen la biga del seu ull— com volem que es fixin amb

pobles i cultures realment amenaçades de mort, molt més riques i valuoses que una planta o un animal? Pobles i cultures que conformen la identitat de milions d'éssers humans!

És per això que en el Santuari Ecològic del Castell de Gallifa a més de respectar els animals i les plantes, tenim especial cura de salvaguardar i promocionar les cultures i els pobles en perill d'extinció. Per això en l'Aplec de 1989 acollirem i aplaudírem l'Associació Cultural Rhombe de la ex-Guinea espanyola, que vingué a plantar un llorer —llàntia votiva— com a homenatge a Saturnino Ibongo, mort a la presó de Bata el 1969, sota el Règim de Macías, per defensar la cultura rhombe esquarxada entre Guinea, Camerun i Gabon.

És per això mateix que enguany l'Aplec del dia 14 de juny, dedicarem als dos patriarques del nacionalisme català —Josep Torras i Bages i Valentí Almirall— dos cedres del Líban en recordança del Centenari de les Bases de Manresa.

Torras i Bages a finals del segle passat donava unes conferències al Centre Escola a un grup de joves, entre els quals hi havia un tal Francesc Cambó i un tal Prat de la Riba —sobre els continguts de la cultura i de l'ànima catalanes, i que més tard constituïren la primera part del seu llibre La Tradició Catalana (1892).

Valentí Almirall, en el mateix

immoble però a la planta baixa, en el Centre Català sermonjava també un grup de joves inquiets per la sort del nostre poble. El 1886 publicà el llibre Lo Catalanisme, resum d'aquelles converses al seu auditori.

Si les ideologies han tingut la virtut de fer retrobar creients i agnòstics en una tasca comuna, el Santuari Ecològic de Gallifa, des del començament, ha realitzat aquesta múltiple concurrència perquè el moviment ecològic pot veure's com un replec i l'esplegament d'aquell mite religiós-pagà de la Virginitat i de la Fecunditat. És el mite de la Deessa Artemís que retorna i es fa present en les noves generacions.

L'ecologia ens ajuda a retrobar el nostre mateix de Déu transparent en la naturalesa, i que l'home primitiu va intuir i viure des dels seus primers inicis. N'és una mostra la Deessa Artemís. N'és

també un signe clar aquesta "pedra preciosa" anomenada Mare de Déu —especialment fecunda per especialment verge— que costa tant de destriar del missatge evangèlic perquè està incrustada íntimament en el seu firmament.

Després de l'ensorrada de les ideologies, mirant endarrera, avui es recuperen antics costums i pràctiques religioses populars. Penso que mirant cap al futur és bo crear noves formes d'expressió religiosa més adients a la sensibilitat i a la mentalitat de l'home contemporani.

Esteu convidats, doncs, a experimentar tot això en l'Aplec del Santuari Ecològic del Castell de Gallifa, el diumenge 14 de juny, per celebrar el dia internacional de l'Ecologia.

■ Mosén Josep Dalmau

Que és l'Esclerosi Múltiple?

És una malaltia del sistema nerviós

Que fa l'Associació d'Esclerosi Múltiple?

Informació: Als afectats i a la seva família i sensibilització de l'Administració i al públic en general

Formació: De tots aquells professionals que estan implicats en l'atenció vers l'Esclerosi Múltiple

Serveis: Oferim serveis com fisioteràpia, psicologia, assistència social i tot el que implica la rehabilitació

Com us podeu posar en contacte amb la nostra Associació?

La nostra adreça és Carrer d'Entença, núm. 96, ent. 3a. de Barcelona. Telf.: (93) 426 93 15

LA SARDANA I LA DANSA

Cinquantenari de la colla "Amunt i Crits"

CINQUANTENARI AMUNT I CRITS.— La Colla sardanista "Amunt i Crits", del G.E. i E.G. commemora enguany el seu cinquantenari. Amb aquest motiu prepararà una gran Trobada de Colles Sardanistes de Veterans que tingué lloc el dia 17 de maig, al Parc Central de Girona. La part musical de la festa estigué a càrrec de la cobla Ciutat de Girona, la qual interpretà, entre d'altres, la sardana "Amunt i Crits", de Bartomeu Vallmajor i estrenà la darrera composició del mestre Ricard Viladesau, titulada "Noces d'Or", escrita especialment per a aquesta ocasió; també cal remarcar que una de les sardanes de la trobada s'interpretà pel sistema manresà de reducció de tirades i les colles feren una exhibició de punts lliures. Aquesta emotiva trobada de colles de veterans, commemorativa del cinquantenari de l'Amunt i Crits de Girona, finalitzà amb un dinar de germanor, lliurament de records i una gran fi de festa, amb música en viu.

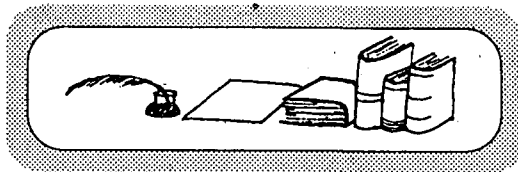
ANY ENRIC MORERA.— Aquest any s'escau el cinquantenari de la mort del Mestre Enric Morera. Un dels actes centrals d'aquesta efemèride tindrà lloc el dilluns, dia 15 de juny, al capvespre, amb un acte que se celebrarà al Palau de la Generalitat, presidit pel Conseller de Cultura, l'Honorable senyor Joan Guitart i Agell, i en el qual intervindrà la cobla La Principal de La Bisbal.

TROBADA D'ESBARTS INFANTILS A MONTBAU.— En la seva onzena edició el dia 31 de maig es va fer a la barriada Montbau de Barcelona, aquesta concentració d'esbarts infantils, amb gairebé quaranta grups vinguts d'arreu de Catalunya. Al matí la Trobada començà amb una ballada de sardanes i a la tarda es feren les ballades simultànies repartides per diferents punts de Montbau.

"LA CAFETERA" DEL CATALÀ DE DANSAIRES.— El dia 1 de juny, primer dilluns del mes, l'Esbart Català de Dansaires tancà el seu cicle anomenat "La Cafetera", que va començar en el seu quart any, el mes d'octubre de l'any passat, a raó d'una sessió cada mes, i en les quals es fa l'estudi teòric i pràctic de danses tradicionals catalanes, amb un petit intermèdi que dona nom al cicle, al moment de prendre cafè. La dansa a estudi que tancà aquestes sessions fou "La Dansa" de Castellterçol.

■ Josep Ventura

RACÓ DEL LLENGUATGE

Seu a la cadira!

Cadira i "silla", mots d'igual significat, provenen del llatí, dels mots "cathe-dra" i "sella". Del primer, que en llatí vol dir cadira de braços o cadira majestàtica, nosaltres n'hem tret el mot quotidià cadira. De "sella", cadira vulgar o tamboret, n'ha sortit sella, el seient de cuir adaptat a l'esquena del cavall. Encara, en llatí, hi ha "sedes", que pot ser seient, en el seu sentit físic i concret, i en sentit figurat, el lloc de residència, o el centre de jurisdicció i potestat. Nosaltres anomenem seu la cadira del bisbe, l'església catedral i, fins i tot alguna ciutat com la Seu d'Urgell.

"Assenta't sense apoiar-te tant en el respaldo de l'assientol!" Un raig de barbarismes tan seguits com aquests es fan notar molt i ja sé que no els direu mai d'una tirada. Però és possible que alguns d'ells se'ns escapin entremig de converses normals.

El mot castellà "silla" no el diem mai; en canvi, els seus derivats ens perjudiquen força ja que són emprats profusament en el llenguatge del poble. Molts creuen que "sillón" és mot castellà, i que per catalanitzar-lo només se li ha de treure la darrera lletra. Doncs tan incorrecte és "silló" com "sillón". El mal rau en el primitiu "silla" que és ben castellà. Per a la cadira còmoda nosaltres tenim butaca, cadira de braços, i si els braços també són encoixinats, poltrona.

Les cadires, tant si són humils, de fusta i boga, com si són entapissades de vellut, tenen un mateix destí: que s'hi assegui algú. Aquesta acció, en

català, només l'hem de referir amb el verb seure. Asseure's i seure són l'acompliment immediat o duratiu del mateix fet. "Assenta't bé!", o "assenta't a taula!", sentirem manar una mare al fill petit. Hauriem de sentir: Seu bé!, o seu a taula! Assentar o el seu pronominal assentar-se no tenen res a veure amb les cadires ni amb seure, sinó amb procurar la posició estable d'un objecte sobre una base, amb fonamentar un edifici—o una ideologia—, amb rebre bé o malament un aliment a l'estómac, amb posar seny—assentar-se-li a un el cap.

"Respaldo" i "respaldar", com "apoiar", no cal dir com sonen de malament. Les cadires són seients amb respall. Donar suport, defensar, poden substituir respaldar que és rebutjable del tot.

El gerundi del verb seure, seient, l'hem habilitat com a substantiu. No és únic aquest canvi de categoria. N'hi ha molts exemples: un caminant, un viatjant, els anants i vinents, un baixant, el llevant, el ponent, un tallant, un tombant, un rompent, els voltants, el baten, el caient, el corrent, el creixent, etc.

PERLES ORTOGRÀFIQUES

Entre la llista d'una botiga d'articles de carnaval, anunciada amb lletres grosses a l'aparador, hi veig dos mots incorrectes: NASSUS i CARETES. Sempre n'hem dit carotes; careta només vol dir cara petita, i el plural de nas és nassos.

■ Albet Pera

CUINA·CUINA·CUINA·CUINA·CU

Sorbet de maduixots

(quatre persones)

INGREDIENTS:

500 gr. de maduixots
250 gr. de sucre
250 c.c d'aigua
el suc d'una llimona
1 clara d'ou

ELABORACIÓ:

Preparareu un almívar amb el sucre i l'aigua, deixeu-lo bullir 10 minuts, a foc suau, després deixeu-lo refredar i afegiu-hi el suc de llimona.

Renteu els maduixots, retireu els pèndols, bateu-los amb el túrmix i passeu-los per un colador fi. Afegiu aquesta crema de maduixots a l'almívar que heu preparat, barregeu-ho ben bé. Col·loqueu aquesta barreja en el congelador, bateu-lo cada 30 minuts, fins que obtingueu una textura homogènia i com una crema clareta, incorporeu la clara muntada a punt de neu, barregeu-ho ben bé, torneu-ho a posar al congelador i bateu-ho un parell de vegades fins que obtingueu el punt desitjat propi del sorbet.

En el moment de servi-lo baixeu-lo al frigorífic una estona abans de prendre-ho.

■ Maria Teresa Dachs

Heus ací DUES obres ben interessants escollides d'entre les darreres novetats publicades

per LA LLAR DEL LLIBRE

Carrer de les Ramelleres, 17.
08001 Barcelona

LA NOVA INNOCÈNCIA

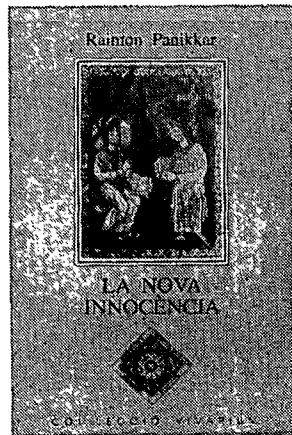
Raimon Panikkar

Pròleg d'Evangelista Vilanova

Col·lecció Vivarium, 1

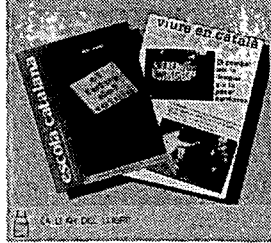
170 pàgines de 14 x 20 cm

Llibre que pot ser per a tots una ajuda perquè ens pugui revelar aquella dimensió profunda de l'home que, és l'única que ens pot fer adonar que sols el místic pot sobreviure en la societat actual.

SOBIRANIA SOCIOLINGÜÍSTICA CATALANA

Jordi Solé i Camardons

SOBIRANIA SOCIOLINGÜÍSTICA CATALANA

Jordi Solé i Camardons

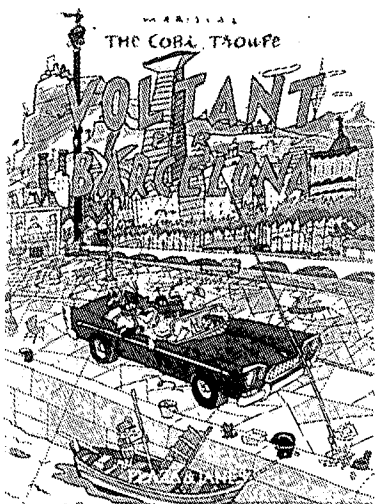
Col·lecció Punt de Vista, 21
203 pàgines de 13 x 20 cm

Mentre duri l'actual situació d'incompleta normalització de la nostra llengua, aquest llibre hauria de ser sempre a l'abast de la mà per a llegir-lo i rellegir-lo incansablement. És insubstituïble.

Els trobareu a totes les bones llibreries

Llibres

The Cobi Troupe.
VOLTANT PER BARCELONA.
Ed. Plaça & Janés.

Un personatge popular

Coincidint amb l'any dels Jocs, l'Editorial Plaça & Janés ha editat una col·lecció de sis volums en què el protagonista és la mascota olímpica "Cobi". La història d'aquests còmics està basada en enginyosos guions de "El Tricicle", adaptats per Juanito Mediavella.

Aquesta col·lecció permet de desvetllar la curiositat de la gent menuda sobre el món olímpic i conèixer millor Barcelona. La sèrie televisiva de dibuixos animats ha contribuït, a més, a fer molt popular aquest personatge entre el públic infantil. L'èxit de la col·lecció està garantit.

● C.C.

La "nouvelle cuisine" a l'abast

"COCINA CREATIVA".
Ed. Elfos. Barcelona

Dins de l'obra que l'Editorial Elfos porta a terme per apropar-nos a l'amor per la cuina i a l'estètica de la llar, aquesta vegada presentarem la col·lecció de "Cocina creativa", que ens delectarà amb els seus tres títols publicats fins ara: Sales, Amanides i Guarnicions. Novament ens apropem al sofisticat món d'una cuina que s'allunya dels estàndards habituals i ens porta fins on la nostra imaginació i espontaneïtat pugui arribar.

La ja tan anomenada "nouvelle cuisine", se'ns acosta aquí per poder oferir-la en els nostres plats. No pensem per això, que és una cuina difícil o gairebé inassequible. Sols és un tipus de cuina que posa a prova les nostres dots de paciència per fer d'unes rodanxes de llimona o d'uns bitxos, un bellíssim dibuix que poques vegades veurem reproduït. La seva bellesa va paral·lela a la seva senzillesa. Ens sorprendrà com podem compondre un magnífic plat amb un parell de detalls que a tots semblaran meravellosos i que no ens haurà portat gaire esforç d'elaborar-los. Els ingredients usats en les guarnicions són força assequibles: tomàquets, cogombres, pastanagues o fruites variades i per si l'ocasió ho

COCINA CREATIVA

Guarniciones

requereix el guarniment es pot fer amb llagosta o pinya.

Pels que pensaven que tot plat ha de portar necessàriament una base de sofregit de tomàquet o de salses tipus beixamel, aquesta col·lecció li aportarà tota la varietat d'una cuina que s'adapta a totes les butxaques i que a més, fa quedar molt bé davant els convidats. Les salses són per a tot tipus d'àpats, més o menys innovadores, com la salsa de iogurt o les variants de la maonesa.

Les amanides, no cal dir-ho, fetes des de molt diverses inspiracions, com l'amanida "Solixent" d'inspiració japonesa, aporten a la nostra taula tota la varietat que es pugui desitjar.

La col·lecció ve editada en llibres individuals amb tapa dura plastificada perquè la seva manipulació a la cuina sigui més còmoda. Cada plana és dedicada a un guarniment per la qual

cosa és molt fàcil seguir les instruccions ja que el text ve reforçat per les fotografies que l'acompanyen.

"Cocina creativa" està recomenada especialment per aquelles persones que gaudeixen de passar hores a la cuina experimentant i provant no solament receptes per agradar al paladar sinó també motius per complaure la vista.

■ Magda Revetllat i Barba

Assaig sobre l'existència humana

Francesc Torralba Roselló (Barcelona, 1967) és filòsof i teòleg. Durant la seva curta trajectòria professional ha rebut diferents premis i reconeixements: Premi Extraordinari de Llicenciatura (1991), Premi Xarxa d'Assaig (1989) i el Premi d'assaig Breu (1989). Ha estat becat pel CSIC, pel Ministeri d'Assumptes Exteriors, per la Fundación Oriol-Urquijo de Madrid i d'altres organismes. Ha ampliat estudis a la Universitat de Copenhague i a la Universitat von Humboldt de Berlín. Ha publicat *Cercles infernals*. *El pensament del jove Nietzsche* (1990) i articles de filosofia en revistes especialitzades.

Punt d'inflexió

La història del pensament occidental travessa ara per ara un punt d'inflexió, un instant de vacil·lació, de dubte i de recerca. El fil conductor de la Modernitat s'ha exhaurit i l'esperit desencisat cerca noves formes de pensar i noves cosmovisions. Les idees rectores de la Modernitat han caigut del escambell i la corba del pensament travessa un moment delicat, un instant que cal meditar pausadament. Aquest moment inestable i fugisser és la postmodernitat.

S'acosta una nova era de l'esperit, però encara no ha pres forma. Manca creativitat, manquen idees, manca passió per la veritat. En aquest assaig recollim algunes idees de Kierkegaard que poden il·luminar el panorama gris i enrair de la filosofia actual.

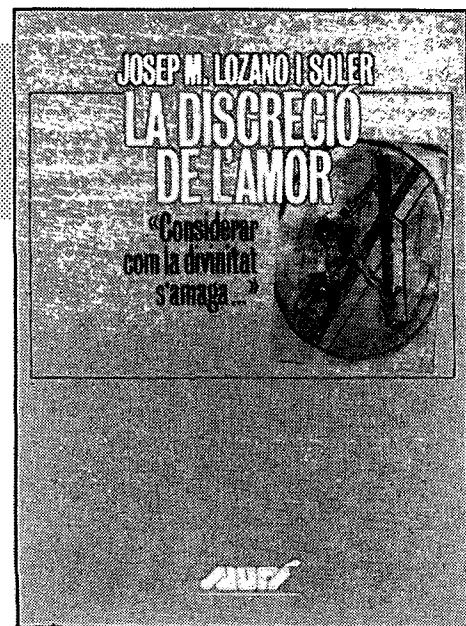
● C.C.

Reflexió sobre el sentit de la mort

Josep Mª Lozano.
LA DISCRECIÓ DE L'AMOR.
Ed. Facultat de Teologia de Catalunya

Josep M. Lozano, sense voler prendre un to testimonial, fa el que tot teòleg veritable ha de fer: oferir un discurs que arrenqui de la seva fe. Només així la seva expressió teològica es podrà considerar com a "fe en estat de ciència" i, per tant i en definitiva, com a expressió de la mateixa fe. La prova que Lozano, en el seu discurs, expressa la fe cristiana és que no tem de parlar obertament de Déu com s'ha manifestat en Crist. Aquest és Déu que s'amaga, perquè no és una força impersonal, sinó l'Amor mateix.

Lozano fa el descobriment que un home de ciutat —per no dir pas, amb esnobisme, un home secular— pot tenir un profitós coneixement del Déu viu. El descobriment és important: un cristià submergit en el món i en la cultura actuals pot viure una relació viva amb Déu. Lozano, d'altra banda, no es limita a

enregistrar, en un símbol de fe particular, que ell creu en la mort i resurrecció de Crist, sinó que és capaç de presentar amb veu modesta però intel·ligible — en el solc de la tradició cristiana— el significat de la mort i de la resurrecció de Jesús com a revelació del misteri de Déu...

● C.C.

Punt d'inflexió

Francesc Torralba i Roselló

L'ARGENT VIU

Francesc Torralba.
PUNT D'INFLEXIÓ.
Ed. Pagès Editors. Lleida.

Ferrer, d'esquena, va aconseguir el darrer gol barcelonista a Sarrià

FUTBOL

PRIMERA DIVISIÓ

Español	0	Barcelona	4	Logroñés	0	Osasuna	0
Mallorca	2	R. Sociedad	1	R. Madrid	2	Valencia	1
Burgos	0	Zaragoza	1	Sp. Gijón	1	Tenerife	1
Albacete	2	Oviedo	0	Sevilla	0	Cádiz	0
Deportivo	1	At. Madrid	1	Ath. Bilbao	2	Valladolid	0

1. Real Madrid.....	54 + 16	37
2. Barcelona.....	53 + 17	37
3. At. Madrid.....	51 + 15	37
4. Valencia.....	46 + 10	37
5. R. Sociedad.....	43 + 7	37
6. Zaragoza.....	41 + 5	37
7. Albacete.....	40 + 2	37
8. Sp. Gijón.....	37 - 1	37
9. Burgos.....	37 - 1	37
10. Logroñés.....	35 - 3	37
11. Oviedo.....	34 - 2	37
12. Sevilla.....	34 - 4	37
13. Ath. Bilbao.....	33 - 5	37
14. Osasuna.....	33 - 3	37
15. Tenerife.....	32 - 4	37
16. Español.....	31 - 7	37
17. Deportivo.....	29 - 9	37
18. Cádiz.....	27 - 9	37
19. Valladolid.....	25 - 11	37
20. Mallorca.....	25 - 13	37

Clemente (Español)

GOLEJADORS

Manolo (At. Madrid)	25
Hierro (R. Madrid)	20
Koeman (Barcelona)	16
Pizzi (Tenerife)	15
Stoichkov (Barcelona)	15
Butragueño (R. Madrid)	14
Polster (Logroñés)	14
Fonseca (Valladolid)	13
Laudrup (Barcelona)	13
Penev (Valencia)	13
Zalazar (R. Madrid)	13
Kodro (R. Sociedad)	12
Urban (Osasuna)	12

SEGONA DIVISIÓ

Bilbao Ath.	1	Sabadell	2	Compostela	3	Lleida	2
Betis	1	Palamós	0	Celta	3	Málaga	0
Avilés	1	Barcelona B	1	Murcia	0	Mérida	1
R. Madrid	3	Las Palmas	3	Figueras	2	Sestao	0
Rayo	4	Castellón	1	Racing	0	Eibar	2

1. Celta.....	53 + 15	38
2. Rayo.....	48 + 10	38
3. Figueras.....	47 - 9	38
4. Betis.....	46 - 8	38
5. Lleida.....	43 + 5	38
6. Mérida.....	41 + 3	38
7. Barcelona B.....	41 + 3	38
8. Compostela.....	41 + 3	38
9. Sabadell.....	38	38
10. Racing.....	37 - 1	38
11. Eibar.....	36 - 2	38
12. Murcia.....	36 - 2	38
13. Bilbao Ath.....	35 - 3	38
14. Castellón.....	35 - 3	38
15. Palamós.....	35 - 3	38
16. R. Madrid.....	34 - 4	38
17. Sestao.....	32 - 6	38
18. Málaga.....	30 - 8	38
19. Avilés.....	27 - 11	38
20. Las Palmas.....	25 - 13	38

Liendo (Palamós)

GOLEJADORS

Gudelj (Celta)	26
Paquito (Mérida)	21
Milojevic (Mérida)	15
Amavisca (Lleida)	14
Guillermo (Castellón)	13
Márquez (Figueras)	12
Miladenovic (Castellón)	12
Carreras (Barcelona)	11
Comas (Rayo)	11
Joaquín (Avilés)	11
Javi (Barcelona)	11
Bilek (Betis)	10
Mel (Betis)	10

LA TRAVESSA

JORNADA 39 (31-5-92)

1. Español - Barcelona	2
2. Mallorca - R. Sociedad	1
3. Burgos - Zaragoza	2
4. Albacete - Oviedo	1
5. Deportivo - At. Madrid	X
6. Logroñés - Osasuna	X
7. R. Madrid - Valencia	1
8. Sp. Gijón - Tenerife	X
9. Sevilla - Cádiz	X
10. Ath. Bilbao - Valladolid	1
11. Modena - Padova	X
12. Palermo - Reggiana	1
13. Pescara - Udinese	X
14. Venezia - Bologna	1
Pleno 15	
Piacenza - Brescia	X

PROPERA BUTLLETA

JORNADA 40 (7-6-92)

1. R. Sociedad - Español	
2. Zaragoza - Mallorca	
3. Oviedo - Burgos	
4. At. Madrid - Albacete	
5. Osasuna - Deportivo	
6. Valencia - Logroñés	
7. Tenerife - R. Madrid	
8. Cádiz - Sp. Gijón	
9. Valladolid - Sevilla	
10. Barcelona - Ath. Bilbao	
11. Avellino - Cesena	
12. Cosenza - Palermo	
13. Pádova - Piacenza	
14. Taranto - Pescara	
Pleno 15	
Bologna - Ancona	

PROPERA JORNADA

PRIMERA DIVISIÓ

1. R. Sociedad - Español	
2. Zaragoza - Mallorca	
3. Oviedo - Burgos	
4. At. Madrid - Albacete	
5. Osasuna - Deportivo	
6. Valencia - Logroñés	
7. Tenerife - R. Madrid	
8. Cádiz - Sp. Gijón	
9. Valladolid - Sevilla	
10. Barcelona - Ath. Bilbao	

El Tenerife, jutge de la lliga

Exhibició a Sarrià

La lliga es decideix en els dos partits que juguen Madrid i Barça aquest cap de setmana. Més emoció, impossible. Els comentaristes de ràdio diran, ben justificadament, que la jornada no és apta per a cardíacs. Pot passar de tot i serà una jornada propícia per a les suspicàcies.

El Madrid, tanmateix, és el que té més opcions per al títol, ja que depèn d'ell mateix. No guanyar el campionat li suposaria la pèrdua de molts milions en no jugar la Copa d'Europa. S'ho juguen tot a una carta i tenen millor equip que el Tenerife. El punt en contra és que no estan jugant bé i que han de suar d'allò més per guanyar els partits. El Barça, pel seu cantó,

guanya els seus partits amb autoritat, gaudint amb el seu joc. L'equip, després de la victòria de Wembley, ha experimentat una transformació positiva i no ha caigut, com era de tèmer, en el conformisme d'ocasions anteriors.

La decisió de l'Espanyol de negar-se a fer el passadís al campió d'Europa és un gest, malgrat les excuses de mal pagador del president Pardo, de poca educació. La gesta europea del Barça mereixia un reconeixement i que es deixés de banda la tradicional

rivalitat entre els dos equips.

Al marge d'aquesta qüestió que depassa l'àmbit estrictament esportiu, el Barça va mostrar-se molt superior a l'Espanyol. Les seves individualitats varen decidir en moments clau. L'estratègia muntada per Clemente no va servir de res en marcar el primer gol el Barça, que ha arribat a aquest final de temporada en un moment de joc extraordinari i molt segur de si mateix.

■ Tomàs Puntí

F. Navarro, director tècnic de la Federació

"López Zubero serà una de les estrelles dels jocs"

El director tècnic de la Federació espanyola de natació (Open), Fernando Navarro, assegurarà que el nedador espanyol resident als Estats Units, Martín López Zubero té les condicions per a ser "una de les estrelles dels Jocs Olímpics de Barcelona".

Fernando Navarro va pronosticar que López Zubero guanyarà "dues medalles d'or a les proves de 200 i 100 metres esquena" i que la resta de l'equip olímpic espanyol aconseguirà 3 medalles més: "Sergi López i Joaquín Fernández, una cada un, i una altra el conjunt de Waterpolo dirigit per Dragen Matuti Novic".

Navarro natural de Las Palmas, de 44 anys, va abandonar la seva plaça de professor d'educació física de Madrid fa 4 anys per dedicar-se en exclusiva a la direcció tècnica de la natació espanyola. La seva tasca consisteix a supervisar els plans de preparació dels entrenadors personals dels seleccionats i dirigir l'entrenament de l'equip quan està concentrat.

El director tècnic va explicar les característiques que considera que fan de López Zubero un nedador incomparable i apte per batre en els jocs els records del món en les proves que competeixi: "té unes mides antropomètriques ideals per a la natació. Les seves extremitats són molt llargues, les mans i peus grans i tenen una bona qualitat muscular. L'envergadura de Martín és de 2 metres i 90 centímetres, mentre que els altres nedadors s'acosten als dos metres i 60 centímetres".

"Sent l'aigua"

Navarro afegí a les envejables condicions físiques una "especial habilitat per sentir l'aigua que el fa avançar més i obtenir el màxim rendiment de cada braçada".

Martín López Zubero té 22 anys i ha residit tota la seva vida als Estats Units, on a més a més de nedar, estudia la carrera d'història contemporània. Els seus entrenadors són el prestigiós Skip Foster i el seu germà David. Tal com Navarro digué, "és un producte nord-americà". És doble campió europeu i mundial dels 200 metres esquena i posseeix el rècord mundial de la prova".

■ E.P.

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'oferir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquidor repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Imprès a dues tintes.

Enquadernació Guaflex, amb dues tintes.

P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.

Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

televisió

Programació del 7 al 13 de juny del 1992

TV
3

DIUMENGE, 7

09.15 Sardanes
09.30 Club super 3
12.20 Marc i Sophie (D)
12.45 Benson (D)
13.10 Amor a primera vista
14.30 Telenotícies - El temps
15.05 Club super 3
15.45 El capità planeta i els planetaris
16.10 Tarda de cine: «Llicència per matar»
19.05 Magnum (D)
20.00 Gol a gol
20.30 Telenotícies - El temps
21.05 30 minuts
21.40 Dallas (D)
22.25 Gran estrena: «Louisiana»
23.25 Marina Rosell en concert
23.55 **SIGNES DELS TEMPS**

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

09.50 Gradul's, ara pot
10.20 Informació agrària
10.30 Universitat oberta
10.55 Mil paraules
11.00 El meu carrer (D)
12.30 2/4 de Bachs
14.00 T/M comarques
14.30 Telenotícies Migdia
15.15 El temps

15.20 Bona cuina
20.20 Bona cuina
20.30 Telenotícies - El temps

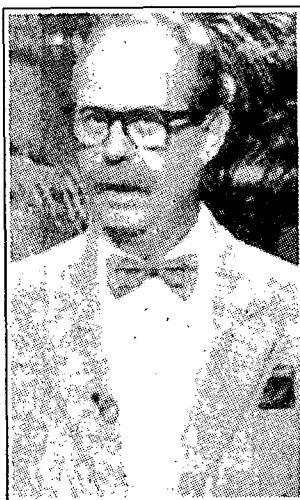
DILLUNS, 8

11.30 Això és massa
13.10 La successora (D)
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)
15.55 Com a casa
17.00 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.05 Actualitat 92
21.15 Betes i films
21.45 Pantalla(D): «Rocky IV»
23.35 Telenotícies - Diners
00.20 La dimensió desconeguda

DIMARTS, 9

11.30 Vibria
11.45 Personal i intrasferible
13.10 La successora (D)
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)
15.55 Com a casa
17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Tres estrelles
21.45 Amor a primera vista

23.00 A dreta llei (D)
23.50 Telenotícies - Diners
00.35 La dimensió desconeguda

DIMECRES, 10

11.30 Versió directa
13.10 La successora (D)
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)

15.55 Com a casa
17.00 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.05 Actualitat 92
21.10 Cinema 3: «La veritat sobre el cas Savolta»
23.30 L'informatiu cinema (D)
24.00 Telenotícies - Diners
00.25 La dimensió desconeguda

DIJOUS, 11

11.30 Més enllà del 2000
12.00 Informatiu cinema (D)
13.10 La successora
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)
15.55 Com a casa
17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Teresina, S.A.
21.45 El joc del segle
23.15 Actual
24.00 Telenotícies nit - Diners
00.50 Motor a fons

DIVENDRES, 12

11.30 Actual
13.10 La successora
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)

15.55 Com a casa
16.50 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.05 Actualitat 92
21.15 La vida en un xip
00.20 Telenotícies - Diners
01.05 Pel·lícula: «Dolça revenja»

DISSABTE, 13

09.15 Sardanes
09.25 Club super 3
12.30 El joc del segle
13.55 Betes i films
14.30 Telenotícies - El temps
15.00 Bona cuina
15.10 Club Super 3
15.45 Tarda de cine: «El cop de cap»
17.25 Gran Hawai (D)
18.10 Adderly (D)
19.05 Hostes vingueren que de casa ens tragueren
19.35 L'espantaocells i la Sra. King (D)
20.20 Bona cuina
20.30 Telenotícies
20.55 El temps
21.10 Això és massa
22.00 Cine nit: «El graduat»
23.55 Cinema de mitjanit: «La seducció»

TV
2

DIUMENGE, 7

07.30 Informativos en lenguas extranjeras
08.00 Longitud latitud
08.30 Economía en la 2
09.00 **SANTA MISSA**
09.45 Cataclip
10.00 Dibuja 2
10.30 Cine para todos: «Carrusel de las Américas»
11.55 Redacció de la 2
12.00 Domingo deporte
19.15 Dias de cine
19.45 L'informatiu cap de setmana
20.00 Documentos TV
21.00 La vida es juego
22.00 Llamadas a medianoche
23.00 Estudio estadio
23.45 No tan bestias
00.15 Off cinema: «La muerte de un viajante»
02.00 Glasnost

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

07.30 Informativos en lenguas extranjeras
08.00 Cadena de las Américas
12.45 Ciudad fronteriza
13.10 Clip clap video
14.30 Menjà bé
15.30 Giro de Italia

DILLUNS, 8

11.00 La película de la mañana: «Primero yo»
13.30 Atac i gol

14.00 Belleza i poder
15.00 Cifras y letras
17.00 Redacció de la 2
17.05 Gimnasia rítmica
17.45 Baloncesto NBA
19.00 Redacció de la 2
19.05 Sortida Flama Olímpica
20.00 L'informatiu vespre
20.25 Urbanitats
20.30 Contrapunt
20.45 La barberia
21.15 Cine por un tubo
21.45 La estrella es... Burt Lancaster: «La Patrulla»
00.00 Rápido
00.30 Cine club: «El caso está cerrado»

DIMARTS, 9

11.00 La película de la mañana: «Olé torero»
13.30 Xafarranxo
14.00 Belleza i poder
14.25 L'apuntador
15.00 Cifras y letras
17.00 Redacció de la 2
17.05 Primera sesión: «Los médicos»
19.00 Redacció de la 2
19.05 Peligrosamente juntas
20.00 L'informatiu vespre
20.25 Urbanitats
20.30 Contrapunt
20.45 Barcelona retalls
21.15 Punto y aparte
21.45 ¿Quién sabe donde?
22.30 Grandes relatos
00.15 Trial Indoor
00.45 Alicia

01.15 Cine club: «Compás de espera»

DIMECRES, 10

11.00 La película de la mañana: «Amor, amor, amor»

12.00 Que bello es nacer
13.30 Xafarranxo
14.00 Belleza i poder
14.25 L'apuntador
15.00 Cifras y letras

17.00 Redacció de la 2
17.00 Primera sesión: «Compañero de mi vida»
19.00 Urbanitats
19.05 Peligrosamente juntas
20.00 Futbol
22.00 El supercine de la 2: «La gran prueba»
00.00 Made in Barcelona
00.30 Cine club: «Madame de...»
02.30 Baloncesto NBA

DIJOUS, 11

11.00 La película de la mañana: «Tres hombres del río»
13.10 Baloncesto NBA
15.00 Cifras y letras
17.00 L'apuntador
17.05 Primera sesión: «El sol bajo la tierra»
19.00 Urbanitats
19.05 Tendido cero
21.15 L'informatiu vespre
21.30 Futbol CPTO Europa
23.00 Jueves cine: «Apasionada»
01.00 Cine club: «El camino de Río»

DIVENDRES, 12

10.15 Hablando claro
11.00 La película de la mañana: «Hombre acosado»
13.30 Xafarranxo
14.00 Belleza i poder
14.25 L'apuntador
15.00 Cifras y letras
17.00 Redacció de la 2

17.05 Futbol
19.00 Urbanitats
19.30 Barcelona Olímpica
20.00 Redacció de la 2
20.05 Futbol
22.00 Lateral
22.30 Força Barça
23.05 El Mirall: «Tasio»
01.30 Cine club: «Dividir y vencer» - «La batalla de Inglaterra»
03.30 Baloncesto NBA

DISSABTE, 13

07.30 Informativos en lenguas extranjeras
08.00 Area reservada
09.00 Força Barça
09.25 L'apuntador
09.30 Xafarranxo
10.00 Dibuja 2
10.30 Baloncesto NBA
12.00 Concierto ORTVE
13.30 Atac y gol
14.00 L'informatiu cap de setmana
14.30 Catalunya a debat
15.30 Giro de Italia
17.00 Ponte las pilas
18.00 L'apuntador
18.05 Urbanitats
18.30 Especial Compañía Eléctrica Dharma
19.30 L'informatiu cap de setmana
20.00 Sala 2
21.45 Tendido cero
00.00 La tabla redonda
01.00 En escena

canal
3

DIUMENGE, 7

12.15 **SIGNES DELS TEMPS**
13.05 Esports diumenge tarda
19.55 L'equalitzador
20.45 Thalassa
21.30 Gol a gol
23.45 Canal 34
01.15 Informe mundial CNN

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

17.00 Gradul's, ara pot
17.30 Universitat oberta
17.55 Victor
18.10 Veïns
18.30 Planeta terra

19.50 Tot l'esport
21.55 Mil paraules
22.00 Les notícies del 33
22.20 Diners

DILLUNS, 8

19.25 Basquetmania
20.20 Sputnik concert
21.20 Gent del barri
22.30 Segle XX
23.30 L'hora d'Alfred Hitchcock

DIMARTS, 9

19.25 Basquetmania internacional

19.50 Tot l'esport
20.20 Els joves
20.45 Sputnik Cecilia
21.20 Gent del barri
22.30 Versió directa
23.30 Star Trek, la nova generació

DIMECRES, 10

19.25 Compte enrera - Barcelona 92
20.20 Els joves
20.45 Sputnik Rewind
21.15 Sorteig Lotto 6/49
21.20 Gent del barri
22.30 60 minuts
23.25 Els intocables

DIJOUS, 11

19.25 Motor a fons
20.20 Els joves
20.45 Sputnik Clitobroquil
21.15 Sorteig Super 10
21.20 Gent del barri
22.30 Fila 33: «Dues setmanes en una altra ciutat»
00.25 Una caseta al camp

DIVENDRES, 12

19.25 Futbol 92
20.20 Sputnik Total
21.20 Gent del barri
22.30 Tres catorze setze

23.15 Jazz & CO
00.15 Mister ED

DISSABTE, 13

12.00 Zona V
12.30 Sputnik total
13.30 Sputnik
14.00 Vibria
14.15 Personal i intransferible
15.00 Més enllà del 2000
15.55 Esports dissabte tarda
20.00 Futbol
22.00 Esports el 33
22.10 Flash notícies 33
22.15 Teatre: «La canyó»
23.40 Estudi 8

TV
1

DIUMENGE, 7
07.30 Cada mañana
08.00 Informe semanal
09.00 **TIEMPO DE CREER**
09.15 Concierto
10.00 **EL DIA DEL SEÑOR - SANTA MISA**
11.00 **PUEBLO DE DIOS**
11.30 Parlamento
12.00 Star street
12.30 Hola Raffaella
14.35 Dibujos animados
15.00 Telediario-1
15.35 Erase una vez las américas
16.00 Sesión de tarde: «Fuego de juventud»
17.30 Club Disney
19.30 ¡Ah, vida mía!
20.30 Telediario-2
21.05 Juzgado de guardia
21.30 Domingo cine: «El décimo hombre»
23.25 Acompañame
00.00 Literal
00.30 Barcelona retalls
01.00 Exposiciones universales, el mundo en Sevilla
01.30 Mucho jazz

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.35 Cada mañana
08.05 Nuevo día
09.30 Médicos de cabecera
10.30 De par en par
12.00 La dueña
12.55 Avance telediario
13.00 Teleuna
13.30 El menú de cada día
14.00 L'Informatiu migdia
14.30 No te rías que es peor
15.00 Telediario-1
15.35 Rubi
16.30 Pasa la vida
17.55 Garfield
20.30 Telediario-2

DILLUNS, 8
18.30 Woof
19.00 De tal palo
19.30 Mc Gyver
21.05 Tercera planta, inspección fiscal
21.35 El precio justo
23.20 A debate
00.20 Diario noche
00.40 Punto de vista

00.50 Extraños y hermanos
01.50 Cine 92: «El último papagayo»
DIMARTS, 9
18.30 Woof
19.00 De tal palo
19.30 Mc Gyver
21.05 Videos de primera
21.40 Sesión de noche con... Clint Eastwood: «Bronco Billy»
23.45 En portada
00.15 Diario noche
00.40 Punto de vista
00.45 Extraños y hermanos
01.40 Cine 92: «El tñeb»

DIMECRES, 10
18.30 Woof
19.00 De tal palo
19.30 Mc Gyver
21.00 Muñecas
21.35 ¡Ay, vida mía!
23.00 Tango
00.00 Diario noche
00.20 Punto de vista
00.35 Extraños y hermanos

01.20 Cine 92: «En tiempos de Don Porfirio»
DIJOUS, 11
18.30 Woof
19.00 De tal palo
19.30 Mc Gyver
21.05 Noche de humor: «¿Quién es el jefe?» «Objetivo indistret»
22.15 El primi-juego
22.30 Estrenos TV: «Con el consentimiento de los adultos»
00.25 Diario noche
00.45 Punto de vista
00.55 Extraños y hermanos
01.40 Cine 92: «El joven Juárez»

DIVENDRES, 12
18.05 Nuestra peli...: «Tres hombres buenos»
19.55 Carros de juego
21.05 Hola Raffaella
23.20 La ley de los Angeles
00.35 Diario noche
00.55 Alucine
02.15 Cine 92: «Los

bienamados» - «Un alma pura»
DISSABTE, 13
07.30 Cada mañana
08.00 En portada
08.30 Sueños de carretera
09.00 **ULTIMAS PREGUNTAS**
09.30 Campo y mar
10.00 Henri Matisse: los años de Niza
11.00 El gran secreto
12.05 3, 2, 1... contacto
12.30 Lotería
12.45 No te cortes
14.00 Rockopop
15.00 Telediario-1
15.35 Dibujos animados
16.00 Sesión de tarde y aventura: «El gran duelo»
17.50 La hora Warner
18.45 Juego de niños
19.15 Dibujos animados
19.30 Amigos olímpicos
20.30 Telediario-2
21.05 Informe Semanal
22.00 Sábado cine: «Cleopatra»
02.40 Deporte noche

antena
3

DIUMENGE, 7
07.00 Centímetros cúbicos
07.45 3 de Antena 3
08.30 Houdcats
09.00 Archie i Sabrina
09.30 La guardería del domingo
11.00 Fútbol sala
12.00 Peyton Place
13.00 Polvo de estrellas: «Más fuerte Kung-fu Kids»
15.00 Noticias
15.30 El programa de Hermida
20.30 Noticias
21.00 Polvo de estrellas II: «La recluta benjamin»
23.00 Noche de lobos: «Escóndete y calla»
01.00 Noticias del deporte
01.30 De tu a tu

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.00 Noticias
07.25 Aula 3
07.53 La guardería
09.25 Tan contentos
09.30 Viva la salud
10.03 La selva de cemento
11.00 Atrevete
12.03 Santa Barbara
13.00 Bonanza

14.03 Noticias regionales
15.00 Noticias
17.00 Teletienda
17.33 La merienda
19.20 Supermarket
19.53 La ruleta de la fortuna
20.30 Noticias
03.00 Aula3

DILLUNS, 8
06.30 Los protectores
14.30 Corazón de melón
15.30 Telecine: «Pesadilla sin retorno»
19.03 Las aventuras del corcel negro
21.00 El equipo «A»
22.01 La película del lunes: «Regresa Charleston Blue»
00.00 Noticias
00.30 Un hombre llamado halcón
01.30 Cine para el recuerdo

DIMARTS, 9
06.30 La llamada del Oeste
14.30 Corazón de melón
15.30 Telecine: «Regreso al oeste salvaje»
19.03 Somos diez
21.00 Nuevos policías
22.01 Película del martes: «Eva limpia como los chorros del oro»
00.00 Noticias
00.30 La ley de McClain
01.30 Historias de medianoche: «El primer hombre en el espacio»

DIMECRES, 10

06.30 Furia
14.30 Corazón de melón
15.30 Telecine: «Galaxina»
19.03 Kappatoo
21.00 Cinturón negro
23.00 Como la vida misma
00.00 Noticias
00.30 Catalunya a fondo
01.30 Cine para el recuerdo

DIJOUS, 11
06.30 La llamada del Oeste
14.30 Corazón de melón
15.30 Telecine: «Una chica casi formab»
19.03 Somos diez
21.00 Luz de luna
22.01 Farmacia de guardia
22.30 De tú a tú
00.00 Noticias
00.30 En el calor de la noche
01.30 Antena cine: «La fuerza de la venganza»

DIVENDRES, 12
06.30 Aventuras en el lago
14.30 Corazón de melón
15.30 Telecine
19.03 El príncipe Bel Aire
21.00 El gordo
22.30 Quedate con la copla

00.00 Noticias
00.15 La clave
02.15 Cine madrugada: «Vaya par de sabuesos»

DISSABTE, 13
06.30 La llamada del oeste
07.30 Aula 3. Sala de concierto
07.55 El Barón
08.30 Houdcats: misión imprevisible
09.00 Archie y Sabrina
09.30 La guardería del sábado
11.00 Las olimpiadas
12.00 Los gladiadores de América
13.00 Centímetros cúbicos
14.03 Noticias regionales
14.30 Los héroes de Hogan
15.00 Noticias
15.30 Farmacia de guardia
16.00 Quedate con la copla
17.30 Cosas de casa
18.00 Polvo de estrellas I: «Camino de Denver»
20.03 Chicas con clase
20.30 Noticias
21.00 3 de antena 3
22.00 Polvo de estrellas II: «El hombre tranquilo»
00.00 «El puente de Waterloo»
02.00 El programa de Hermida

tele
5

DIUMENGE, 7
07.20 Entre hoy y mañana
08.00 Superguay del domingo
10.30 Pressing catch
11.00 Que gente tan divertida
11.30 La 5ª Marcha
12.00 El Sherif chilado
13.05 Helicóptero
14.00 Vivan los compis
15.00 Humor amarillo
15.30 Cine fiesta: «Enemigo mio»
17.45 Tutti frutti
18.45 Las pesadillas de Freddy
19.40 Xuxa Park
21.20 Vivan los novios
22.00 Vip noche
24.15 Entre hoy y mañana
01.10 Petrocelli
02.50 Madrugada pop

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.20 Entre hoy y mañana
08.00 Desayuna con alegría
08.55 Alicia
09.20 Viente de alquiler
09.55 Vacaciones en el mar
12.45 Telecinco ¿Digame?
12.55 Entre platos anda el juego
13.30 «...A mediodía alegría»
13.25 «Médico precoz»
14.25 Queridos padres
16.50 «María de Nadie»
17.30 Vip Guay
18.00 Super Guay
19.30 Hablando se entiende la basca
20.00 Hoy
20.05 Su media naranja
20.45 Telecupón
21.05 Manuela
00.00 Entre hoy y mañana

DILLUNS, 8
10.45 Cine corazón: «Flores en el ático»
15.00 Cine te amo: «Promesas incumplidas»
22.00 Gran pantalla: ¿Que me pasa, doctor?
00.40 Campeones
01.40 Mannix

02.40 Arco iris
DIMARTS, 9
10.45 Cine corazón: «La locura publicitaria»
15.00 Cine te amo: «No somos ni Romeo ni Julieta»
22.00 Cine te amo: humor y música: «El mesón del gitano»

00.35 Hablando se entiende la gente
01.35 Mannix
02.35 Las chicas con las chicas
DIMECRES, 10
10.45 Cine corazón: «La puerta de China»
15.00 Cine te amo: «Hoy como ayer»
22.00 Cine 5 estrellas: Único testigo

01.10 Pressing boxeo
02.10 Mannix
DIJOUS, 11
10.45 Cine corazón: «Orgullo y extremado prejuicio»
15.00 Cine te amo: «La casa de las palomas»
22.00 Silencio, se ríe: «La profesora baila con toda la clase»
23.50 Silencio Benny Hill
01.00 Hablando se entiende la gente
02.00 Mannix

DIVENDRES, 12
10.45 Cine corazón: «Alarma en el desierto»
15.00 Cine te amo: «Agente doble»
22.00 Sensación de vivir
22.55 Tutti frutti
00.50 Hablando se entiende la gente
01.50 Los angeles de Charlie
02.50 Mannix

DISSABTE, 13
07.15 Entre hoy y mañana
07.55 «Superguay sábado»
10.30 Las chicas con las chicas
11.00 Humor amarillo
11.35 Pressing catch
12.50 Telecinco, ¿Digame?
14.50 Hablando se entiende la basca
15.30 Cine fiesta: «Johny Superstar»
17.25 Jóvenes jinetes
18.20 A fuerza del cariño
19.15 Apartamento para tres
19.40 Queridos padres especial
21.05 Manuela
22.00 Vivan los novios
22.45 Humor cinco estrellas
00.00 Entre hoy y mañana
02.35 Vip noche

COMENTARI TV

Entre la noticia i la coherència

Fa pocs dies un reportatge de cert canal de televisió relatava la polèmica aixecada per les suposades atrocitats realitzades o permeses en un centre hospitalari per a malalts mentals d'un lloc de Sud-amèrica. El fet que es condemnava, cosa que em sembla molt bé, era el tràfic d'òrgans d'aquells malalts que pel que es despenia de la informació facilitada, eren "sacrificats" en bé de terceres persones, ja que subliminalment es donava a entendre que els responsables d'aquests fets consideraven les vides dels seus pacients de poc valor. Naturalment que cap de les parts acceptaven tenir res a veure amb aquest escàndol.

El que a mi em crida l'atenció i gairebé em produí un fort sotrac fou el redescobrimet de la paradoxal i poc coherent societat en la qual vivim. Discrepem i fins i tot arribem a criticar, amb sàvia raó, d'aquells que disposen de la vida de subnormals, oligofrèncs, esquizofrèncs, paranoics, etc... i per l'altre defensem a capa i espasa el dret a morir o a matar, tant el cas de l'eutanàsia com el de l'avortament, sota no sé quins arguments, molt ben presentats per cert...

Tinc la impressió que actuem normalment de cara la galeria i que el que a vegades ens sembla malament, si ens toca directament som capaços de donar la volta a la truita per fer-nos-ho venir bé, de manera que ens satisfaci...

Potser trigarem una mica a ser valents, però tinc la confiança que ho aconseguirem i que serem capaços de defensar la veritat, sempre, passi el que passi, i malgrat que algunes vegades ens resulti una mica incòmoda...

■ Mercè Pérez i Lorda

Telespectadors Associats de Catalunya
Plató 14, entl. 2ª - Tel: 200 13 39 - 08021 BARCELONA

VARIS

SRA. amb experiència i referències es necessita per tenir cura d'ancians a residència fora de Barcelona. Truqueu al tel. 668 55 52

S'OFEREIX Sr. culte 50 anys de gent per treballs auxiliars d'oficina i preferiblement botiga. Experiència, seriositat i referències. Truqueu al tel. 212 54 75 de 2 a 5 i de 21 a 24

NOIA DE 19 ANYS, bon caràcter i temperament, amb estudis, demana per fer de CANGURO o cuidar a una persona. Bones referències. Tel. 211 56 63 de 15 a 16 h. o de 21 a 22 h.

M'OFEREIXO a persona necessitada d'ajuda assistencial. Matins. Exemple. Bones referències. 232 00 82. Montserrat

VERGE DE MONTSERRAT ASSISTÈNCIA, especialistes en el tracte amb persones grans, infermeres/rs, auxiliars, veïlladors, acompanyants. Servei particular a domicili. Tel. 420 98 34. Barcelona

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA, capacitat 12 places, tracte familiar. Cura mèdica. C/. Sant Lluís, 77. Tel. 219 86 00

S'OFEREIX Sra. 43 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Tel. 212 54 75

NOVA RESIDÈNCIA GERIÀTRICA, assist. med. sanitària. Alimentació adeq. vista exc. tracte familiar. Tel. 418 80 76

INFERMERA vol rebre classes italià per professora nativa catòlica. Tel. 490 37 59

SRA. S'ofereix a hores de 10 a 14. Tel. 336 61 98. Truqueu a partir 9 h.

RESTAURACIÓ d'imatges i altars. Sr. Eduard Melendez. Tel. 751 50 44

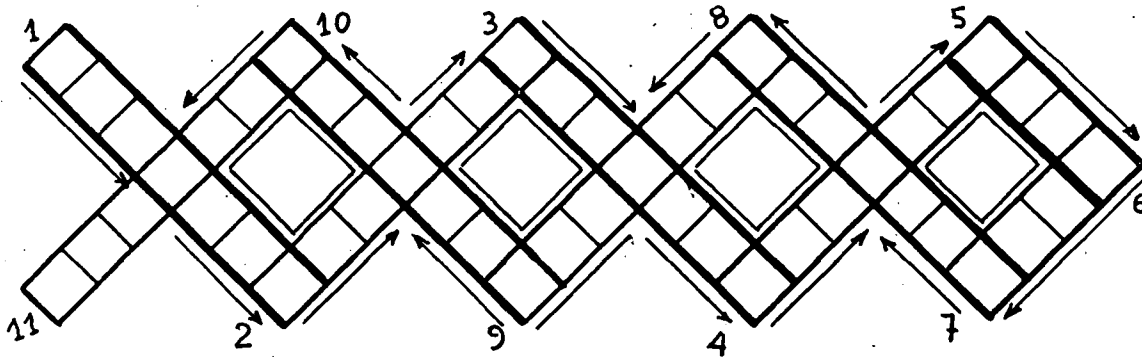
TEAS

Taller escola d'Arts
Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts
psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopèdia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

ENCREUATS

per Rosa Collell

LA TRENA

Començant pel núm. 1 anar seguint l'ordre segons els números i fletxes fins a acabar en el núm. 11 i sempre coincidir en cada cruïlla.

- 1- Part preliminar o introductòria.-
- 2- Que no té pudor.-
- 3- Determimes la quantitat d'uns objectes.-
- 4- Natural de Sibèria.-
- 5- Sortida del sol.-
- 6- Pot ser la de l'Aliança o la de Noè.-
- 7- Incapacitat de recordar o d'identificar coses passades.-
- 8- Absència de microorganismes patògens.-
- 9- Ha pres sobre si un càrrec, una responsabilitat.-
- 10- Que talla o serveix per a tallar.-

Solució

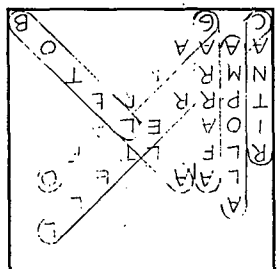
1- Preludi.- 2- Impúdic.- 3- Comptes.- 4- Sibèria.- 5- Alba.- 6- Arca.- 7- Amnèsia.- 8- Asènsia.- 9- Assumir.- 10- Tallant.-

SOPA DE LLETRES

per Montserrat Albert

A CASA POSEN LA BEGUDA
EN TOTS 7. BUSCA BÉ

L L U I S I E N A O
O L I V I N A L L A
L A S A U Z U L O S
A L A A L I E C O S
R L F E L T O F I A
I O A I E L A O M U
T P R R O R E V I R
N M R A R I A T R A
A A A I I O I O A
C O G E R S T R S B

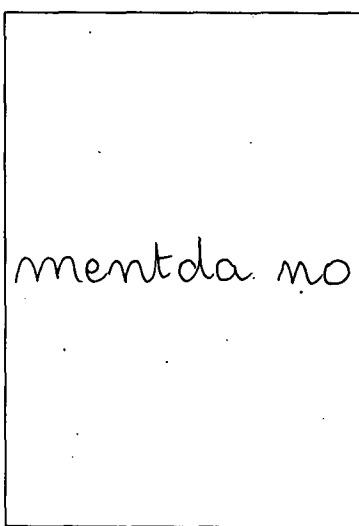

Canir - Cafarro - Carrell - Carra
Bòil - Bòila - Ampolla.

JEROGLÍFIC

per Núria Albert

QUÈ, VAS A ESQUIAR?

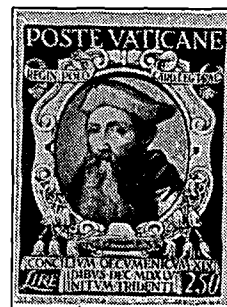

Solució al 662

és tal via
estalvia

FILATÈLIA

per Enric Graupera

REGINALD POLO,
arquebisbe de Canterbury

Aquest segell d'una sèrie vaticana commemorativa del 400 aniversari del Concili de Trento, l'any 1916, recorda Reginald Polo, cardenal i arquebisbe de Canterbury, nascut a Staffordshire el 1500, emparentat amb la família reial anglesa. Es negà a reconèixer Enric VIII com a cap de l'església d'Anglaterra. Fou empresonat junt amb els seus familiars i la seva mare, de 80 anys, que fou executada i beatificada el 1886 per Lleó XIII. Reginald Polo fou creat cardenal el 1536, i el 1555 rebé l'ordenació sacerdotal, consagrat bisbe i nomenat arquebisbe de Canterbury.

ESCACS

per Jaume Mora

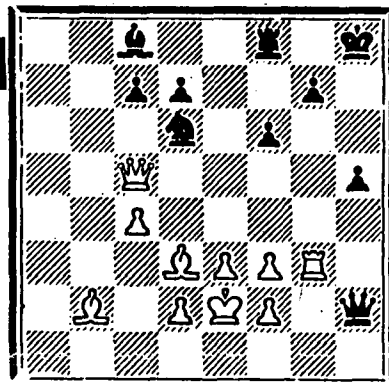
DIAGRAMA 432

Blanques juguen i guanyen

Amb un rei tan ben escortat les blanques... ja poden!
Però no n'hi ha prou: cal obrir front si hom vol escalpar l'enemic.

Solució al diagrama 431

1 Th1xh7 Rg8xh7, 2 Cf3-g5+ i guanyen.

ORGANITZACIÓ INTERNACIONAL
DE COOPERACIÓ SANITÀRIA

MEDICUS MUNDI

amb
BURKINA FASO

CAMPANYA DE LLUITA CONTRA
EL DÈFICIT DE IODE

per a més informació:

MEDICUS MUNDI

c/ Elisa 14, baixos - 08023 Barcelona
tel. 418 47 62 - 418 48 66

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.
Al llarg de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.
Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

1917-1992
75
ANIVERSARI

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

LITURGIA / CULTURA

SUPLEMENT DE CATALUNYA CRISTIANA

Nº
60

L'ESGLÉSIA CELEBRA

➤ a cura de PIETAT CAMPAJÓ

7 de juny. Diumenge de Pentecosta. Lectures: Primera Fets 2:1-11; Salm 103; segona 1 C 12:3b-7.12-13; tercera Jo 20:19-23 (o bé Rm 8:8-17; Jo 14:15-16.23b-26).

Es reprèn el temps de durant l'any.

Setmana 10

8 de juny. Dilluns de la X setmana de durant l'any. Lectures: Primera 1 R 17:1-6; Salm 120; segona Mt 5:1-12.

9 de juny. Dimarts de la X setmana de durant l'any. Lectures: Primera 1 R 17:7-16; Salm 4; segona Mt 5:13-16.

10 de juny. Dimecres de la X setmana de durant l'any. Lectures: Primera 1 R 18:20-39; Salm 15; segona Mt 5:17-19

11 de juny. Dijous. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Lectures: Primera Is 52:13-53:12 (o bé: He 10:12-23); Salm 39; segona Lc 22:14-20.

12 de juny. Divendres de la X setmana de durant l'any. Lectures: Primera 1 R 19:9a.11-16; Salm 26; segona Mt 5:27-32.

13 de juny. Dissabte de la X setmana de durant l'any. Lectures: Primera 1 R 19:19-21; Salm 15; segona Mt 5:33-37

14 de juny. Diumenge. La Santíssima Trinitat. Lectures: Primera Pr 8:22-31; Salm 8; segona Rm 5,1-5; tercera Jo 16:12-15.

Litúrgia de les Hores

Setmana 2

Diumenge de Pentecosta: Solemnitat.

Dilluns: De fèria.

Dimarts: De fèria.

Dimecres: De fèria.

Dijous: Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Festa.

Divendres: De fèria.

Dissabte: St. Antoni de Pàdua, prev. i dr. de l'Església. Memòria obligatòria. Vespres I de demà: tot propi.

Diumenge: Santíssima Trinitat. Solemnitat.

CALENDARI

Diumenge, 7 de juny. Pasqua de Pentecosta. Sts. Robert, ab.; Pere, pvre, i Licarió, mr.

El sol surt a les 4,17 i es pon a les 19,22 —hora solar.

Fira a Cànoves i el Tarròs.

Dilluns, 8 de juny. Sts. Guillem i Maximí, b.b. i Sta. Caliope, mr.

Fira a Caldes de Malavella i la Llagosta.

Dimarts, 9 de juny. Sts. Efreèn, dr.; Primeus i Felicià, mrs. i Sta. Pelàgia, vg. mr.

Fira a la Bisbal.

Dimecres, 10 de juny. Sts. Mauri, ab.; Críspul i Restitut, mrs.

Fira a Sta. Coloma de Queralt.

Dijous, 11 de juny. St. Bernabé, ap. i Sta. Aleidis (o Alficia) vg.

Divendres, 12 de juny. Sts. Joan de Sahagún, cfr.; Onofre, anac. i Nabor, sold. mr.

Dissabte, 13 de juny. St. Antoni de Pàdua, franc. i dr. Sta. Aquilina, vg. mr.

Festa major a Bellver de Cerdanya.

D'ACÍ I D'ALLÀ

La tirania de la publicitat

➤ PERE CAMPÀS BONAY *Monestir de L'Estany*

Em preocupa que molts educadors encara no s'han adonat com és d'important advertir els joves cristians dels astuts mecanismes publicitaris amb els quals es vol crear en el públic necessitats artificials de coses sense les quals podem continuar vivint tan feliços.

I parlant encara més seriosament, m'estic adonant que la visibilitat del Regne de Déu en el món ha de començar —sobretot en el religiós— per fer "stop", sense por, als desitjos desenfrenats de la societat opulenta dels nostres dies.

Edita: *Fundació Catalunya Cristiana*

4 de juny de 1992

HOMES I INSTITUCIONS

Una institució que vetlla pel món dels disminuïts psíquics

Aspanias

Entre les institucions que vetllen pels disminuïts psíquics cal assenyalar la fundació "Aspanias". En l'entrevista que ha publicat "Contacte" s'exposa què pot oferir la "Fundació Tutelar Aspanias" al món de la disminució intel·lectual.

Quin objectiu té la Fundació?
—Veïllar pel disminuït/da psíquic/a quan els familiars ja no hi siguin, o siguin incapaços d'atendre'l.

Aspanias accedeix a aquest col·lectiu el 1987, gràcies que, quatre anys abans la reforma legislativa del Codi Civil en matèria de tutela, possibilita la tutoria a una persona jurídica. Anteriorment només se'n podien encarregar les persones físiques.

—Quines garanties pot tenir l'exercici de la tutela per part d'una fundació?

—Una fundació perdura en el temps i no té els riscos de desaparició d'una persona física. D'altra banda, la figura jurídica d'una fundació pot assegurar la conservació dels principis i dels objectius de l'entitat al llarg del temps.

—Qui pot necessitar l'ajut de la Fundació?

—Tota persona que, tenint a càrrec seu un disminuït psíquic, desitgi preveure el futur d'aquest noi. Així com tots aquells disminuïts psíquics que tenen algun tipus de disminució física o sensorial.

Durant els anys que portem treballant hem anat modelant la Fundació tutelar procurant donar-li un caire més humà. Amb aquesta finalitat,

actualment, la Fundació ha ampliat el seu treball per a aquells pares que, ja ara, necessiten un cop de mà.

—Com actua la Fundació?

—Es regeix per criteris que milloren l'exercici de la tutela. El primer es refereix a la nostra intenció de garantir el compliment de la voluntat dels pares.

El segon criteri fa referència a les disposicions fetes per via testamentària per al fill. Aquestes disposicions seran sempre administrades per la Fundació (si els pares així ho han decidit) com a patrimoni "independent i individualitzat" del patrimoni dels altres nois i de la mateixa entitat.

—Quines situacions familiars queden sota la protecció de la Fundació?

—Aquelles situacions on no hi ha ningú més que vetlli pel noi, o bé quan l'actual vetllador cregui convenient la intervenció de la seva Fundació. D'aquest supòsit es recullen casos com:

- Famílies on els germans de molts disminuïts siguin massa joves per

prendre una responsabilitat tutelar.

- Famílies on els pares desitgin que la Fundació en sigui tutora.

- Famílies que demanen un assessorament de la Fundació als altres tutors en temes d'administració del patrimoni o de residència del noi disminuït.

- Famílies que volen que la Fundació realitzi un control de l'exercici de la tutela dels altres tutors.

Succeeix, malauradament, casos on la Fundació és tutora única de nois que arriben a les nostres mans absolutament deseparats.

Per acabar voldríem fer una crida a totes aquelles persones o entitats relacionades amb el món de la disminució psíquica, perquè vetllin per la regularització de la situació legal dels disminuïts, i pel futur dels disminuïts psíquics.

➤ **Montserrat Baró**

Fundació Tutelar Aspanias
Adreça: C/ Aragó, 117, 1r. 4a.
08015 Barcelona
Tel. 226 99 88

"**L**a caritat de Déu s'ha difós en els nostres cors per mitjà de l'Esperit Sant que ens ha estat donat" (Romans 5,5). Si la solemnitat de l'Ascensió ens portava a subratllar sobretot les virtuts de la fe i de l'Esperança, és clar que la solemnitat de Pentecosta, conclusió solemne de la Cinquantena pasqual, ens porta directament a la virtut de la caritat.

Sant Francesc, en la seva súplica de les virtuts, demanava una "caritat perfecta". Actualment, aquesta súplica n'evoca una altra; la que conté la Pregària eucarística II quan diu: "Recordeu-vos de la vostra Església estesa per tot el món, feu-la perfecta en la caritat..." I això significa que l'Església es fa perfecta per la caritat, per la comunió d'amor en un mateix Esperit. Són diversos aspectes d'un mateix tema.

L'art medieval primer, i després també el renaixement i el barroc, han representat al·legòricament la caritat com una mare, sigui gràvida encara, sigui amb l'infant als braços. Al campanile de Florència la caritat és representada com una matrona gràvida, asseguda, reposant, amb un cor a la mà i un corn d'abundància al costat.

La significació d'aquesta al·legoria és clara: la caritat és oferta del propi "cor", és a dir, de la nostra personalitat profunda, a l'altre; la caritat és serenor i pau, quan és "àgape", és a dir, amor de tendresa i aliança, i no es confon amb "eros", és a dir, amor passional; la caritat és generositat, abundància, gratuïtat, "ho suporta tot, confia sempre i no perd mai l'esperança ni la paciència" (1 Corintis 13, 7).

El cor humà

Que el cor sigui el símbol de l'amor és quelcom acceptat. Però és més interessant tenir en compte el que el cor significa en el llenguatge bíblic: la personalitat profunda d'algun, la intimitat, la originalitat intransmissible. Mostrar el cor és mostrar-se a si mateix, donar el cor és donar-se a si mateix. Aquest és el

VIURE EN L'ESGLÉSIA

> a cura del Dr. PERE TENA

Caritat

sentit de la bella al·legoria medieval. Quan en els salms, per exemple, es demana al Senyor "un cor pur", es demana una purificació de la persona. Quan el profeta Ezequiel anuncia, profèticament, la voluntat de Déu de donar un cor nou al del seu poble, anuncia en realitat un canvi total de la manera de ser del poble.

Però el cor és sempre un element individual. No hi ha un cor comú, com no hi ha una individualitat comuna. Déu toca el cor de cadascú, i això és absolutament intransferible. L'Esperit Sant toca el cor de cadascú, i l'obre als altres, perquè l'Esperit és do per excel·lència. "Infunde amorem cordibus..." Infoneu l'amor en els cors. Si l'Esperit és, en la família trinitària, el cor que uneix el Pare amb el Fill i el Fill amb el Pare, és evident que, en difondre's en els nostres cors, ens fa participar d'aquesta qualitat fonamental de l'obertura, del lligam entre persones.

"Un senyal per a saber que estem en ell i ell en nosaltres és que ens ha fet el do de compartir el seu Esperit" (1 Joan 4,13).

L'abundància

Al costat del símbol del cor a la mà, en actitud de donació, hi ha el símbol de la maternitat i de l'abundància. Els dos símbols es complementen: la maternitat és quelcom que evoca de seguida la generositat, i la generositat, quan és possible, es manifesta en l'abundància. En la caritat cristiana les dues coses són perfectament vàlides, i en realitzen sobretot al nivell eclesial. ¿No parlem de la "mare" Església, que s'alegra amb la multitud dels fills? Un amor veritable no pot ser mai raquític, calculador: serà, en canvi, generós, excessiu fins i tot, alguna vegada.

Aquesta generositat i gratuïtat de la caritat de Déu envers l'Església fa pensar, en aquest dia de Pentecosta, en la meravellosa multiplicació de dons que enriqueixen l'Església de Déu. ¿Qui s'atreveria a preferir una uniformitat grisa?

Ho pensava, fa unes setmanes, veient la plaça de Sant Pere del Vaticà i els entorns plens dels cristians que havien vingut a venerar els dos beats declarats el dia 17 de maig. Si una multitud així ja és un testimoni de l'abundància de l'Esperit, què no hem de pensar quan imaginem, arreu del món, tantes i tantes comunitats cristianes que es reuneixen cada diumenge per l'Eucaristia. Cristians diferents per tants motius, però cristians units tots per l'abundància de l'Esperit "vessat sobre tota carn". Quan comprem la generositat de l'Esperit, aprenem també nosaltres a ser generosos. Hi ha poques coses, per dir la veritat, que ens ajudin en els nostres dies a mantenir un sentit de gratuïtat. Som avars gairebé de tot, començant pel nostre temps. I no és pas que calgui malgastar: la generositat no és malgastar, sinó donar a les coses i a les persones l'ús, el tracte, i el reconeixement d'allò que són, o que Déu vol que siguin. "Veni, Esperit Sant, aura divina! baixeu del cel als cors que heveu creat...!"

LECTURES BÍBLIQUES

Cicle litúrgic "C" / PENTECOSTA

Primera lectura

"Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a parlar"

Fou cinquanta dies després de la Pasqua, com explica Lluç, que els Apòstols reberen la força promesa pel Ressuscitat: l'Esperit Sant. Cada any, escoltar aquesta narració en el dia cinquantè (=Pentecosta) és per a l'Església un memorial de la plenitud de l'experiència cristiana. Perquè cadascú de nosaltres, sobretot pel sagrament de la confirmació, hem rebut en l'Església el Do de l'Esperit Sant que ens impulsa a proclamar "en les nostres pròpies llengües" el misteri pasqual de Crist, el nostre Salvador.

LECTURA DELS FETS DELS APÒSTOLS (2:1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: "¿No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, ¿com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i clamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües".

Salm responsorial

"Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra"

L'alè vol dir l'esperit. Contemplar la creació en tota la seva amplitud porta a la convicció de fe cantada en el salm: la vida no pot ésser vista només com un desencadenament de forces materials; hi ha quelcom que hi respira, i li dóna l'ésser: l'Esperit de Déu. Les coses no són l'absolut, i tampoc l'home; viuen i són gràcies a Aquell que no és un més com nosaltres, sinó el que "omple la terra de les seves criatures".

SALM 103:1ab i 2ac, 29bc-30, 31 i 34 (R.: 30)

Beneix el Senyor, ànima meva.

Senyor, Déu meu, que en sou de gran.

Que en són de variades, Senyor, les vostres obres,
la terra és plana de les vostres criatures.

R. Quan envieu el vostre alè, Senyor,
renoveu la vida sobre la terra.

Si els retireu l'alè, expiren

i tornen a la pols d'on van sortir.

Quan envieu el vostre alè, reneix la creació,

i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre.

Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet,

que li sigui agradable aquest poema,

són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Segona lectura

"Tots nosaltres hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos"

L'Esperit Sant, factor de la unitat de l'Església, forjador de la comunió dels creients amb Jesucrist. La fe, els sagraments, els dons que enriqueixen la comunitat, són l'activitat de l'Esperit.

LECTURA DE LA PRIMERA CARTA DE SANT PAU ALS CRISTIANS DE CORINT (12:3b-7, 12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

Tercera lectura

"Com el Pare m'ha enviat a mi, jo us envio a vosaltres.
Rebeu l'Esperit Sant"

Una part del text de l'evangeli de Joan llegit el diumenge segon la Pasqua retorna en aquesta jornada conclusiva de la cinquantena. No hi llegim però la referència als "vuit dies després", ni a la fe de Tomàs. L'escena queda ben clara: el Ressuscitat és el qui dóna l'Esperit i envia els Apòstols a actualitzar, a través de la història, la missió que personalment ha aconseguit. La lluita pasqual contra el pecat ha reeixit: els Apòstols seran els proclamadors i els ministres del perdó dels pecats, que és l'Esperit.

EVANGELI SEGONS SANT JOAN (20:19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: "La pau sigui amb vosaltres". Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: "La pau sigui amb vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres". Llavors alenà damunt d'ells i els digué: "Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaren perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó".

LA BÍBLIA A L'ABAST

El do de l'Esperit

(Jo 14:15-16.23b-26)

L

L'altre Defensor

a perícopa que avui llegim forma part del primer discurs de comiat de Jesús en el cenacle, en el qual anuncia als deixebles que se'n va i que retornarà en l'Esperit (13:31-41:31). Caldria llegir íntegrament aquesta perícopa incloent els vv. 17-23a. que el leccionari de la missa dominical omet. És en aquests vv. que se'ns diu que l'Esperit Sant és el gran do de Jesús a la seva Església, a la comunió dels deixebles, que no al "món".

Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo prepararé el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre (vv. 15-16). Jesús promet als deixebles pregar per ells al Pare amb la seguretat que en marxar no els deixarà desamparats sinó que el Pare els enviarà un defensor que es quedarà amb ells per sempre. Defensor, en el grec del quart evangeli és "Paracletos" —que en català s'ona "Paraclet"—, i que algú impròpiament tradueix per "consolador". De fet "Paracletos" és un terme manllevat al vocabulari jurídic que indica al qui és cridat a estar al costat del acusat per defensar-lo: l'advocat —"ad-vocatus": cridat a— defensor. A punt de separar-se dels seus, Jesús els diu que no els deixarà orfes (v. 18a), abandonats a la pròpia sort, sinó que estaran acompanyats i assistits per l'Esperit Sant, que el Pare enviarà en nom de Jesús (v. 26). L'Esperit Sant és el Paraclet, l'advocat, que més que estar al costat dels deixebles, assistint-los i defensant-los, és ja a dins d'ells: **Habita a casa vostra i està dins de vosaltres** (v. 17c). La defensa de l'Esperit Sant és la veritat pura i nua que consolida en el cor dels deixebles el coneixement complet de l'autèntica personalitat de Jesús (v. 20). Per això el Defensor és anomenat l'Esperit de la veritat (v. 16). Parlant de l'Esperit Sant, Jesús diu que és un altre defensor (v. 16). Això significa que anteriorment a la vinguda de l'Esperit Sant, els deixebles ja contaven amb un defensor, també do del Pare. Aquest primer defensor, que no sols feia costat als deixebles, sinó que convivia amb ells (1 Jo 1:1-3), no és altre que Jesús (1 Jo 2:1). I és precisament quan Jesús marxa cap al Pare, quan s'allunya definitivament dels seus, que físicament ja no el veuran, que apareix l'altre Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom de Jesús perquè faci recordar als deixebles tot el que Jesús ha dit i els ho faci entendre (v. 26). L'Esperit de la veritat té, doncs, una funció de suprem magisteri sobre els deixebles de Jesús que, a partir de la glorificació del Mestre, seran deixebles de l'Esperit.

L

L'acció de l'Esperit

Esperit Sant continua en els deixebles l'obra de Jesús. Si Jesús és el primer Defensor enviat pel Pare a la humanitat redimida, l'Esperit —l'altre Defensor— ve a assegurar en l'Església la presència per sempre del Jesús absent per haver entrat ja a la glòria del Pare. D'aquí a poc —diu Jesús—, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i em manifestaré a ell (vv. 19-21). L'encarnació va ser la revelació del gran amor del Pare a la humanitat (Cf. Jo 3:16). La donació de l'Esperit revela l'amor de Déu a la comunitat dels

deixebles de Jesús, distints del món —en el sentit de gent tancada al do de la fe, contrària a Déu—. Per això, el món no pot rebre l'Esperit, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo. En canvi els deixebles sí que el coneixen, més encara, està en ells (v. 17). La presència de Jesús en la seva Església —no física, però sí real— després del seu retorn al Pare es realitza en i a través de l'Esperit Defensor. No es tracta de dues presències consecutives, sinó d'una única i idèntica presència en formes diverses. El temps de l'Església és el temps de l'Esperit. Temps certament de l'Emmanu-El —el Déu amb-nosaltres—, ara no visible corporalment però sí real per la inhabitació en els deixebles (v. 16). I és sota el guiatge de l'Esperit que els deixebles arriben al coneixement de la veritat sencera. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà la glòria, perquè tot allò que anunciarà, ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això us dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu (16:13-15).

L

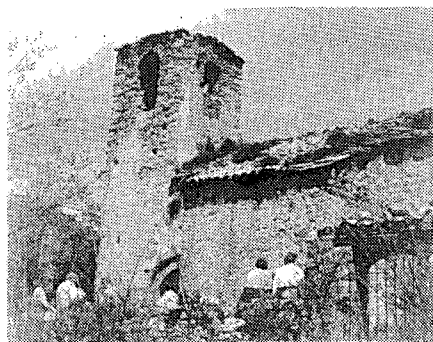
La inhabitació

a vida de Jesús és el fonament i la deu de la vida cristiana. Si els deixebles —els cristians— han rebut i acceptat la vida de Jesús, han entrat en comunió, no sols amb el Fill, sinó també amb el Pare. El vincle de la comunió és l'amor. Amor d'identificació. Si m'estimeu, guardareu els meus manaments (v. 15). El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix (v. 21a). Identificats amb el Fill, el Pare ens estima, com ens estima Jesús: **El meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i em manifestaré a ell** (v. 21b). Així es tanca el cercle de la intimitat amb Déu: **Jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres** (v. 20). Queda insinuat el tema teològic de la inhabitació. No sols Déu s'ha acostat a la humanitat redimida, s'hi posa al costat, sinó que hi viu, hi habita, converteix cada creient en temple seu. Som, doncs, per gràcia, anegats en l'amor de Déu. Amor omnipotent, essència de la vida de Déu i substància de la revelació —dels manaments— de Jesús. Transformats així corresponem a aquest amor estimat i guardant el que Jesús ens ha manat. **Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell** (v. 23). És Déu —Pare, Fill i Esperit Sant— qui inhabita en l'ànima del qui s'ha deixat prendre pel do de la fe, escolta i compleix el que Jesús ens diu, l'estima, i es manté en comunió amb ell. En el v. 21 Jesús diu que ell es manifestarà: **Em manifestaré a ell**. Abans, en el v. 19, ens ha dit que si estem en ell, ell també és en nosaltres. Després, en el v. 23, són ell i el Pare els qui vindran a l'ànima del creient: **Vindrem a viure en ell**. I en el v. 16 ja ens ha dit que a la seva pregària el Pare ens dona l'Esperit de veritat, **perquè es quedi amb vosaltres per sempre**. Vet aquí l'autèntica grandesa del cristià, que l'Esperit Sant ens fa recordar i entendre, que no és un simple fer memòria i veure-ho clar, sinó deixar-se amarrar de la presència de Déu, viure-la, i com en el cas del farcell, expandir arreu la llum del Déu que inhabita en nosaltres. L'Esperit Sant, que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre (v. 26).

➤ JOSEP M. ARAGONÈS

Francesc Cima i Garrigó

Dibuixos d'Emili Badiella

**CONVERSES AMB L'ERMITÀ
DE SANT MIQUEL DE TURBIANS**

3. LA TORNADA A SANT MIQUEL DE TURBIANS

ran era la il·lusió que em portava a Sant Miquel de Turbians per segona vegada.

Ara, si les coses sortien segons el meu desig, m'hi quedaria uns quinze dies, per reposar de les Colònies, pregar molt i parlar tant com pogués amb l'ermità, que m'havia impactat tant el juny passat.

Ell ja sabia que jo hi pujava. En demanar-li per quedar-me allí uns quants dies no hi va posar cap mena d'obstacle.

Per a mi fou una sorpresa trobar-me amb un home molt més simpàtic del que m'havia afigurat.

Ja em conformava amb que fos cordial i precís com la primera trobada, però vaig descobrir això i molt més.

Els tractes ja estaven fets per endavant: ell no em destorbaria gens a mi, i jo tampoc a ell.

Si havíem de conversar, ho faríem en caure el dia.

Ell em diria Jaume, i jo li diria Ramon, o Germà Ramon tal com l'anomenava la gent de la contrada.

Vaig plantar la tenda tocant a l'església, a l'aixopluc del ponent, que, segons l'ermità, era el vent menys desitjable d'aquells verals.

En cas de mal temps, podria refugiar-me sota l'eixida, on hi havia una estança que ell en deia el taller.

—Tu mateix, noi, ja ets prou gran; si et falta res ja ho diràs.

Així de clar i així de sobri, però amb el somriure

sempre a flor de llavi.

Així vaig retrobar el Germà Ramon.

Aquell mateix vespre, ja vàrem enraonar.

Vaig respondre a totes les seves preguntes sobre com anaven "les coses del món".

D'aquell vespre sols recordo el que em digué de la pregària.

—Sé que véns a pregar molt...

Està molt bé. No et faci por parlar amb Déu de coses petites, perquè el sol fet de parlar amb Ell ja és una cosa molt gran! Pensa, però, que pregar vol dir, no solament parlar amb Déu, sinó deixar que parli Ell.

No sols demanar-li coses, sinó deixar-te'n demanar per Ell.

No sols buscar-lo, sinó deixar-te trobar per Ell. Pensa que en el fons de la nostra ànima Ell hi és... Si fas meditació transcendent —que dieu ara— no és per trobar-te a tu mateix, sinó sobretot per trobar-lo a Ell, ben real, present, eficaç... Esperant-ho tot de tu, per enriquir-te de debò, fent-t'ho posseir tot, però sense enganxar-hi el cor...

La meua cara devia ser molt apagada, perquè afegí:

—Saps què? Del que jo t'he dit, no en facis cas! Encomana't a la Mare de Déu i Ella, que és molt amiga de l'Esperit Sant, ja et farà entendre clarament el que Déu vol i espera de tu.

El que també recordo d'aquell dia és que em vaig fixar en els seus ulls i en la seva manera de mirar.

Tal com ho vaig escriure aquell vespre, ho transcriu avui:

"Els ulls foscos, penetrants i profunds. És una mirada neta, transparent.

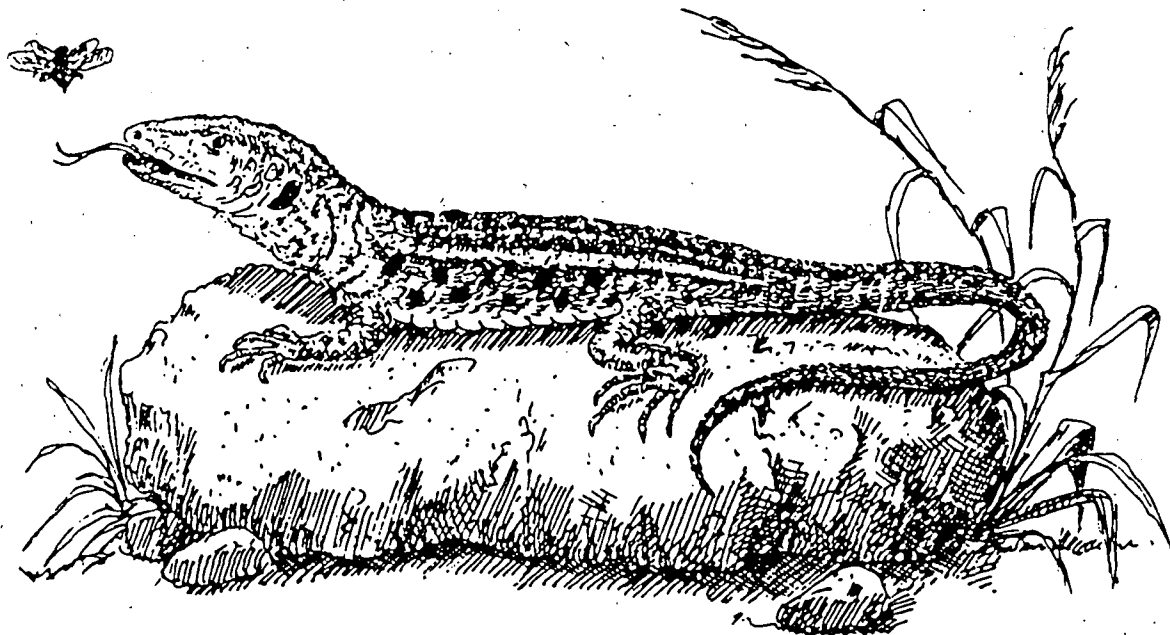

Quan et miren fixament no et travessen..., no vénen a prendre't res... Més aviat sents que t'ho vénen a donar tot...

I més que sentir-te explorat, sembla que s'obrin perquè tu hi vegis a través d'ells el fons del seu cor, i... cert! Tens la sensació que veus en el més profund de la seva ànima... Que m'imagino tan neta com la seva mirada."

Recordant-ho, sempre penso que els ulls de Jesús devien mirar així.

continuarà

Suplement infantil de Catalunya Cristiana

N.º 619

Tenir esperit

El pare diu que per treballar, jugar i fer coses, "cal tenir esperit". Quan una persona fa una cosa, sigui la que sigui, ha de voler fer-la el millor possible. No s'hi val a fer les coses barrim-barram, de pressa i malament. Sinó que, passa a passa, i trepitjant sobre segur, anem on devem o volem anar. (Tot això ho diu el pare, eh!).

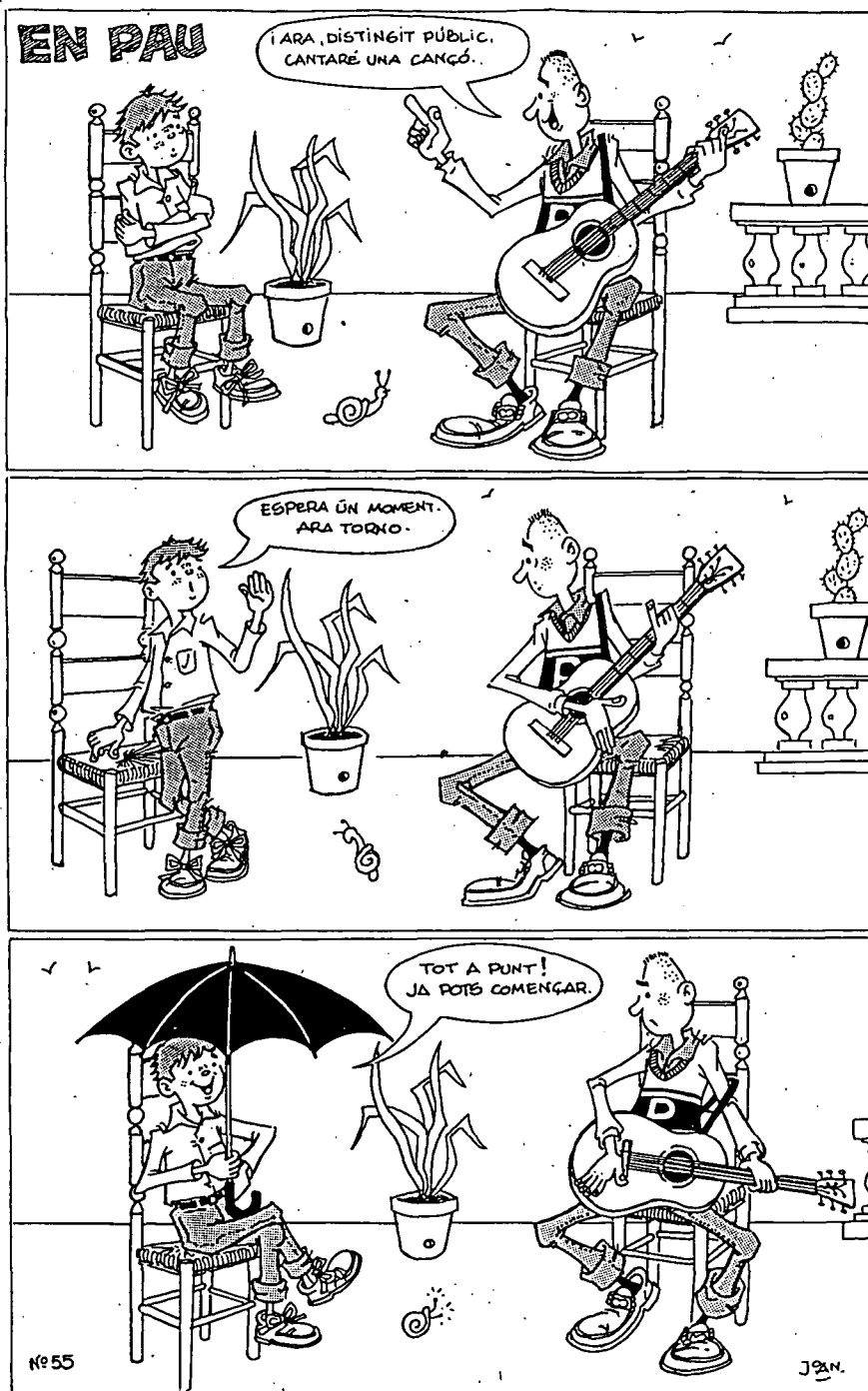
Jò, allò que veig, és que de vegades ens proposem estudiar, i passem l'estona caçant mosques. O anem a fer algun encàrrec... xano-xano... anarfent... anartirant, i hi estem tres hores. De vegades, estem ensopits i tristos, i no tenim ganes ni de dir ni de fer res. Ens falta "esperit".

Mn. Josep, a la catequesi, va dir-nos que Jesús ens ha fet do del seu ESPERIT, perquè siguem deixebles, seus valents i coratjosos. Tots sabem que hi ha persones; nois i noies també, que no coneixen prou bé Jesucrist, i és clar, no l'estimen. Si nosaltres, no som nois i noies, engrescats de debò amb Jesucrist, ¿com serem capaços de donar-lo a conèixer als altres?

Si volem, tots els cristians podem ser cristians "amb esperit", perquè Jesucrist ens ha donat a tots el seu ESPERIT.

Òndia, quin rotllo que m'ha sortit! Però, és que això sí que ho veig ben clar: no s'hi val que un cristià sigui una mosca morta.

L'eixerida i l'eixerit, són nois i noies amb esperit.

Nº 55

JON.

EN PITU CALSAPEU

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Joan, capítol 20, versets del 19 al 23 (Jo 20:19-23).

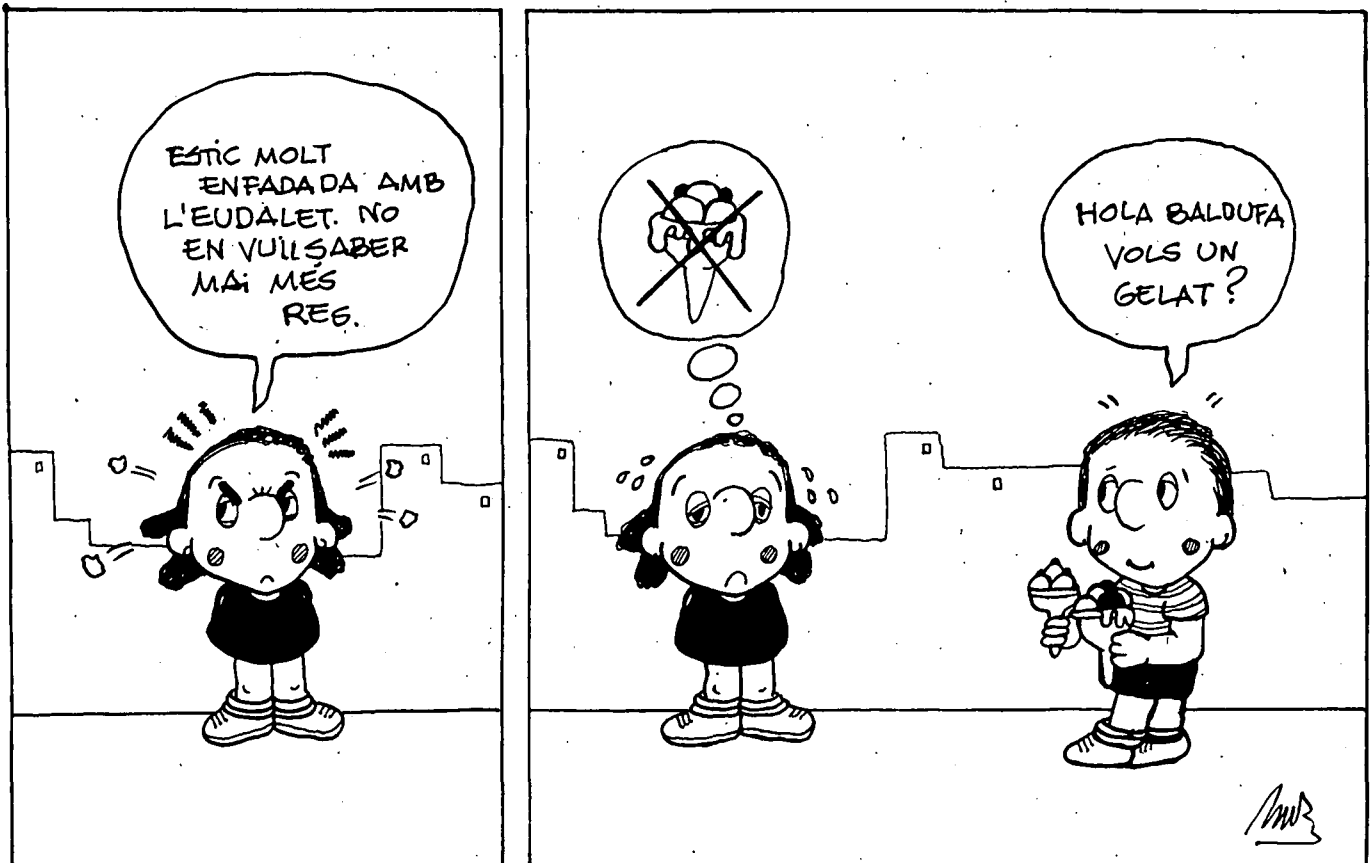
Reflexionem: 1. Els deixebles tenien por. Eren a casa amb les portes tancades. Era natural. Havien vist com Jesús havia estat empresonat, condemnat i mort a la creu. ¿Què els passaria a ells?

2. Tot d'una Jesús es presenta enmig d'ells, i les primeres paraules que els diu són: "La pau sigui amb vosaltres". Ells s'alegraren de "veure" el Senyor. Ell els tornà a dir: "La pau sigui amb vosaltres". L'alegria de veure Jesús, ressuscitat i vivent, els omplí el cor de joia. Allò que Jesús els hi havia predit, s'havia acomplert: Havia vençut el mal i la mort, i ara era vivent allà, present enmig d'ells. La por s'esvaï. La victòria de Jesús els omplí de coratge.

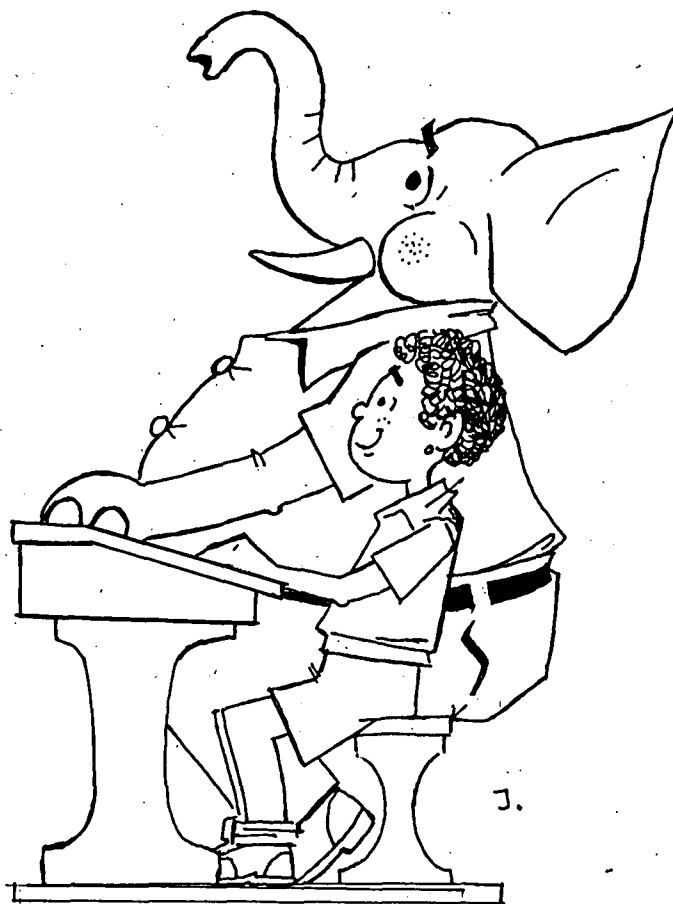
3. Les paraules més importants del text que hem llegit, i que fan referència a la festivitat d'avui són aquestes: "Llavors alenà damunt d'ells i els digué: "REBEU L'ESPERIT SANT" Plens de l'Esperit de Jesús ressuscitat, emprendran amb gran coratge la tasca de continuar la missió de Jesús. Ells i els seus successors faran que tots els pobles de la terra coneguin la salvació. Sota l'alè de l'Esperit, tota la Humanitat caminarà cap a la festa eterna del Regne de Déu.

■ El mossèn

La Baldufa

La memòria de l'Olívia

Suposo que si fa no fa, aquests dies tots aneu tan carregats de feina com jo. S'acosta final de curs i els professors comencen a córrer per intentar acabar el temari —que no aconsegueixen acabar mai—, plouen els treballs i s'apropen perillosament els exàmens, oi? I en cosa de quinze dies has de demostrar què has fet al llarg de tot el curs. I justament es tracta dels quinze dies més assolellats i menys "feiners" de tot l'any! No us amoïneu, això passa a les millors famílies.

L'altre dia en parlàvem, de tot això, amb una amiga. I em va explicar una història força curiosa que em va fer molta gràcia. Resulta que havia arribat l'època dels exàmens, i l'Olívia s'havia d'examinar d'un munt de matèries. I per més que estudiava no aconseguia aprendre-s'ho tot. Era impossible, quan recordava les fórmules de matemàtiques oblidava els noms dels rius de

l'Àfrica. No hi havia manera...

Fins que se li va acudir una brillant idea. A la botiga d'animals de la cantonada tenien bestioles de tota mena, i ella recordava haver llegit a alguna banda que els animals amb més memòria són els elefants. Així que, sense pensar-s'ho dos cops, se'n va anar a la botiga i va comprar-se un elefantet. I un cop a casa, va començar a llegir al seu nou company d'estudi tot allò que s'havia d'estudiar. S'hi va estar una bona estona, però l'elefant, amb una memòria prodigiosa, ho recordava tot, fill per randa.

Quan va arribar el dia d'examinar-se, va portar el seu elefant a escola, amb ella, i va demanar al mestre si podia entrar-lo a classe amb ella.

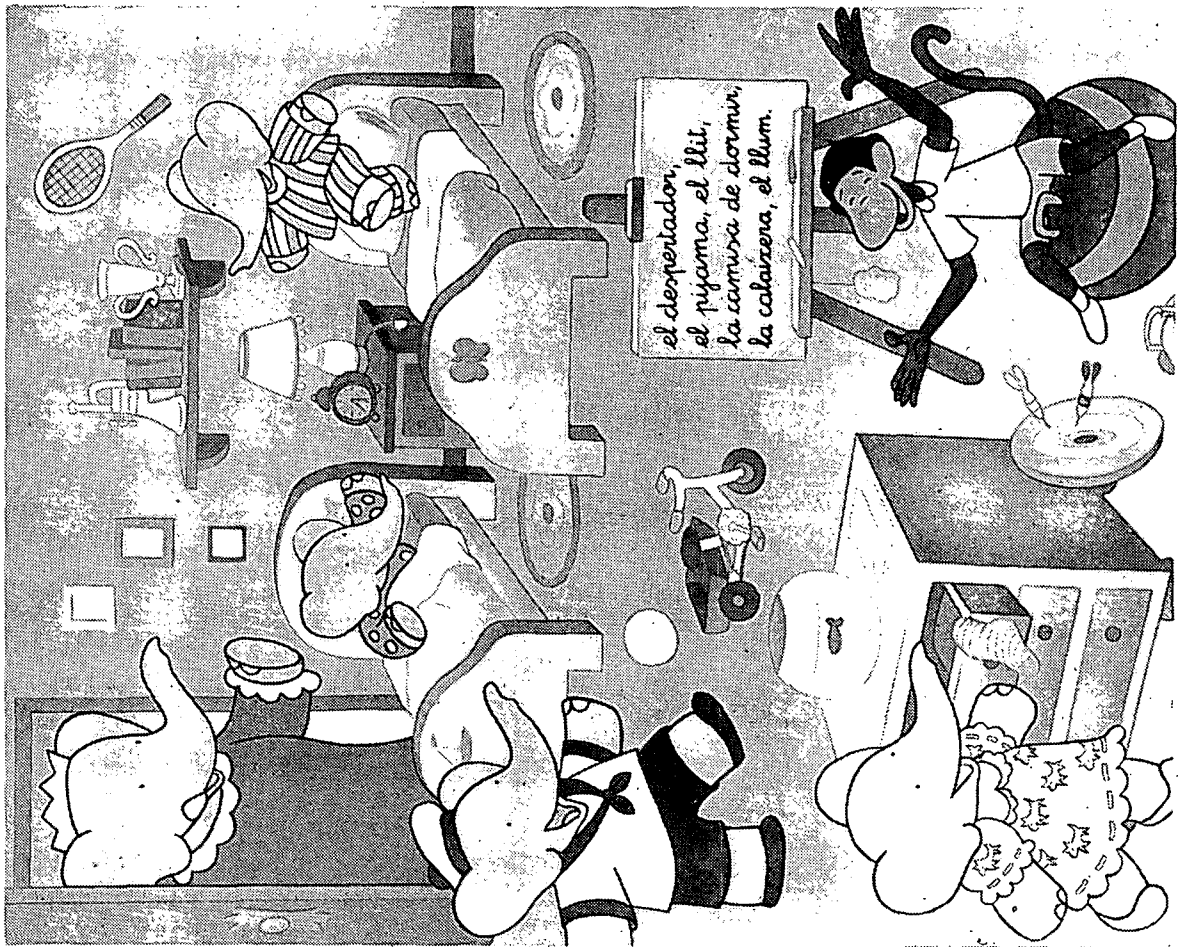
—Si es queda sol plora, i fa uns bramats que ningú no pot aguantar —va dir l'Olívia.

I l'elefant i l'Olívia van treure molt bones notes...

BABAR

i els seus amics a casa

Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

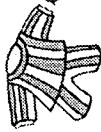
Zefir i Artur van a veure els més petits.

Alexànder haurà de donar corda al

-Alça! De debò que és molt tard!

Pom s'ha posat el

de ratlles, i fa

salts en comptes de ficar-se al

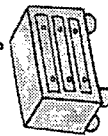

Flora porta la

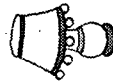
que més li agrada,

la que té gorrets dibuixats. S'acosta a

la per dir bona nit al peix.

-Ara! Tothom dins el llit! - diu Celest,

disposada a apagar el

Alans, però, fa un petó a cada un.

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

Les nostres coses:

La sardana

La sardana, tots ho sabeu, oi, eixerits? és la nostra dansa nacional. Molts de vosaltres, ben segur, sabeu ballar sardanes i potser fins i tot en balieu sovint amb els vostres companys i amics o amb els germans, els pares i els avis. Perquè a la rotllana hi cap tothom: joves i grans, nois i noies, gent del país i de fora.

Un cop cada any els sardanistes escullen una vila diferent que s'ha distingit pel seu amor a la nostra dansa i la nomenen "Ciutat Pubilla de la Sardana". Llavors a aquesta vila s'hi fa una gran festa i sovint s'inaugura un monument a la sardana o es dona el seu nom a un carrer o una plaça. Després es llegeix el "Missatge al món sardanista que cada any escriu una personalitat diferent". El missatge d'aquest any, que fou llegit a Mollet, ciutat pubilla, l'ha escrit monsenyor Deig, bisbe de Solsona i com que és molt bonic i entenedor ens ha semblat que fóra bo que vosaltres, eixerits, el llegíssiu. Molt resumit, diu així:

"De petit jo havia ballat algunes sardanes. I em feia gràcia que una de les sardanes dugués el nom de «Sardana de les monges». I pensava si en farien alguna dels monjos i capellans. Aquests records em vénen a la memòria, ja al començ de la meua vellesa, després d'haver sentit i vist ballar tantes sardanes".

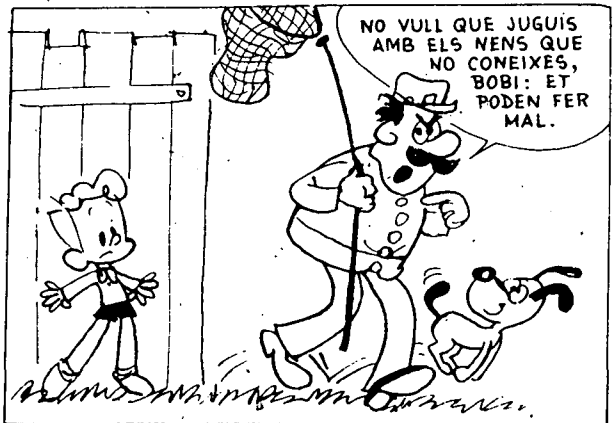
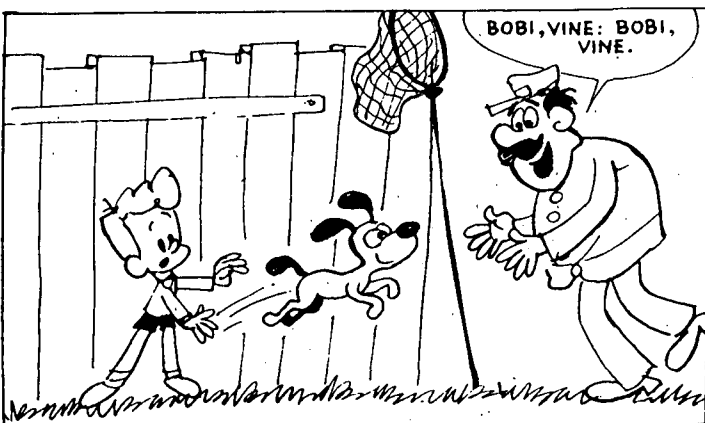
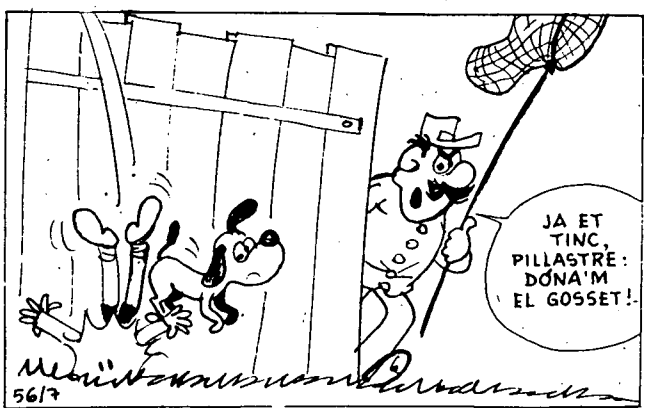
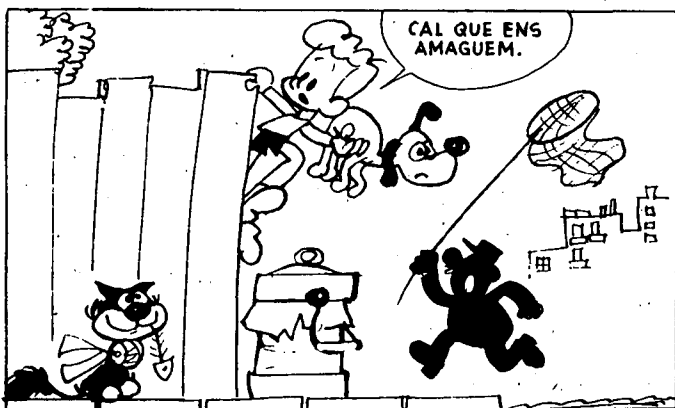
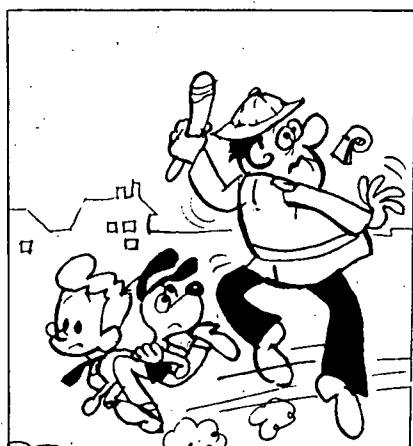
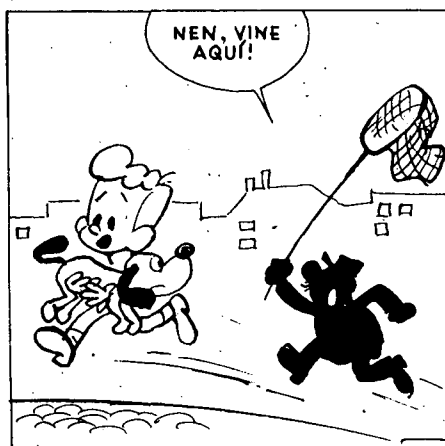
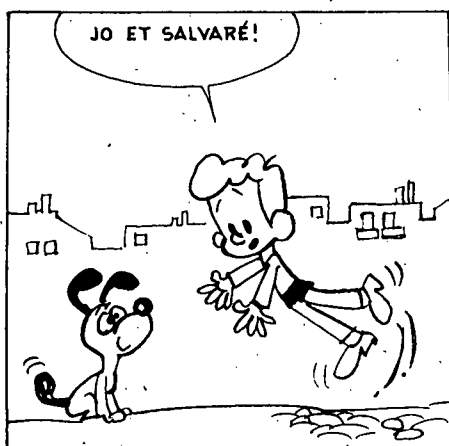
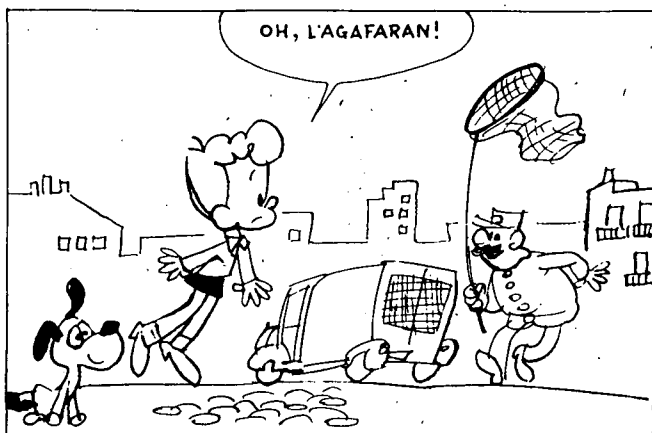
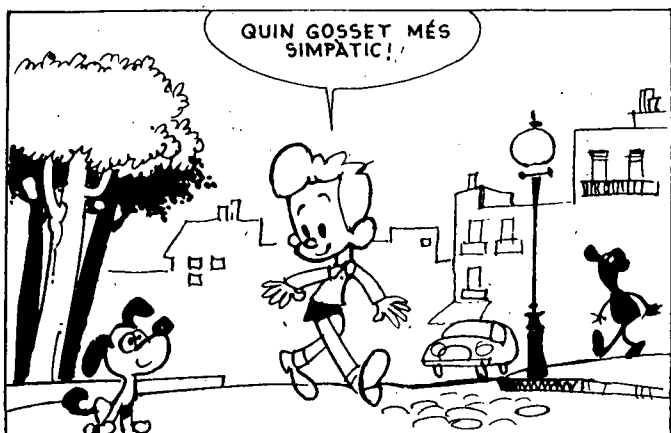
"Molts sabeu que la predicació del Regne de Déu, feta per Jesús, era moltes vegades amb paràboles. També aquí hi cap una paràbola, la de la sardana. Catalunya és semblant a una sardana. A la sardana ens donem les mans i saltem tots alhora procurant no perdre el ritme. Tothom hi pot entrar i en qualsevol moment. Només, però s'hi ha d'entrar, per ballar-la, pel costat que toca, segons que la norma dicta. Catalunya és per a tothom, sense discriminacions de cap classe per a ningú, sigui nascut aquí o vingui de fora. Però sempre entrant-hi pel costat que toca, segons que natura dicta". I natura dicta que som un Poble, una Nació amb força integradora i tarannà obert".

Diu més coses i mol maques el senyor bisbe i acaba dient:

"No ens descuidem mai de comptar bé els punts que a Catalunya escauen com a poble que és". Això us ho diu un bisbe, germà i amic vostre, català de soca-rel, que us anima a estimar i treballar per aquesta "Dolça Catalunya, patria del meu cor".

EN QUIMET TRAPELLA

110

